MARY PEARSON

Întâlnire cu răzbunarea

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA JITARU

ALCRIS

Capitolul 1

– Ce vrea să zică: "Eu nu voi merge"? Haide, Ethan, ai promis! De doi ani de zile, nu ți-ai luat nicio singură zi de concediu; ar trebui să-ți iei cel puțin o săptămână de odihnă, altfel vei claca.

– Adică, tu crezi că un congres medical înseamnă odihnă? Ce să-ți spun! Dimineața te chinuie cu niște conferințe plicticoase de moarte, iar după-amiază te distrug cu mondenități interminabile. Nu, mulțumesc! Așa ceva nu-i pentru mine!

– Este totuși exact ce ai avea nevoie.

– De conferințe ucigătoare?

– Mă gândeam mai degrabă la mondenități ... Ce va spune Evelyn când va afla că ai hotărât să nu te duci?

– Tocmai din cauza Evelynei nu vreau să merg.

Abby, așezată în spatele biroului de la redacție, făcu o grimasă și se mișcă stingherită pe scaunul ei. Îi era greu să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut și să încerce să nu asculte conversația doctorului Grant cu Sylvia. Dacă măcar aceasta s-ar fi gândit să închidă ușa!

– Aș vrea să înțeleg, Ethan ...

– Ce să înțelegi? Nu este nimic de înțeles. N-am chef să merg acolo cu Evelyn; și cum acest gen de întâlniri presupun prezența unor cupluri, n-am de gând să mă fac de râs ducându-mă singur. Este foarte simplu!

– Dar ce-i reproșezi lui Evelyn?

– În mod esențial, faptul că este la fel ca toate celelalte femei. Este de-ajuns să ieșim împreună două luni pentru ca să-și imagineze că relația noastră va merge mai departe.

– Oh, înțeleg! Este o adevărată crimă, după câte înțeleg eu!

Abby se încruntă auzind sarcasmul din vocea Sylviei. Nu că ar fi fost de partea doctorului Grant, departe de ea gândul acesta; dar se temea că el nu va aprecia prea mult umorul surorilor sale.

– Scutește-mă de ironia ta facilă, bombăni într-adevăr doctorul. Nu i-am promis niciodată mai mult Evelynei decât niște momente plăcute pentru amândoi. A reușit să mă facă să cred că și ea consideră la fel relația noastră, că oricum nu era pregătită pentru un nou angajament după proaspătul ei divorț ... Dar n-a fost așa! Ar fi trebuit să prevăd că va interpreta în felul ei faptul că-i cer să petreacă trei zile la rând în compania

mea. Sunt chiar supărat că am fost atât de naiv! Fapt este că nu mai vreau să plec.

– Dă-mi voie să-ți dau un sfat, răspunse Sylvia pe un ton ironic. Ar trebui să-ți faci un tatuaj pe care să scrie: "alergie la dragoste și la căsătorie". Și să ți-l faci pe frunte! Asta te-ar feri de toate neplăcerile ...

– Nu sunt alergic, o corectă Ethan pe sora lui. Sunt doar prudent, mai ales cu femeile frumoase cum este Evelyn. Multe dintre ele se mărită mai mult din motive financiare decât sentimentale.

Sylvia scoase un oftat care se auzi până la recepție. Fără să vrea, Abby trase cu urechea.

– Tot n-ai uitat-o, nu-i așa?

– Pe cine? mormăi doctorul.

– Știi foarte bine despre cine vorbesc. Despre acea Vanessa Nu-știu-cum.

– N-am chef să vorbesc despre asta. După cum n-am chef să vorbesc nici despre această conferință. Acum, dacă vrei să mă scuzi, mai am să-i dau domnișoarei Richmond câteva scrisori de rezolvat înainte să plece.

Abby ridică ironic o sprânceană. În ciuda celor șase luni de când lucra pentru doctorul Ethan Grant, acesta continua să-i spună "domnișoara Richmond". Asta n-o deranja peste măsură; era un mijloc ca oricare altul de a păstra o distanță convenabilă față de acest bărbat extrem de seducător. Avea și așa destule probleme încât să se mai și îndrăgostească. De

fapt, ultima ei relație se terminase mai degrabă prost, și fata era ferm hotărâtă să nu mai cadă prea curând în capcană.

Totuși, trebuia să recunoască faptul că indiferența doctorului o deranja uneori. Acesta era de o răceală inimaginabilă. De exemplu, în șase luni, nu-i pusese nici măcar o întrebare personală. Niciuna!

Când își aminti prima lor întâlnire, un zâmbet apăru pe fața lui Abby.

Sylvia fusese cea care o întâmpinase, și când aceasta o invitase în birou pentru a i-o prezenta fratelui său, doctorul nici măcar nu-și ridicase ochii de pe hârtiile din fața lui.

Era evident că-i lăsase mână liberă surorii sale să-i găsească o înlocuitoare pentru ziua de vineri. După ani de "sclavie" în serviciul lui Ethan, Sylvia hotărâse într-adevăr să-și acorde o zi liberă în plus pe săptămână. Doctorul nu văzuse niciun inconvenient în asta, atâta vreme cât tranzacția se petrecea în liniște.

Abby încercă să-și amintească prima ei impresie. Aceasta fusese de surprindere ... Da, asta resimțise în prima clipă când constatase că Ethan Grant era exact opusul surorii sale.

Sylvia, la cei cincizeci de ani ei era vioaie, mică, rotunjoară și foarte jovială. Doctorul părea să aibă sub patruzeci de ani. Chiar văzându-l așezat la birou îi bănuise statura înaltă și conformația atletică.

Dar ceea ce o marcase cel mai mult fuseseră ochii lui albaștri. Albaștri ca gheața ...

– Încântat să te cunosc, domnișoară Richmond, spusese el când îi observase prezența.

Abby putuse să aprecieze contrastul dintre această formulă de politețe și asprimea de pe chipul interlocutorului său. Totul în înfățișarea lui arăta omul hotărât, și sigur pe el. Chiar și în expresia aceasta încremenită și rece a feței, nu puteai să nu evoci o statuie a unui zeu grec.

Abby se amuzase ulterior de nenumărate ori pe seama acestei distanțe pe care el persista s-o mențină între ei. Care putea să fie oare motivul unui astfel de comportament? Oare își imagina că ea căzuse pradă farmecului său chiar de la prima întâlnire, și avea grijă să nu-i dea speranțe?

Abby zâmbi crispat. Experiența ei cu Dillon o vindecase definitiv de acest gen de slăbiciuni! Și oricum, ar fi avut nevoie de cineva cu alte calități decât frumosul doctor Grant ca s-o ajute să uite acei patru ani.

Oh, firește, o parte din ființa ei nu putea să rămână insensibilă la aura de senzualitate pe care o degaja; dar învățase să-și controleze bine emoțiile. Rațiunea și voința ei rezistau la astfel de încercări.

În plus, doctorul avea chiar el grijă să-și mențină cota de popularitate cât mai scăzută. Niciodată nu-i scăpa vreun zâmbet sau vreo remarcă veselă ... Nu era la fel ca toți oamenii, ci era o mașină capabilă să lucreze optsprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână, în trei spitale diferite! Fără să mai vorbim despre consultațiile de la cabinet, bineînțeles.

Abby se întreba pentru a suta oară ce anume îl făcea să aibă un asemenea succes profesional. Nu vedea altă explicație decât impecabilul lui profesionalism și talentul chirurgical. Despre amabilitate nici nu putea fi vorba. Ieșea din cabinet și își chema pacienții unul câte unul, cu vocea lui glacială, cu acea expresie de sfinx de care părea să nu se despartă niciodată.

– Nu este cazul să mă forțezi, Sylvia, se auzi vocea lui din spatele ușii. Nu voi merge, punct.

– Dacă nu vrei să mergi împreună cu Evelyn, n-am să te oblig. Dar, în toată povestea asta, mă gândesc la tine. N-ai decât să te duci cu altcineva.

– Ah, da? Cu cine, mă rog?

– Știu și eu, răspunse sora sa puțin iritată. N-ai decât să închiriezi una dintre acele femei pe care le plătești ca să te însoțească în societate.

– Nu fi ridicolă! Acolo vor fi oameni pe care îi cunosc foarte bine. Chiar crezi că aș face o bună impresie venind la brat cu o "însoțitoare"?

– Cine ar ști?

– *Eu,* eu aș ști, în primul rând.

– Încerci să-mi spui cumva că acum ai scrupule? Sincer vorbind, eu chiar cred că ideea unei însoțitoare este excelentă, și care ar fi, în plus, perfect adaptată exigențelor. Cu o femeie pe care ai plăti-o, n-ai avea nicio problemă pe viitor! Loialitatea și devotamentul ei vor fi în funcție de portofelul tău.

Și apoi, vei ști de la bun început că se culcă cu tine pentru bani!

Îngrozită, Abby își duse mâna la gură și, involuntar, își retrase capul între umeri. Sylvia trebuie să-și fi pierdut mințile ca să i se adreseze pe acest ton fratelui său!

În cabinet se lăsă o tăcere apăsătoare, îndelungată.

– Nu mai spui nimic? reluă Sylvia. Auzi, nu te preface că mă ignori! Am oroare de asta.

Vocea lui Ethan se auzi, tăioasă ca un cuțit.

– În ceea ce mă privește, am oroare să mi se dicteze ce să fac. Acum, lasă-mă să lucrez.

Abby nu-și putu reține un frison. Cunoștea perfect tonul acesta. Se pare că și Sylvia îl cunoștea, pentru că după câteva clipe ieși din cabinet, răvășită. Închise ușa în urma ei și traversă încăperea, vizibil îngândurată. Abby tuși ușor, ca să-i amintească de prezența ei.

Sora doctorului tresări, ridică brusc privirea și-i zâmbi slab. Se împrietenise cu Abby îndată ce o angajase.

– Ah, erai aici, Abby ...

– Vrei o ceașcă de ceai? Am impresia că ești puțin ... tulburată. Femeia oftă adânc.

– Nu, mulțumesc. Cred că aș face mai bine să mă întorc acasă și să pregătesc cina. De altfel, n-ar fi ora la care pleci și tu?

– Trebuie să mai bat la mașină câteva scrisori pentru doctorul Grant.

– Ce sclavie! Ai grijă și notează-ți toate orele acestea suplimentare!

– Oh, nu-ți face griji! N-am să uit, afirmă Abby zâmbind.

Sylvia se încruntă ușor și se întoarse încet din drum, venind spre biroul lui Abby.

– Ai probleme cu banii, Abby?

– Eu am întotdeauna probleme cu banii.

Trebuia să recunoască faptul că banii pe care-i câștiga vinerea la cabinet și ceea ce mai adăuga lucrând în weekend ca ospătar, abia îi ajungeau să încheie luna.

– Nu ți-ai găsit încă de lucru, ceva cu normă întreagă?

– Nu, din păcate.

Se gândi la sutele de C.V.-uri pe care le trimisese zadarnic. Și nu-i scăpase nicio ofertă de serviciu. Se ducea atât de des la agenția locală a forțelor de muncă încât funcționarii de acolo îi spuneau deja pe nume!

– Nu înțeleg, mormăi Sylvia. Sunt convinsă că o mulțime de companii ar fi fericite să angajeze o tânără atât de frumoasă și de competentă ca tine într-un serviciu comercial.

Abby se mulțumi să ridice din umeri. Nu voia să mărturisească motivul pentru care C.V.-ul ei era sistematic aruncat probabil la coș. Locul unde își urmase cursurile de secretariat nu era cu siguranță unul prea de încredere ...

Din fericire, Sylvia o angajase doar în urma unei conversații telefonice și nu-i ceruse să aducă niciun document oficial. De fapt, nici n-o întrebase ce pregătire are și o crezuse cu naivitate

când fata îi spusese că își petrecuse ultimii patru ani în străinătate.

Îi fusese enorm de greu să mintă. Dar sărăcia te face să fii în stare și de lucruri pe care nu le-ai face, în mod normal. Și apoi, nu totul din ceea ce afirmase era fals. Referința personală pe care, mai ales, o scosese în față, era chiar reală. Draga domnișoară Blanchford! Bătrâna doamnă era raza ei de soare...

– Am fost la un interviu, de fapt, recunoscu ea amintindu-și cu dezgust de manierele bărbatului care o primise.

– Ah da? La cine?

– La un vânzător de mașini de ocazie.

Sylvia strâmbă din nas.

– Cred că meriți mai mult de atât.

– Și eu cred la fel. Dar știi, vremurile sunt grele.

– O să-l întreb pe Ethan dacă nu cumva cunoaște vreun doctor care are nevoie de o recepționeră, îi propuse cu amabilitate Sylvia. Nu pentru că aș vrea să te văd plecată, dimpotrivă! O să-mi lipsești. Și lui Ethan, de altfel. Habar n-are ce perlă a găsit. Nu te dai niciodată în lături de la muncă. Uite, cunosc multe fete tinere care și-ar petrece vinerea după-amiaza pregătindu-se pentru ieșirea de seară!

– Eu nu mai sunt atât de tânără, Sylvia.

– Iată de altfel un alt lucru pe care nu-l înțeleg. Ai douăzeci și cinci de ani. Cum se face că nu aleargă bărbații după tine?

– Nu sunt genul de fată după care să alerge bărbații atâta tot.

Ridică o privire malițioasă spre Sylvia, dar zâmbetul i se șterse imediat ce-l zări pe Ethan care tocmai ieșise din cabinet și le privea. În ochii lui de un albastru arctic strălucea o licărire ironică.

"Ai dreptate, părea el să gândească. Tu ești genul de femeie pe care bărbații o duc în pat, nu la altar."

Abby se convinse atât de bine că îi ghicise gândul, încât simți că se înfurie. Cine era el ca să o judece, când nu știa nimic despre ea? Știa că este seducătoare, firește. Dar asta însemna că este și o femeie ușoară? La urma urmei, nu iubise decât un bărbat în viața ei!

Și apoi, modul ei de a se îmbrăca nu era deloc provocator. Lui Dillon îi plăcea s-o vadă în pantaloni mulați; acum, se îmbrăca în fuste lungi. Dillon îi cerea să se machieze în fiecare zi; acum, n-o mai făcea decât la ocazii. Mai ales de când proprietarul ei începuse s-o privească libidinos de fiecare dată când se întâlneau pe scara imobilului în care locuia.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule doctor?

Se felicită în sinea ei că folosise un ton neutru, strict profesional, care nu trăda nimic din sentimentele ei reale față de el.

– Mai am doar trei scrisori de bătut la mașină, domnișoară Richmond. După care poți pleca acasă.

Sylvia oftă și clătină exasperată din cap.

– Pentru Dumnezeu! Când o să încetați cu "manierele" și să vă spuneți în sfârșit pe nume?

"Când vor avea găinile dinți", răspunse Abby în gând.

– Domnișoara Richmond n-ar aprecia acest gen de familiarități, declară doctorul Grant. Nu-i așa, domnișoară?

Privirile li se întâlniră și, din nou, fata citi în ochii lui o ironie profundă. Perfect. Dacă el voia să se joace astfel, nu va fi dezamăgit.

– Cred că, în relațiile profesionale, trebuie păstrată o anumită distanță, răspunse ea pe un ton aproape oficial. Dar dacă doctorul Grant dorește să-i spun Ethan în afara orelor de birou, n-are decât să-mi comunice.

– Cred că deocamdată va rămâne ca până acum, răspunse el. Tu n-ar trebui să pleci, Sylvia? Este târziu.

– Într-o bună zi, Ethan, o să-ți vină și ție de hac cineva, răspunse sora lui pe un ton sec. Nu vei avea întotdeauna ultimul cuvânt.

Îi întoarse spatele și trânti ușa în urma ei. Abby începu să spere că va fi de față în acea zi faimoasă când doctorul Grant nu va mai fi atât de sigur pe el. Dar cu siguranță, asta nu se va întâmpla niciodată! Un robot ca el nu are slăbiciuni. Doar dacă... Abby se gândi la acea Vanessa despre care vorbise Sylvia. Era oare aceasta vinovată pentru comportarea doctorului, pentru răceala și distanța lui? Poate că și el, o dată în viață, avusese o slăbiciune. Poate că apoi își mușcase degetele, și își jurase să nu se mai repete.

Era cu atât mai îndreptățită să înțeleagă genul acesta de probleme cu cât ei însăși i se întâmplase. Cu singura diferență că pe ea trădarea lui Dillon o costase mult mai mult decât o decepție sentimentală ...

– Am cumva un coș pe nas de mă studiezi astfel, domnișoară Richmond?

Aceasta se îmbujoră și își plecă privirea peste hârtiile din fața ei.

– Îmi pare rău, domnule doctor, mormăi ea. Mă gândeam la altceva.

– La ceva neplăcut, dacă mă iau după expresia dumitale.

– Da.

Urmă un moment de tăcere, după care Ethan spuse, iritat:

– Cu siguranță, nu ești o femeie prea comunicativă. Bine. Iată scrisorile pe care trebuie să le bați la mașină. Aș aprecia dacă, în drum spre casă, le-ai și pune la poștă. El îi puse pe birou un mic reportofon, apoi se întoarse grăbit în cabinet.

Abby îl observă cu atenție, conștientă că întrezărise o fațetă necunoscută a șefului ei. Față de indiferența lui obișnuită, micul acces de iritare avea efectul unui cutremur.

Ce i-o fi putut tulbura seninătatea de granit? Cearta cu Sylvia? Sau faptul că descoperise că Evelyn cerea mult mai mult de la el decât câte o noapte din când în când? Nu, cu siguranță nu era asta. În decursul discuției cu sora lui, nu dăduse dovadă de altceva decât de disprețul față de acest lucru.

Furia lui avea deci ceva de-a face cu *ea.* Probabil că nu-i plăcea să fie privit cu o asemenea insistență. Nu-i plăcuse nici faptul că refuzase să-i împărtășească spontan ce anume o tracasa.

Abby se întoarse și începu să bată rapid pe tastatura calculatorului. Un zâmbet amar îi apăruse pe buzele pline și senzuale. Își imagina cu ușurință reacția lui Ethan Grant dacă ar afla că din vina acelui monstru de Dillon petrecuse patru ani în închisoare. Patru ani, patru ani lungi care aproape că o doborâseră ...

Ceea ce suferise bietul doctor din cauza acelei Vanessa nu se putea compara nici pe departe cu suferințele ei. Dacă avea cineva dreptul să fie bănuitor cu sexul opus, să nu aibă încredere, să se teamă și să-l urască, aceasta era ea, Abigail Rose-Marie Richmond!

Capitolul 2

Abby tocmai începea transcrierea celei de a doua scrisori când își aminti de o *altă* scrisoare, cea pe care uitase să i-o dea lui Ethan.

În dimineața aceea, corespondența sosise foarte târziu, după ce doctorul începuse să-și primească pacienții. Evident, nu-și deschidea el scrisorile, doar dacă nu era menționat pe vreun plic "personal" sau "confidențial", ceea ce se întâmpla destul de rar. Cele mai multe dintre scrisori erau diverse hârtii de la pacienți – cecuri, analize sau probleme de ordin profesional venind de la alți doctori, sau publicitate de la marile laboratoare farmaceutice.

Scrisoarea în chestiune provenea de la hotelul "Bungarla", unde era organizat congresul; ea îi anunța pe participanți de o schimbare în programul conferințelor. În mod excepțional,

doctorul Philip Ballistrat, un chirurg de renume mondial, va ține o prelegere pentru a-și prezenta ultimele lucrări.

Tânăra se gândi că pe șeful ei nu-l interesa prea mult această schimbare de program din moment ce hotărâse să nu se ducă la congres. Dar se presupunea că ea nu știe nimic despre această decizie.

Oftă, apăsă pe butonul "pauză" al reportofonului și traversă încăperea. Ajunsă în fața ușii cabinetului, se opri și își controlă toți nasturii bluzei pentru a verifica dacă sunt bine încheiați. Nu trebuia să se mai repete întâmplarea de acum două săptămâni ... Fără să-și fi dat seama, un năsturaș de sidef al bluzei se descheiase și în felul acesta decolteul devenise pe cât de involuntar pe atât de îndrăzneț.

– Cred că unul dintre nasturii dumitale a pierdut lupta cu formele feminine, spusese atunci doctorul pe un ton ușor ironic.

Se întorsese pentru a scoate un dosar din fișet și adăugase:

– Poate că ar trebui să-ți coși niște nasturi mai mari. Sau să-ți cumperi niște bluze mai largi ...

Abby îi fusese recunoscătoare că se întorsese cu spatele la ea. În felul acesta, nu putuse să remarce în ce măsură se îmbujorase. Fusese de altfel singura dată când se lăsase tulburată de șeful ei. "Singura și ultima dată", își spuse ea, bătând în ușă. Spre marea ei surprindere, constată totuși că mâna îi tremura ușor!

– Intră, domnișoară Richmond.

Ea se conformă, sperând ca nimic de pe chipul ei să nu-i trădeze agitația interioară.

– Da? Ce este? întrebă Ethan pe un ton autoritar.

Abby înaintă și puse plicul pe biroul doctorului.

– O scrisoare pentru dumneavoastră. Vine de la hotelul unde se organizează congresul de săptămâna viitoare. Vă anunță că, în ultima clipă, a apărut încă un conferențiar. M-am gândit că ați vrea s-o vedeți, dar am uitat să v-o dau dimineață. Îmi pare rău. Plicul trecu de pe birou direct în coșul de hârtii.

– Am hotărât să nu mă duc la congres, spuse Ethan Grant pe un ton repezit.

La lumina slabă a lămpii de birou, Abby zări niște cearcăne adânci sub ochii doctorului. Chiar dacă el însuși își impunea acest mod de viață istovitor, nu se putu abține să resimtă un pic de milă pentru el. Degeaba își spunea că nu-l place, nu putea să nege faptul că era un excelent practician, care avea nevoie urgentă de odihnă. Se hotărî să încerce să-l facă să se răzgândească.

– Păcat, spuse ea. Este invitat și profesorul Philip Ballistrat. Mă gândeam că v-ar fi plăcut să asistați la conferința lui. Este foarte cunoscut, nu-i așa? Abby fu absolut derutată de reacția interlocutorului său. Ethan rămase încremenit câteva clipe în scaunul său, în timp ce privirea lui de obicei glacială trăda ... Ce? Stupoare? Furie? Dar ce spusese ca el să reacționeze astfel? Fu cu atât mai descumpănită când pe chipul lui Ethan apăru un zâmbet ... rece.

– Ia te uită! zise el cu o voce tărăgănată. Cine ar fi crezut? Ai dreptate, domnișoară Richmond. Pentru nimic în lume n-aș rata ocazia de a asculta un chirurg atât de renumit.

Își răsuci scaunul de birou din piele neagră, se aplecă și recuperă scrisoarea pe care o aruncase la coș.

– Îți mulțumesc că m-ai anunțat despre această schimbare, adăugă el cu același zâmbet ciudat. Aș fi fost foarte dezamăgit dacă n-aș fi asistat la conferința profesorului Ballistrat.

– Asta înseamnă că vă veți duce la congres? întrebă Abby pe un ton plin de speranță.

– N-aș lipsi pentru nimic în lume, ți-am mai spus.

Abby ar fi aplaudat de bucurie.

– Ce zâmbet, domnișoară Richmond! Presupun că nu te deranjează faptul că voi lipsi vinerea viitoare?

Ce o făcea să-și simtă inima luând-o razna? Oare zâmbetul lui sarcastic, sau intensitatea cu care o privea? Și brusc, fără niciun motiv, se întrebă ce ar simți dacă Ethan ar săruta-o.

Își mușcă buzele, îngrozitor la stânjenită de acest gând, sperând că nu i se vadă nimic pe față. Ce naiba i se întâmpla? Nu-l putea suferi pe bărbatul acesta și iată că avea fantezii în legătură cu el!

Din fericire, situația nepotrivită în care se afla o ajută să-și revină. Se îndreptă și de la înălțimea celor 170 de centimetri ai ei, îi aruncă o privire sfidătoare interlocutorului său.

– Nu, nu mă deranjează. Îmi este absolut indiferent.

– Hmm ... Înțeleg. Este chiar foarte bine.

În felul acesta, vei putea considera într-un mod absolut obiectiv propunerea pe care ți-o voi face.

– O propunere? Care?

– Nu este cazul să fii atât de speriată, domnișoară Richmond. Nu este decât ceva foarte onorabil, vei vedea. Fapt este că mă aflu într-o situație destul de incomodă cu acest congres, la care, firesc, sunt așteptate să vină cupluri. Persoana cu care trebuia să merg s-a răzgândit.

Pentru o clipă, Abby fu derutată de modul atât de natural în care îi servea această minciună, dar își reveni repede. Era amuzant ... În ciuda antipatiei pe care o nutrea față de acest bărbat, nu și l-ar fi putut imagina mințind. Era o dovadă în plus că nu trebuia niciodată să subestimeze perversitatea masculină!

– Acesta era principalul motiv care mă împiedica să mă duc, continuă el. De fapt, sora mea mi-a sugerat să recurg la serviciile unei însoțitoare ... profesioniste ... Dar mă întrebam dacă nu aș putea merge mai degrabă cu dumneata.

Abby își imagină că va continua cu "Vei fi plătită, bineînțeles. Nu mă aștept să-mi faci un serviciu degeaba. Sylvia mi-a spus că în weekend ești chelneriță într-un bar. Te voi despăgubi așadar pentru ceea ce vei pierde din cauza acestei călătorii, plus o primă apreciabilă. Deci, ce spui?"

În gând, ea continuă dialogul: "Ce spun? Nici pentru tot aurul din lume, asta spun! Te înșeli amarnic dacă îți imaginezi că voi accepta așa ceva!

Nu aș suporta să petrec nici măcar o oră cu tine!"

– Îmi pare rău, dar nu pot, declară ea pe cel mai amabil ton, după ce epuizase în gând toate înjurăturile pe care le știa.

– Pun pariu că nu te-ar lăsa prietenul dumitale ...

– Nu. N-am niciun prieten.

– Mă mir. Și atunci, care este problema?

– În weekendul trecut, n-am putut lucra din cauza unei gripe. Dacă îl las iarăși baltă pe patron, o să mă dea afară. Nu pot să-mi permit asta. După cum nu-și putea permite să piardă nici munca de la cabinet, ceea ce explica de ce, dintr-o dată, era atât de diplomată.

– Cât câștigi într-un weekend?

– De ce?

– Te rog să-mi răspunzi doar la întrebare, domnișoară Richmond.

– Vreo sută douăzeci de dolari, plus bacșișurile.

– Înțeleg. Și cât timp ți-ar trebui să-ți găsești o nouă slujbă, dacă o pierzi pe aceasta?

– Oh ... Nu știu exact. Uneori pot să găsesc în trei zile. Alteori, poate dura săptămâni în șir.

– Să zicem ... maximum trei luni?

– Da ...

Unde voia să ajungă? De ce n-o lăsa în pace? N-o s-o convingă oferindu-i bani, nici prin alt mijloc, de altfel.

El scoase dintr-un sertar un mic calculator și începu să bată pe taste.

– O sută douăzeci ori treisprezece săptămâni, calculă el cu voce tare, fac o mie cincisute șaizeci de dolari. Presupun că o tânără ca dumneata adună niște bacșișuri destul de consistente, așa că rotunjesc cifra la două mii de dolari. Plătiți în avans. Ce zici, Abby? Este o sumă frumușică pentru trei zile din timpul dumitale.

Faptul că îi spusese pe nume nu-i scăpă tinerei, și asta nu făcu decât să-i întărească hotărârea.

– Îmi pare sincer rău, dar mă văd obligată să vă refuz. Oricum, nu sunt o actriță prea bună. Sylvia are dreptate. Ar trebui să angajați o profesionistă.

– Nu. Pe dumneata te vreau.

Abby îl privi fix, cu un nod în gât. Ce voia să spună?

– Poate că ar trebui să clarific această afirmație, reluă doctorul, care se pare că își dăduse seama de surprinderea asistentei sale. Motivul pentru care aș dori să te am în mod deosebit pe dumneata alături de mine este următorul: știu foarte bine că în ciuda politeței și a zâmbetelor dumitale, nu poți să mă suferi.

Așadar, sunt sigur că nu te vei îndrăgosti prostește de mine, și asta m-ar feri să mă faci să te concediez ulterior. În plus, îmi imaginez că trebuie să fii destul de drăguță îmbrăcată în niște haine potrivite ...

O studie îndelung, se opri o clipă pe contururile generoase ale sânilor și adăugă:

– Da, destul de drăguță ...

Abby se întrebă ce anume din tot acest discurs o scotea mai mult din sărite. Condescendența cu care îi vorbise Ethan, sau complimentul mediocru "destul de drăguță"?

– Nu vă temeți că antipatia mea față de dumneavoastră va ieși la suprafață? întrebă ea pe un ton caustic.

– Nu. Știu că femeile au un talent natural de a se preface. Și apoi, nu le suport pe cele care își dau ifose în fața mea. Așadar, date fiind circumstanțele, voi spune că suntem doar prieteni. Voi schimba rezervarea și voi cere două camere.

Abby își ascunse cu mare greutate disprețul. El se așteptase deci ca Evelyn să joace rolul unei iubite devotate, până la a împărți patul cu ea, fără ca totuși să-i dea dreptul să spere mai mult din partea lui ... Hotărât lucru, era un tip fermecător ...

Nici măcar Dillon, în ciuda trădării lui, nu precupețise nimic atunci când vrusese s-o seducă: flori, cine romantice, cuvinte dulci murmurate la ureche ... În ceea ce-l privește, Ethan Grant nu promitea nimic. Poate doar o performanță pur instinctuală între două cearșafuri.

Pe ecranul întunecat al gândurilor ei apărură noi imagini și se înroși violent.

– Îmi ... îmi pare rău, bâigui ea, dar nu pot. Îmi este pur și simplu imposibil.

– Nimic nu este imposibil. Mă gândeam că două mii de dolari îți vor învinge scrupulele. Care este problema? Fie că îți vine să crezi sau nu, dar atunci când vreau, pot să fiu o companie foarte plăcută. Uite ce este, nu te oblig să te

hotărăști imediat. Nu ai decât să te gândești și să-mi anunți hotărârea dumitale dându-mi duminică un telefon.

Abby încuviință din cap, descumpănită. Îi va fi mult mai ușor să-l refuze prin telefon. Tot bâlbâindu-se și roșind, nu fusese probabil prea convingătoare. Va fi cu totul altceva când nu-l va mai avea în fața ochilor.

Un zâmbet satisfăcut pluti pe buzele doctorului, făcând-o pe Abby să fie și mai hotărâtă să-l refuze. Probabil că se gândea că deja câștigase partida. De parcă banii lui i-ar fi putut schimba hotărârea ... Poate că el chiar se gândea că ea este atrasă de el!

Abby se crispă. Această suspiciune punea punct final întregii probleme și-i înlătură ultimele îndoieli. De acum încolo, nimic pe lume n-o va mai putea face să accepte. Absolut nimic!

***

Nimic, doar destinul care-i bătu la ușă a doua zi, sub înfățișarea unei bătrâne deznădăjduite!

Era una dintre acele zile negre în care regreți că n-ai rămas în pat, cu capul sub pernă. Abby tocmai venise de la slujba ei de chelneriță, unde din nou patronul își rătăcise mâna peste fundul ei.

În aceeași zi de sâmbătă, un hoț intrase la domnișoara Blanchford și o furase. Biata de ea era atât de șocată, încât Abby își petrecu întreaga zi de duminică încercând s-o consoleze.

Poliția tocmai părăsise casa, una dintre cele mai vechi pensiuni din oraș, care trebuia să fi fost o splendoare în zilele ei de glorie. Acum era însă doar o clădire obosită, cu fațada din lemn putrezit de intemperii. Ferestrele imense – dintre care una fusese spartă de hoț – dădeau spre o grădină a cărei întreținere lăsa mult de dorit.

Bătrâna domnișoară Blanchford dădea din cap în timp ce două lacrimi grele i se rostogoleau pe obrajii zbârciți.

– S-au dus! murmură ea, cu un suspin gâtuit. Cinci ani de economii ... Au dispărut!

Abby își mușcă buzele pentru ca, la rândul ei, să nu înceapă să plângă. Dacă măcar bătrâna și-ar fi pus banii la bancă, în loc să-i ascundă sub pat, într-o cutie de biscuiți!

Polițiștii credeau că hoțul trebuie să fi fost cineva care locuise pe vremuri în această pensiune și care aflase de neîncrederea domnișoarei Blanchford în bănci, o trăsătură de altfel comună numeroșilor supraviețuitori ai marii crize financiare. Din păcate, aceiași polițiști îi spuseseră lui Abby că aveau puține șanse să-l găsească pe hoț.

Cel mai grav lucru era însă faptul că bătrâna adunase toți acești bani în speranța că își va putea cumpăra un scaun rulant electric. Suferea într-adevăr de o boală musculară destul de

frecventă la foștii balerini. Nu mai avea putere aproape deloc să se deplaseze în scaunul rulant împins cu mâna.

– Ce-o să mă fac, Abby? gemu ea. Nu vreau să mă duc la unul din azilele de stat. Dacă nu mai pot avea independența mișcărilor, prefer să mor.

– Nu mai vorbiți așa, o certă cu duioșie fata. Poliția vă va găsi banii, nu vă faceți griji.

– Nu, nu-i vor găsi. Am fost o bătrână proastă să-i pun în cutia aceea.

– Gata. Faptul este consumat. Eu am convingerea că o să găsiți banii.

Convingere care o făcea să simtă un nod în stomac când se gândea ce trebuie să facă pentru ca predicția ei să se adeverească. Da, domnișoara Blanchford își va găsi banii ...

– Reprezentantul firmei trebuia să vină miercuri să-mi monteze fotoliul rulant. După spusele lui, era o ocazie excepțională, costă trei mii de dolari. Cele noi costă mult mai mult!

– Da, știu, răspunse Abby îngândurată.

Dacă Ethan Grant voia s-o plătească cu două mii de dolari pentru a-l însoți la congres, poate că i-ar fi putut oferi mai mult? Trei mii, de exemplu ... "Plătiți înainte", promisese el. Cu puțin noroc, va reuși poate să obțină suma înainte de miercurea viitoare.

Oh, firește, îi va spune domnișoarei Blanchford că poliția găsise hoțul și recuperase suma. Bătrâna ei profesoară de dans

era atât de mândră, încât n-ar accepta niciodată bani de milă. În plus, asta ar scuti-o de întrebări stânjenitoare privind proveniența banilor.

– Haide, domnișoară Blanchford, ștergeți-vă lacrimile. Nu pot să cred că cea care m-a învățat primii pași de dans, cea care m-a învățat să-mi controlez durerea, poate să-și plângă astfel de milă. Dați-le o șansă polițiștilor. Și promiteți-mi că nu veți anula întâlnirea de miercuri cu reprezentantul firmei.

Bătrâna zâmbi slab, își trase nasul și dădu din cap.

– De acord. Nu știu ce m-aș face fără tine, Abby ...

– V-ați descurca foarte bine. În adâncul sufletului însă, nu era prea sigură de asta. Domnișoara Blanchford, care odinioară i se păruse puternică și indestructibilă, nu mai era acum decât o bătrână fragilă și vulnerabilă.

– Am într-adevăr un noroc nemaipomenit că locuiești aici, insistă ea. Știi atât de bine să joci cărți cu mine, sau să-mi citești! Sper că nu te vei muta atunci când îți vei găsi o slujbă cu normă întreagă. Știu că aici nu este cel mai frumos loc din lume, dar ...

"Nu-i cel mai frumos loc din lume ..." gândi Abby oftând. Frumos eufemism. Vechea pensiune nu mai era decât o șandrama dărăpănată ale cărei singure avantaje erau apropierea de centrul orașului și chiria incredibil de mică. Îi dăduse această adresă o colegă de celulă. Abby sperase prostește că nu va trebui să locuiască aici prea mult timp, dar speranțele i se spulberaseră repede.

Când în urmă cu șase luni ieșise din închisoare, tatăl său îi spusese limpede că n-are ce căuta acasă. În "mărinimia" lui, îi dăduse voie să vină să-și ia lucrurile personale, ceea ce ea nici măcar nu făcuse.

Prima oară când văzuse pensiunea, avusese un șoc. Acesta însă nu fusese nimic în comparație cu cel pe care-l avusese când o recunoscuse pe locatara de la parter.

Domnișoara Blanchford fusese profesoara ei de dans timp de șapte ani, de la cinci la doisprezece ani. După care Abby se mutase din localitate și schimbase școala. N-o mai revăzuse pe bătrâna doamnă până în acea zi, dar n-o uitase niciodată. Domnișoara Blanchford o învățase disciplina, curajul și hotărârea, lucruri care o susținuseră enorm în timpul cât stătuse în închisoare.

Se pare că nici bătrâna nu o uitase. Când își recunoscuse fost elevă, chipul i se luminase. Vorbiseră ore în șir, și Abby îi povestise chiar și despre ultimii patru ani din viața ei. Găsise în bătrâna doamnă o ascultătoare atentă, cu o privire înțelegătoare și un umăr pe care putea să plângă.

Din ziua aceea, Abby acordase o mare prețuire prieteniei cu domnișoara Blanchford. Faptul că acum o vedea atât de nefericită îi frângea inima, și era ferm hotărâtă să se sacrifice pentru a o consola și a-i cumpăra fotoliul rulant de care avea nevoie.

Se aplecă și o mângâie ușor pe bătrâna profesoară. Sub pătura ecosez simți un trup fragil, fără vlagă.

– Nu vă faceți griji. Dacă într-o zi mă voi muta de aici, vă voi lua cu mine. Și orice s-ar întâmpla, veți avea acel fotoliu rulant!

***

La ora opt fix, tânăra intră în cabina telefonică din colțul străzii. Ridică receptorul cu mâna tremurând și, după o nesfârșită ezitare, formă numărul patronului său. Își va sacrifica mândria pe altarul afecțiunii pentru domnișoara Blanchford. Un singur lucru însă o preocupa: ca doctorul să nu creadă cumva că cedase unei atracții fizice de nestăpânit.

– Ethan Grant la telefon, se auzi vocea rece, metalică.

Abby se simți străbătută de un fior. Dar un fior ciudat de senzual. Cum putea oare să fie sensibilă față de un bărbat atât de antipatic?

– Abigail Richmond, zise ea de îndată ce își reveni.

– Ah, domnișoara Richmond. Așteptam telefonul dumitale.

Abby speră că pretențiile ei financiare vor mai domoli tonul satisfăcut al doctorului.

– M-am gândit la oferta dumneavoastră, spuse ea pe un ton cât se poate de detașat. Cred că am putea ajunge la o înțelegere.

Se întrerupse un pic, exact cât orgoliul masculin al doctorului să se umfle în pene, apoi adăugă:

– Dacă mai adăugați ceva la preț, firește.

La capătul firului îl auzi pe doctor inspirând profund, apoi urmă o tăcere de câteva secunde.

– Ți-am oferit deja două mii de dolari, spuse în sfârșit Ethan Grant pe un ton glacial din care acum dispăruse orice urmă de senzualitate. Credeam că este mai mult decât suficient.

– Se pare că nu.

– Înțeleg. Și cât dorești?

– Trei mii.

– Trei mii! Asta ar însemna o mie de dolari pe zi!

– Acesta este prețul meu, domnule doctor. Acceptați sau nu.

Fu surprinsă să-l audă râzând.

– Oh, fii liniștită, domnișoară Richmond, accept. Dar cu o condiție.

– Care?

– Să nu schimb rezervarea pentru cameră. Din motive pe care nu vreau să ți le expun, aș prefera să ne prefacem că suntem amanți, și nu doar prieteni. Voi avea grijă ca în cameră să existe și o canapea extensibilă.

– Și dacă refuz?

– Mă voi descurca altfel.

Abby nu trebui decât să se gândească la domnișoara Blanchford pentru a fi sigură că nu va refuza. Dar era supărată pe doctor că-i impunea această situație.

Nu exista însă niciun motiv să mai prelungească acest chin. Asta n-ar face decât să-i sporească umilința. Era mai bine să accepte imediat și să-l lase să creadă că această schimbare n-o afecta peste măsură.

– Foarte bine, răspunse ea cu o minunată indiferență. Pentru trei mii de dolari, dumneavoastră decideți. Dar vreau banii în avans, cum ați promis.

Din nou, se făcu liniște. Îl surprinsese oare? Sau poate chiar îl șocase?

Păcat. Aceasta era lumea dură a afacerilor. În cazul acesta "afacerea" consta în a alina inima unei bătrâne doamne și a-i reda pofta de viață. În comparație cu această situație, puțin o interesau sentimentele lui Ethan Grant. Primea exact ceea ce merita un bărbat care era gata să plătească o femeie care să-i fie însoțitoare.

– Îți voi trimite suma chiar mâine, spuse el pe un ton în care se ghicea disprețul.

Se părea că nu fusese deloc surprins de cererea ei. La urma urmei, se purtase așa cum s-ar fi așteptat și el din parte unei mercenare.

– Să fie bani lichizi, preciză ea sec.

– Bineînțeles.

Abby oftă. Gata, o făcuse și pe asta. Acum, era prea târziu să mai dea înapoi. I se părea însă că tocmai se vânduse trup și suflet pentru totdeauna, nu numai pentru cele trei zile prevăzute în contract.

– Vreau să fac câteva precizări, Abby, reluă doctorul pe un ton rece. Nu vreau ca Sylvia să știe. Îi voi spune că mă duc singur la congres. Toată povestea trebuie să rămână între noi. Vreau cuvântul dumitale.

– Îl aveți.

Remarcă, în treacăt, că îi spusese pentru a doua oară pe nume. Dar la urma urmei, dacă în curând va trebui să joace rolul amantei lui, era mai bine să se obișnuiască.

O intriga totuși un lucru. De ce voia Ethan să fie considerată amanta lui? Avea oare de întreținut o anume reputație de seducător? Sau în spatele acestei mascarade se ascundea altceva? De altfel, instinctul feminin îi trezise deja o alarmă interioară.

Nu se putea totuși lăsa influențată de niște considerente atât de vagi. Cei trei mii de dolari erau însă foarte reali. Doar asta conta. N-avea decât să ia banii și să-și joace rolul fără să mai pună întrebări.

Capitolul 3

– Mai întâi, reluă brusc Ethan, problema hainelor.

– A hainelor?

– Da. Cu siguranță că mai ai și altceva în afară de bluza albă și fusta neagră în care vii în fiecare vineri la serviciu, nu?

Abby se gândi la toate rochiile pe care le lăsase la părinții săi, la Killara. În afară de faptul că aveau o croială clasică, probabil că nu erau prea demodate. Trebuia doar să treacă pe acasă să le ia, în timp ce tatăl său era la birou.

– Am o garderobă destul de variată, răspunse ea în sfârșit.

– Da, dar de ce gen? întrebă doctorul, ironic. Trebuie să înțelegi că toată lumea se așteaptă să fii foarte bine îmbrăcată. Nimic de genul vulgar sau provocator ...

– Eu nu sunt niciodată vulgară sau provocatoare.

– Sunt de acord, nu ești niciodată vulgară.

Și doar când din întâmplare un nasture buclucaș se descheie, se poate spune că ești oarecum provocatoare. Dar prefer ca între noi lucrurile să fie limpezi, pentru ca să n-avem surprize neplăcute la hotel. Apropo, cred că nimic din trecutul dumitale n-ar putea tulbura participarea la acest congres?

Abby înghiți cu dificultate, și rămase o clipă tăcută. Nu exista niciun motiv să-și închipuie că s-ar putea să fie cineva la curent cu procesul ei. Presa nu vorbise despre el; chiar dacă tatăl său nu vrusese s-o ajute să-și ia un avocat de calitate, avusese grijă ca povestea să nu fie cunoscută.

– La ce vă referiți? întrebă ea în sfârșit, cu un nod în gât.

– Știu și eu ... De exemplu, n-ai pozat pentru vreo revistă pentru bărbați? Știu că Sylvia te-a angajat fără să-ți verifice referințele, și am și eu niște păreri, doar nu m-am născut ieri. Când o femeie are nevoie de bani și este atât de frumoasă ca dumneata, poate să ajungă și la asemenea gesturi extreme ...

Lui Abby i se tăie răsuflarea. El chiar credea că tot ceea ce va face pentru el era mult mai respectabil? Cât privește faptul că era frumușică, asta era altă treabă. Se pare că doctorul asocia mereu fizicul agreabil cu libertinajul.

– N-o să aveți niciun motiv să vă plângeți de ... prietena dumneavoastră, replică ea pe un ton glacial. N-am făcut niciodată ceva de care să-mi fie rușine.

"Cel puțin, până în prezent", adăugă ea în gând.

– Bine, bine. Știi să joci tenis?

– Da, dar ...

– Nu este nevoie să fii un talent, o întrerupse el. Ajunge să știi cum să lovești o minge.

Tonul de superioritate pe care-i vorbise o irită pe Abby. Vrusese doar să-i spună că n-are rachetă. În ziua în care o va duce pe un teren de tenis, o să-i arate ea ce poate ...

– Joc și golf, preciză ea pe un ton glumeț, mulțumindu-i în gând tatălui său că-i impusese toate acele lecții, de golf, de tenis ...

– Mă uimești, domnișoară Richmond. Nu credeam că ești talentată în astfel de sporturi.

Tânăra hotărî să nu ia în seamă această remarcă.

– Aș dori totuși să vă decideți cum îmi veți spune, zise ea. O dată îmi spuneți "Abby", apoi, în clipa următoare, "domnișoară Richmond".

– Ai perfectă dreptate. Trebuie însă să-ți mărturisesc faptul că îmi este cam greu să-ți spun "Abby". Ce-ai zice să facem un compromis și să-ți spun "Abigail"?

– Cum doriți. Dumneavoastră sunteți patronul. Cel puțin atâta vreme cât avem un contract. Pentru că nici eu n-aș vrea să am vreo surpriză neplăcută ...

Interlocutorul său nu-i răspunse imediat, ceea ce-i întări ideea că, pe la spatele ei, se țesea ceva, vreo intrigă.

– Ce vrei să spui? întrebă în sfârșit doctorul.

"Că mă întreb ce motive te fac să mă plătești cu trei mii de dolari numai ca să-ți fiu alături", gândi ea.

Apoi, spuse cu voce tare:

– Vreau să spun că nu sunteți primul bărbat care vrea să se apropie prea mult de mine. Și n-am chef să trebuiască să ne luptăm în fiecare seară.

El râse, amuzat.

– Îți admir sinceritatea, Abbigail. De fapt, chiar te admir. Ești o femeie inteligentă și, mărturisesc, destul de enigmatică. Pe deasupra, nu recurgi niciodată la strategiile obișnuite ale sexului feminin. Ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu va trebui să ne luptăm în fiecare seară; violul nu este stilul meu, și n-am deloc în plan intenția să te seduc.

– Ce plan?

– Asta, draga mea Abigail, nu te privește.

"Și asta, dragă doctore, înseamnă că ocolești răspunsul".

– Foarte bine, domnule doctor, puteți să vă păstrați secretul.

– Ethan.

– Poftim?

– Spune-mi "Ethan".

– Oh ... Da, bineînțeles. Sper să-mi amintesc.

– Îți sugerez să te antrenezi chiar de acum. Spune: "Da, Ethan; nu, Ethan; trei mii de dolari, Ethan."

– Nu fiți ridicol.

– Spune! repetă el pe un ton imperativ.

Tânăra nu-și putu reține un frison.

– Da ... Ethan, începu ea, șovăitor. Nu, Ethan.

Respiră adânc și continuă pe un ton plin de dispreț:

– Trei mii de dolari, Ethan.

– Vezi? spuse el, ironic. Te descurci foarte bine. Îți sugerez să te mai antrenezi un pic, până vineri. Dacă îmi vei pronunța astfel numele în fața tuturor, oamenii vor crede că vrei mai degrabă să mă sugrumi, decât să mă săruți.

Ceea ce tocmai i-ar fi plăcut să-i facă. Dacă se gândea bine, era chiar tentată de ideea de a-l săruta și apoi ... a-l sugruma ... Hotărât lucru, îi era imposibil să ignore senzualitatea brută pe care o degaja acest bărbat. Constată cu stupoare că obrajii îi erau în flăcări și că inima îi bătea nebunește. Noroc că el nu putea s-o vadă!

– O să văd ce voi putea face, răspunse ea pe un ton absolut neutru, care o miră și pe ea.

Începu să se gândească dacă nu cumva era o actriță mai bună decât bănuise. Poate că va ieși din această poveste sordidă fără prea multe pagube ... Și apoi, în cazul – puțin probabil – că se va lăsa pradă puterii de seducție a însoțitorului său, îi va fi de-ajuns să se gândească la Dillon. De obicei, acest lucru o făcea să devină considerabil de rece în orice relație.

Dacă această metodă nu dădea roade, nu-i mai rămânea decât să se încreadă în instinctul de supraviețuire.

– Dă-mi te rog niște instrucțiuni precise pentru vinerea viitoare. Ce ai vrea să fac?

– Se presupune că vom ajunge la Bungarla între orele trei și cinciupă-amiază. Dimineața, trebuie să operez o pacientă.

Îmi este imposibil să amân intervenția, pentru că persoana respectivă vine de foarte departe pentru asta.

– Vrei să ne întâlnim la birou, ca de obicei?

– Nu va fi nevoie. Nu voi avea nevoie de ... tine, dimineață. Observi că mă "antrenez" și eu? Să ne întâlnim pe la unu și jumătate. Mi s-a spus că drumul până la Bungarla nu durează mai mult de două ore.

– Ai să-mi dai niște indicații precise privind ținuta pe care ar trebui s-o port pe timpul călătoriei?

– Să vedem ... Păi, ceva simplu și elegant. Nu uita că acolo s-ar putea să fie destul de răcoare. Ia-ți un sacou, un pulover. Și nu uita să-ți iei haine potrivite pentru golf sau tenis ... Oh, ia-ți un costum de baie. M-am uitat prin broșurile care mi s-au trimis și se spune că hotelul are și o piscină încălzită.

– Da, șefu', am înțeles!

– Nu fi obraznică.

Abby se strâmbă, gândindu-se la costumul de baie pe care Dillon i-l cumpărase cu cinci ani în urmă. De atunci însă îi rămăsese mic, mai ales la nivelul sânilor. Era consecința gogoșilor pe care le mâncase în timp ce lucra la bar, pentru a mai economisi niște bani de mâncare. Dacă voia ca până vinerea viitoare să mai slăbească, va trebui să strângă cureaua toată săptămâna! Ceea ce începuse chiar de azi, când nu mâncase nimic toată ziua.

– Abigail? se auzi brusc vocea gravă a interlocutorului său.

– Da?

– Eu ... Nu, nimic. Mai ai întrebări?

– Da. Ai adresa mea, ca să-mi trimiți cele trei mii de dolari?

El lăsă să-i scape un oftat în care se ghicea o oarecare iritare.

– Văd că nu pierzi din vedere esențialul. Da, am adresa ta. Chiar mâine vei primi suma, cel mai târziu în cursul după-amiezii. Îți convine?

– Perfect.

– În ceea ce mă privește, sper să merite banii.

– Vei avea exact ceea ce ai plătit. Nici mai mult, nici mai puțin.

– Foarte bine, Abigail. Tocmai pentru asta te plătesc. Pentru ca să nu fie nimic mai mult. Fără complicații, fără drame. Bun, atunci, pe vineri. Să nu întârzii.

Închise, și Abby privi câteva clipe receptorul înainte să facă la fel. Inima îi bătea nebunește. Probabil că din cauza furiei ...

***

Soarele răsărea într-o minunată zi de toamnă, mai caldă decât de obicei. Săptămâna trecuse extrem de repede, mult mai repede decât atunci când Abby își petrecea zilele căutându-și zadarnic o slujbă. De fapt, nu avusese nici măcar o clipă pentru ea.

Încă își mai retușa niște ținute, când mai erau doar câteva ore până la plecare.

– Mai spune-mi o dată numele localității unde te duci, îi ceru domnișoara Blanchford manevrându-și cu abilitate fotoliul electric pentru a se apropia de pat.

– Se numește Bungarla, răspunse Abby zâmbindu-i cu tandrețe.

Faptul că o vedea pe bătrâna doamnă atât de veselă făcea să i se pară mai puțin îngrozitoare perspectiva unui weekend cu Ethan Grant.

– Și ce vei face acolo, mai exact?

Tânăraa tuși ușor, apoi răspunse pe un ton fals detașat:

– Oh, muncă de secretariat. Doctorul Grant vrea să iau notițe la diversele conferințe la care va asista.

Îi era imposibil să mărturisească adevărul. Cu siguranță, domnișoara Blanchford i-ar ordona să nu se ducă și să-i înapoieze banii lui Ethan, ceea ce era cam greu din moment ce cei trei mii de dolari se odihneau deja în seiful vânzătorului de fotolii rulante electrice ... Abby nu mai avea niciun ban.

– Și ai nevoie de toate hainele acestea frumoase pentru asta? întrebă domnișoara Blanchford cu o ușoară încruntare.

– Nu. Bineînțeles că nu. Dar la acest gen de congrese se organizează seri de gală.

Nu vreau să par o idiotă rătăcită în înalta societate și care este incapabilă să se adapteze.

– N-o să pari niciodată idioată, Abby!

Domnișoara Blanchford o privi câteva clipe cu un aer suspicios, apoi reluă:

– Poți să ai încredere în el, nu-i așa? Vreau să spun că ... Patronul tău nu este genul care face avansuri secretarei sale?

– Dumnezeule, nu! Niciodată doctorul Grant n-ar face una ca asta!

– Mi-ai spus totuși că este tânăr și frumos ...

– Da, așa este.

– În cazul acesta, draga mea, te sfătuiesc să fii prudentă. Să ai încredere în experiența unei bătrâne.

– Nu vă faceți griji. Doctorul Grant n-are ochi pentru mine.

– Și de ce n-ar avea? se indignă domnișoara Blanchford. Ești o fată foarte frumoasă. Și îmbrăcată în hainele astea, vei fi o frumusețe!

Abby își plecă privirea spre rochia de culoarea cafelei pe care i-o arăta prietena ei.

– Poate că pe aceasta n-am s-o pot purta. Este un pic cam strâmtă.

De fapt, toate hainele pe care și le recuperase lunea trecută se dovediseră prea strâmte, și trebuise să le retușeze puțin. Dar rochia aceasta cafenie, dintr-o dantelă superbă, nu putea să fie lărgită. Singura ei șansă de a o purta era să facă exerciții intensive și zilnice în piscina încălzită despre care îi vorbise doctorul.

Se întrebă în treacăt ce ar spune Ethan dacă ar vedea-o în rochia aceasta, coafată, machiată și purtând colierul ei de perle

și diamante. Nu se gândise poate să o seducă, dar în asemenea împrejurări, ar putea să-i vină ideea ...

– Abby?

Tresări și, cu inima bătându-i încă nebunește din cauza acestor gânduri tulburătoare, își ridică privirea spre bătrâna ei prietenă.

– Da ...?

– Nu ești îndrăgostită de doctorul Grant, nu-i așa? întrebă îngrijorată domnișoara Blanchford.

– Bineînțeles că nu!

Oh, poate că simțea o oarecare atracție față de el, dar asta n-avea nimic de-a face cu dragostea! Ideea în sine era de-a dreptul ridicolă.

– Un telefon pentru tine, Abby! exclamă dintr-o dată cineva din holul vechiului imobil. Grăbește-te, tipul spune că n-are la dispoziție decât un minut.

Abby se îndreptă spre masa pe care se afla singurul telefon al casei, la care se puteau doar primi apeluri, nu și invers. Cine putea să fie? Singurii ei prieteni de când ieșise din închisoare erau locatarii pensiunii! Doar dacă nu cumva ... Da, bineînțeles. Sylvia avea numărul ei, ceea ce însemna că i l-ar fi putut da fratelui său ...

Ezită o clipă, apoi luă receptorul cu o mână care-i tremura.

– Alo?

– Abigail? Sunt Ethan. Sunt între două operații, n-am prea mult timp.

– Ce s-a întâmplat?

Avu o clipă de panică la gândul că o sunase poate pentru a anula plecarea. I se păru a fi mult mai rău când își dădu seama că n-o sperie atât perspectiva pierderii banilor, ci faptul că nu va putea să poarte rochia din dantelă cafenie în fața doctorului...

– Nu, totul este în regulă, răspunse repede acesta. Dar mă întrebam cum vei veni în oraș cu atâtea bagaje. Știu că, de obicei, iei trenul și ...

– De unde știi? îl întrerupse ea, total confuză.

El izbucni în râs.

– Habar n-ai ce cantitate de informații inutile îmi servește draga mea soră despre prețioasa ei domnișoară Richmond. Apropo, presupun că ai primit banii.

– Poftim? Oh, da, mulțumesc.

– Vei putea deci folosi o mică parte din ei să iei un taxi.

– Păi ... Nu.

– Ce vrei să spui? întrebă Ethan pe un ton îngrijorat. Doar n-ai cheltuit o asemenea sumă într-un timp atât de scurt!

– Ba da, mă tem că da.

Nu se putu abține să zâmbească. Acest mod al lui de a-i interpreta repede toate acțiunile era până la urmă amuzant. Acum, n-o va mai privi doar ca pe o simplă mercenară, dar și ca pe o femeie care aruncă banii pe fereastră.

La celălalt capăt al firului, Abby îl auzi murmurând ceva ce nu înțelese prea bine, și amuzamentul ei de adineauri se trans-

formă într-o bruscă îngrijorare. Expresia pe care se pare că o folosise i se păru a fi deosebit de neplăcută.

– Nu voi întârzia, precizează ea sec. N-am decât o valiză.

– Ți-am spus că vreau să te văd bine îmbrăcată.

– Voi fi.

– Pun pariu că datorită celor trei mii de dolari ai mei. În fine, n-ar trebui să mă plâng. În lumea asta, n-ai decât ceea ce plătești. Și, de fapt, te plătesc ca să nu întârzii. Așa că vreau să iei un taxi. Îți promit că îți voi rambursa până la ultimul cent, dar presupun că mai ai măcar cât să plătești cursa?

– Da.

– Perfect. Ne întâlnim la unu și jumătate fix.

Închise telefonul, lăsând-o pe Abby cufundată într-o adâncă perplexitate. Nu se mai gândea acum la rochia ei, ci la ceea ce se profila în spatele acestui weekend în aparență anodin. Ce și-o fi dorit Ethan de era gata să plătească oricât?

Abby oftă, resemnată. Era inutil să se mai chinuiască întrebându-se. Doctorul oricum nu-i va spune nimic, chiar dacă l-ar întreba direct. O plătea tocmai pentru a nu pune întrebări.

Nu se putu abține să nu se întrebe de ce o preocupa atât de mult această problemă. Era oare întreținută de ridicola atracție pe care o simțea pentru patronul ei? În acest caz, era mai bine să nu toarne gaz peste foc. Rochia cafenie va rămâne acasă.

Când se întoarse în cameră, constată că domnișoara Blanchford terminase de făcut valiza pentru ea. Îi era acum

imposibil s-o mai deschidă și să-și revizuiască hainele fără a se expune tirului de întrebări ale bătrânei doamne.

"Mulțumește-te să faci doar pentru ce ești plătită, îi murmură vocea rațiunii. Amintește-ți: nici mai mult, nici mai puțin."

– N-ai uitat nimic? o întrebă bătrâna, trezind-o din gândurile ei.

– Ce aș fi putut uita?

– Asta, răspunse ea arătându-i cu mândrie un minunat flacon de parfum dintr-o sticlă albastră transparentă.

– Oh, domnișoară Blanchford ...

– Este plin cu Chanel Nr.5. Mi l-a dăruit un prieten, cu ani în urmă, dar mi s-a părut atunci că parfumul este puțin prea exotic pentru o fată bătrână ca mine. Cred, în schimb, că pe tine, îi va face pe mulți din acei domni să te privească mai cu atenție!

Abby își mușcă buzele, impresionată până la lacrimi de această atenție. Totuși, un gând nu-i dădea pace. Știa foarte bine că, la acest congres, exista un singur bărbat căruia ar fi dorit să-i atragă atenția. Și totuși, era ultimul lucru pe care și l-ar fi putut permite!

Capitolul 4

Taxiul o lăsă pe Abby în fața imobilului din oțel și sticlă în care se afla clinica privată a doctorului Ethan Grant. Cursa o costase douăzeci și doi de dolari, ceea ce însemna că mai avea în buzunar exact opt dolari și zece cenți. Tânăra oftă și aruncă o privire la ceas. Era abia ora nouă și zece minute ...

Își luă valiza, trecu de ușa automată și traversă holul de la intrare, simțind un nod în gât. Se opri în fața celor două lifturi care duceau la cabinetul de consultații și la saloane. Apăsă pe butonul de apel și ușile cromate ale liftului se deschiseră fără zgomot. Se pregătea să urce când ceva o reținu.

Era un fel de voce interioară care-i spunea:"Nu te duce, fugi cât mai poți!" Să fugă? Din păcate, era deja prea târziu. Luase banii și-i cheltuise. Și apoi, patronul ei îi știa adresa. N-avea unde să fugă.

Acest acces brusc de panică dispăru la fel de repede cum apăruse. La urma urmei, de ce să se teamă, în afară de această stupidă atracție pe care o simțea față de Ethan?

Situația ar fi fost mult mai delicată dacă această atracție ar fi fost reciprocă. Ceea ce cu siguranță nu era cazul, și o ajutase să lucreze în aceste ultime șase luni pentru doctorul Grant fără să aibă vreun incident major.

Oh, firește, nu se putea împiedica să resimtă o oarecare teamă la gândul că se va afla din nou în înalta societate ... Chiar dacă educația ei o pregătise pentru așa ceva, nu avusese ocazia s-o mai facă de multă vreme. Și, bineînțeles, din motive obiective!

Și totuși, cei patru ani de închisoare n-o făcuseră să uite bunele maniere, limbajul și eticheta pe care părinții ei o învățseră de la o vârstă fragedă. Acolo învățase însă să se lupte pentru a-și păstra o oarecare libertate, ceea ce presupunea uneori să recurgă la un vocabular pe care nu te așteptai să-l auzi din gura unei femei.

Probabil că această dublă personalitate îl intrigase pe doctorul Grant și-l făcuseră să o califice ca "misterioasă". De cele mai multe ori, era Abigail cea rafinată și cultivată pe care bonele și guvernantele succesive o cizelaseră. Dar tigroaica aceea care devenise în pușcărie scotea uneori colții de sub smalțul educației perfecte.

Acum, această parte animalică din ea îi dădea putere, o făcea să se simtă mai în siguranță. Era capacitatea ei de

rezistență – atât mentală cât și fizică – la orice formă de agresiune exterioară. O proteja de asemenea de propriile ei slăbiciuni, de acea tânără aiurită și romantică din urmă cu patru ani. Cea care se îndrăgostise nebunește de Dillon, cea care crezuse întotdeauna că sexualitatea nu putea fi concepută fără dragoste ...

Abby știa acum că aceste două stări emoționale puteau foarte bine să fie disociate și independente. Sexualitatea era instinctul animalic, rezultatul unei misterioase alchimii care făcea ca două persoane să fie atrase una de alta. Oamenii de știință numeau asta selecția naturală a speciilor: o femelă căuta întotdeauna masculul cel mai puternic și mai frumos, pentru ca rodul relației să aibă aceleași calități, în consecință, cele mai mari șanse de supraviețuire. Ceea ce Abby resimțea față de Ethan Grant ținea de acest fenomen. Dragostea n-avea nimic de-a face.

Ieși din lift și o luă încet pe un culoar lung, pierdută în aceste gânduri liniștitoare. Venise cu un sfert de oră înainte, ceea ce îi lăsa timp să-și facă o ceașcă de ceai. De fapt, regimul strict pe care-l urmase în această săptămână, chiar dacă dăduse roade, o cam slăbise.

Trecu prin sala de așteptare goală și intră în cămăruța alăturată care făcea oficiul de bucătărie. Nici nu avu timp să pună apa la fiert că Ethan ieși din cabinetul său, precedat de o femeie care ținea de mână o fetiță.

Amândouă plângeau.

– Haide, micuță Chrissie, murmură cu duioșie Ethan, o întristezi pe mama ta dacă plângi așa.

Luă copila în brațe și o sărută pe obrăjorul roz.

– Ți s-a părut că am degetele reci, așa-i? Data viitoare, le voi încălzi pe calorifer. Ce crezi? Poftim, iată un cadou pentru a te felicita că ai fost cuminte! Abby îl observă, fascinată, în timp ce scotea din buzunar o acadea rotundă, multicoloră. Chipul Chrissiei se lumină instantaneu.

– Așteaptă. lasă-mă să te ajut cu afurisita asta de hârtie ...

Desfăcu hârtia de celofan care învelea bomboana și i-o întinse fetiței. Aceasta o luă, extaziată, și se agăță cu mâna liberă de gâtul doctorului.

Abby clipi des, uluită. Oare era același om pe care îl vedea în fiecare vineri de șase luni încoace? Unde dispăruse felul lui rece și autoritar de a fi? Transformarea aceasta îi amintea de povestea cu Dr. Jekyll ...

– Nu vă faceți griji, doamnă Williams, zicea acum doctorul. Situația nu este chiar atât de gravă, în stadiul acesta.

– Știu ... știu, doctore. Dar ... nu mă pot abține.

– Reveniți peste șase luni, și atunci îi vom face Chrissiei o nouă radiografie.

– Da, domnule doctor. Până atunci, vom face exercițiile pe care mi le-ați arătat, cu sfințenie.

– Nu mă îndoiesc, doamnă Williams.

Dispărură cu toții spre intrare, și Abby nu mai auzi decât un murmur înăbușit de voci. Apoi, ușa se închise.

Privea, buimăcită, de câteva minute peretele alb, când silueta înaltă a lui Ethan apăru în fața ei.

– Nu știam că ești aici, spuse el. Nu te-am auzit venind.

Abby ridică ochii spre el, sperând că expresia de pe față nu-i trăda tulburarea. Ceea ce probabil că nu era cazul, pentru că Ethan se încruntă și o întrebă:

– S-a întâmplat ceva?

Din nou, Abby simți acea duioșie neașteptată și neobișnuită în vocea lui ... Acest lucru aproape că o făcea să plângă. O va lua oare în brațe, așa cum făcuse cu fetița? O va lăsa să-și ascundă fața la pieptul lui?

Cunoștea răspunsul. Nu. Niciodată nu va face așa ceva.

– Mă ... mă simt puțin ametită, murmură ea. Dar nu-i nimic grav. Am nevoie doar de o ceașcă bună de ceai și de un pic de zahăr.

Doctorul o privi atent, apoi chipul lui își reluă expresia rece.

– Amintește-ți să-ți iei banii pentru taxi, spuse el.

Se întoarse și intră din nou în cabinet în timp ce își scotea halatul.

– Din nou s-a transformat în Dr. Hyde, mormăi Abbi pentru ea. Își pregăti repede un ceai, își luă cei douăzeci și doi de dolari din cutia de metal cu mărunțiș și se întoarse în hol exact când ieșea și Ethan din biroul său, mai seducător ca niciodată în costumul lui gri cu o croială impecabilă. Avea o cămașă albă și o cravată bleu de aceeași culoare cu ochii lui ...

– Bravo pentru ținuta în care te-ai îmbrăcat, spuse el privind rochia lungă de in pe care Abby și-o alesese. Este cu totul altceva decât acea oribilă fustă neagră pe care o porți la birou. Cât privește părul, arată perfect. Mă întreb de ce nu te piepteni mereu așa. De altfel, mă întreb de asemenea cum faci să-l aranjezi astfel. Sper că nu l-ai tăiat?

Abby își duse instinctiv mâna la părul ridicat într-un coc aparent neglijent pieptănat. Tonul acuzator al doctorului o derută câteva clipe. De ce l-ar deranja ideea că și-ar fi tăiat părul?

– Nu, nu l-am tăiat, răspunse ea pe un ton neutru.

Se felicită în sinea ei pentru calmul pe care-l afișa. Doar în felul acesta va putea să treacă de weekendul acesta fără pagube prea mari. Să rămână calmă, cu orice preț ...

– Ai părul foarte lung, nu-i așa?

– Da.

– Și nu-l porți niciodată desfăcut?

– Doar când mă culc, răspunse sec Abby.

– În cazul acesta, voi avea cu siguranță plăcerea de a-l vedea ...

Își întări remarca făcută cu o privire provocatoare, ca și cum și-ar fi imaginat-o pe asistentă cu părul despletit pe pernă. Pe o pernă pe care ar împărți-o amândoi ... Abby respiră adânc și se strădui să numere în gând până la zece. Imaginația îi juca feste. Iarăși ieșea la suprafață blestematul acela de instinct de selecție naturală și o făcea să vadă ceva ce nu exista.

"Rămâi calmă", își impuse ea, dar mintea refuza s-o asculte.

– Am eu grijă de asta, spuse ea pe un ton mai tăios decât ar fi fost necesar când medicul vru să-i ia valiza.

– Cum vrei. Ești gata?

– Doar o clipă, mă duc să mă răcoresc puțin.

Se duse la toaletă și își umplu palmele cu apă rece pe care și-o turnă apoi până la coate. În oglinda ovală de deasupra chiuvetei zări imaginea unei tinere cu ochii strălucitori și obrajii ușor colorați. Și încă aceste manifestări nu erau nimic pe lângă bătăile nebunești ale inimii și respirația rapidă care făcea să-i salte sânii sub țesătura fină a rochiei de in.

– Este doar o emoție trecătoare, și tu știi asta, spuse ea cu voce tare imaginii din oglindă, pe un ton sfidător. Nu este nervozitate, ci doar excitație. Fii atentă, Abby, fii foarte atentă ... De la tine vine pericolul!

– De ce suferea micuța de adineauri? întrebă Abby după câteva minute de tăcere apăsătoare.

Mergeau de vreun sfert de oră, și somptuoasa mașină BMW de culoare albastru-închis a doctorului nu ieșise încă din oraș. La ora aceasta, ambuteiajele erau peste tot.

Ethan își luă o clipă ochii de la drum, cu un aer ușor nedumerit.

– Ah, te referi la Chrissie ... zise el în sfârșit. Are o scolioză. Este aproximativ cu șaptesprezece grade spre stânga.

– Pare ceva serios.

– Hmm, nu știu.

Poate că exercițiile pe care i le-am indicat o vor ajuta să se corecteze. Are doar paisprezece luni.

– Ce fel de exerciții?

– Oh, lucruri simple. Mama ei va trebui să se asigure că doarme întotdeauna pe partea stângă, și să aibă grijă ca, în toate împrejurările vieții cotidiene, coloana ei vertebrală să fie susținută. Am mai sfătuit-o s-o țină suspendată cu capul în jos, ținută de glezne, de două ori pe zi, atât cât suportă copilul. Asta poate să devină un fel de joc.

– De ce să nu-i pună un corset gipsat?

– Deocamdată, nu. Mă voi gândi la asta dacă starea ei nu se va ameliora în șase luni. Dar copiii au oroare de asta, știi bine.

– Ai fost deosebit de ... blând cu ea.

– Fetițele drăgălașe mă fac întotdeauna să mă port astfel. Sunt slăbiciunea mea.

– Dar ai fost foarte atent și cu mama, care nu era nici micuță nici drăgălașă, zise Abby.

Ethan îi aruncă o privire amuzată.

– S-ar zice că nu te-ai fi așteptat la un asemenea comportament din partea mea, remarcă el cu un zâmbet în colțul gurii.

– Ei bine ... Păi ... cam așa ...

– Un chirurg nu poate să-și permită să dea frâu liber sentimentelor dintre el și pacienți, oricare ar fi acestea. Acest lucru l-ar putea face nervos în cursul unei operații și ar putea să facă o greșeală. Cu Chrissie și cu mama ei, pot spune că am

făcut o greșeală profesională lăsându-mă mișcat de durerea lor. Mă gândesc însă că poate nu va fi nevoie s-o operez pe micuță.

– Eu n-aș putea face o asemenea meserie, murmură Abby ca pentru ea.

– Sunt și satisfacții.

Mașina se opri la un stop, și privirea tinerei se pierdu în mulțimea celor care treceau prin fața lor. Satisfacții? Ce fel de satisfacții? Să lucrezi opsprezece ore pe zi, șase zile pe săptămână, să nu ai loc în viața ta pentru alte sentimente? Oh, firește, era vorba despre bani ...

Stopul trecu pe verde, și mașina se lansă cu un zumzet abia auzit.

– Frumoasă mașină, spuse Abby privindu-l pe doctor cu coada ochiului.

– Da, merge, asta contează.

Ethan răspunsese pe un ton indiferent care o miră pe Abby. Cei mai mulți bărbați pe care-i cunoștea, inclusiv tatăl său sau Dillon, erau deosebit de atașați de mașinile lor și de simbolul social pe care acestea îl reprezentau. Își alegeau întotdeauna modelele cele mai impresionante.

– Eu nu sunt mare amator de mașini, reluă doctorul, de parcă i-ar fi citit gândurile. Le schimb totuși la fiecare doi ani, mai ales pentru că Sylvia se teme să n-am vreun accident. Îmi repetă întruna că am o responsabilitate față de pacienții mei, și în consecință, trebuie să am o mașină serioasă. Dar sincer

vorbind, cred mai degrabă că, în felul acesta, a găsit o modalitate bună de a mă face să ajung la timp la cină. Nu pot pretinde că am avut pană, cu o asemenea mașină!

– Vrea să te protejeze, sublinie Abby.

Însoțitorul său oftă, vag iritat.

– Știu. Dar am uneori impresia că nu-și dă seama că am crescut, că nu mai sunt "fratele mai mic" de odinioară.

– Sylvia este formidabilă, insistă Abby. Am întâlnit foarte puțini oameni atât de demni de stimă.

Ethan îi aruncă o privire piezișă.

– Adevărat? Exact același lucru crede și ea despre tine. Voi femeile, aveți darul de a emite judecăți fără ca măcar să cunoașteți oamenii. Iată, de unde știi că, acasă, Sylvia nu este o adevărată scorpie?

– Nu știu. Dar faptul de a aprecia sau nu o persoană este adesea instinctiv. Numește-o intuiție feminină, dacă vrei.

– Aparențele pot fi înșelătoare.

Ethan frână brusc pentru a evita o mașină, înjură și schimbă subiectul.

– Am oroare să conduc în orașul acesta blestemat! Fir-ar să fie, parcă este mai aglomerat ca niciodată!

Abby se încruntă ușor. Se gândise oare la ea atunci când spusese că aparențele pot fi înșelătoare? Se gândea oare că nu se așteptase să găsească în ea o "mercenară"?

La urma urmei, poate că era mai bine așa. Dacă asta voia să creadă, ea îl va ajuta ...

– Aș vrea să stabilim unele amănunte, cât mai este timp, spuse ea pe un ton detașat. Aș vrea să știu de exemplu cum va trebui să mă comport în zilele următoare. Mi-ai spus că nu-ți plac femeile care îți cad la picioare, ceea ce este foarte bine. Dar este evident că nu ne putem purta unul cu altul așa cum ne purtăm de obicei.

– Adică? întrebă Ethan, cu un aer amuzat.

– Știi foarte bine. Nu se poate să nu fi simțit antagonismul dintre noi, care face să vibreze aerul în fiecare vineri după-amiază.

– Hmm, cam așa este.

– De fapt, numai Dumnezeu știe de ce mi-ai cerut să te însoțesc. Trebuie să fi fost la mare ananghie ca să faci asta. Mai ales știind că n-o voi face *decât* pentru bani.

Gata, o spusese! Rămânea acum să spere că această afirmație dureroasă va fi de-ajuns ca să repună relația lor pe planul ostil pe care n-ar fi trebuit să-l părăsească niciodată. Pentru că de azi-dimineață, doctorul era mult mai plăcut decât de obicei, *mult* prea plăcut ...

– Chiar sper s-o faci numai pentru bani! răspunse el sec. Cât privește ideea că aș fi fost la ananghie, te înșeli. Ți-am mai spus că nu-ți dezvălui motivele mele. Așa că antagonismul nostru este un atu în toată această afacere. Mă obosesc femeile care cer de la mine mai mult decât le pot oferi. Tu, draga mea Abigail, spui sus și tare că nu vrei decât banii mei. Poate că te va surprinde, dar asta mi se pare ceva foarte plăcut, chiar

odihnitor ... Fără subînțelesuri, fără tensiuni inutile,fără certuri ... Ce fericire! Mă întreb dacă nu voi recurge la această "soluție" dacă se va simți nevoia.

– În orice caz, nu cu mine!

– Zău? Și de ce nu? Îți plac banii, nu-i așa? Mai ales dacă mă gândesc cu câtă viteză ai cheltuit cei trei mii de dolari pe care ți i-am dat.

– Ești absolut abject, spuse Abby pe un ton tăios.

El se întoarse spre ea, și privirea-i albastră o îngheță ca un vânt arctic.

– Poate că da ...

– Și îngrozitor de cinic cu femeile.

Ethan lăsă să-i scape un râs ușor amenințător.

– Nu cu toate femeile. Pretinsul meu cinism este rezervat acelor femei care își folosesc darurile date de Dumnezeu în scopuri pur mercantile.

– Presupun că m-ai inclus și pe mine în această categorie, pentru că ți-am acceptat oferta?

– Tu nu mi-ai acceptat oferta. Mi-ai făcut o contra-ofertă, care mi-a arătat cine ești. Nu ești de acord?

– Nu, nu sunt. Dar, la fel ca și tine, nu-ți voi explica motivele. Aveam motivele mele să-ți cer acei bani. Motive de care nu-mi este rușine.

– Ah, dă-mi voie să ghicesc, o ironiză Ethan. Ai o bunică invalidă care are nevoie de o operație care costă exact trei mii de dolari?

Tânăra, în loc să se supere, nu se putu abține să nu i se pară amuzantă remarca lui. Încercă să-și stăpânească râsul, dar doctorul nu se lăsă înșelat. Îi aruncă o privire vizibil intrigată.

– Aș vrea să te cunosc mai bine, Abigail Richmond ...

– De ce? Doar mă detești.

– Ceea ce nu pare să te deranjeze prea mult, s-ar zice!

– Într-adevăr. Sper să continui să mă detești.

– Pot să știu de ce?

– Mă simt mai în siguranță astfel.

– În siguranță? Oh, te referi la felul în care vom locui la hotel? N-ai de ce să te temi. Voi fi prea ocupat încât să mă mai gândesc să mă dau la tine, de îndată ce vom sosi la destinație.

Ceva din tonul lui o făcu să tresară, și-l privi pe furiș. Remarca aceasta tocmai îi retrezi bănuielile. În călătoria asta, nimic nu era nevinovat. Se vedea bine că doctorul avea în minte un plan bine întocmit. Dar care?

– Eu ... Tot nu mi-ai spus cum ai vrea să mă comport, îi reaminti ea, sperând ca el să-i dea unele indicii. Dacă lăsăm să se înțeleagă că suntem amanți, presupun că ar trebui să dăm dovadă de un minimum de afecțiune în public, nu? Și pentru început, cum ar trebui să-ți spun?

– Ethan. Și fără sclifoseli. N-ai decât să fii tu însăți. Evident, n-o să te revolți dacă te iau de mână sau te cuprind cu brațul de talie ...

Să se revolte? Nu ... Mai degrabă va tremura de plăcere ...

– Nu știu dacă vom ajunge să ne sărutăm, continuă el.

Dar dacă va fi cazul, n-ai decât să închizi ochii și să te gândești la cei trei mii de dolari.

– Bună idee.

– Acum, gata cu flecăreala. Vreau să mă concentrez asupra drumului. Nu prea știu traseul.

Se lăsă iarăși tăcerea. Abby, cu capul sprijinit de geamul lateral rece, privea câmpia care, încetul cu încetul, înlocuise peisajul urban. Încă două ore de mers și vor ajunge la Bungarla.

Dacă se lua după fotografiile din pliantul pe care-l răsfoise la cabinet, Abby putea să-și închipuie că hotelul va fi magnific. Era vorba despre o clădire din secolul XIX, restaurată în întregime și situată între o pădure și un lac. Restaurantul nu putea fi mai prejos și simpla citire a meniului o făcuse să-i lase gura apă.

În alte circumstanțe, Abby ar fi fost încântată să se ducă într-un loc atât de paradiziac, unde o mulțime de chelneri și de cameriste n-ar pregeta să alerge în întâmpinarea celor mai mici capricii ale ei. Dar iată, exista Ethan ... A-și ascunde atracția față de el era un lucru. Dar a rămâne total indiferentă dacă o va săruta, era cu totul altceva!

Inspiră adânc, apoi se strădui să expire foarte lent. Oricare ar fi fost consecința acestui weekend, la întoarcere va trebui să-și caute mai insistent o slujbă cu normă întreagă. Nici nu se mai punea problema să lucreze pentru un om care o tulbura atât de mult. Poate că, la acest congres, va găsi un medic care

își căuta o secretară? La urma urmelor, măcar să profite de aceste câteva zile pentru a face o prospectare!

O cuprinse însă un adânc sentiment de descurajare. Nu toți potențialii angajatori erau cu siguranță atât de încrezători ca Sylvia, și nu vor ezita s-o întrebe ce făcuse în decursul anilor precedenți. Când le va spune adevărul, o vor refuza cu un zâmbet glacial.

De obicei, așa se petreceau lucrurile. Reinserția ei în societate se dovedise a fi mult mai dificilă decât prevăzuse. Și nu pentru că nu s-ar fi străduit. Ieșise din închisoare hotărâtă să-i arate tatălui ei și lumii întregi că nu era cea pe care juriul crezuse că o condamnase. Dar lumea, la fel ca și tatăl său, nu voia să înțeleagă asta.

Curând, observă că afară apăruseră dealuri și văi împădurite. De aproape o oră, Ethan nu mai scosese o vorbă. Cu fiecare kilometru parcurs, atmosfera părea să devină din ce în ce mai tensionată.

Abby încercă să-și stăpânească o oarecare curiozitate, dar în zadar. Nu putea să ignore faptul că era un simplu pion în mâinile lui. Se va preta oare la ceva imoral?

Se simți străbătută de un fior. Își scutură capul și-și alungă aceste gânduri din minte. După câteva secunde, Ethan trase pe dreapta pentru a consulta o hartă.

– Dacă mă iau după hartă, mormăi el, intrarea spre Bungarla se află undeva pe stânga, între doi stejari bătrâni. Fii cu ochii în patru.

Porni din nou la drum și, curând, Abby arătă un arc de fier pe care scria "Bungarla". De aici pornea un drum care șerpuia prin mijlocul unui parc a cărui vegetație luxuriantă contrasta cu uscăciunea câmpului din jur. Curând apăru hotelul, o clădire albă, maiestuoasă mai impresionantă chiar decât îi apăruse în broșura de promovare.

– Aș ... aș vrea să te întreb un singur lucru, spuse grăbită Abby. Trebuie să spun că lucrez pentru ... tine?

– De ce nu? Asta va explica modul în care ne-am cunoscut.

– Bineînțeles, dar ...

– Eu nu sunt un snob, Abigail, îi tăie el vorba. Poți chiar să vorbești și despre slujba ta de chelneriță. Singurul punct asupra căruia îți cer să minți, este relația noastră.

– Ei bine, de fapt ... nu mai sunt chelneriță. Mi-am ... mi-am pierdut slujba.

El ridică, surprins, o sprânceană.

– Dar ce s-a întâmplat? Din cauza acestui weekend?

– Nu. Patronul credea că pentru amărâtul acela de salariu avea dreptul și la unele familiarități.

– Înțeleg ... Îmi imaginez că este un inconvenient destul de frecvent atunci când ești atât de sexy ca tine. El te-a dat afară?

– Nu. Am demisionat eu, replică ea laconic, tulburată de remarca lui.

Așadar, o găsea sexy?

– Va trebui să am grijă să mă port frumos, reluă el. N-am chef să mă lași baltă! Cel puțin, nu în aceste câteva zile.

Mașina ajunse în fața hotelului. Ethan tăcu brusc, și expresia i se înăspri. Intrigată, Abby îi urmări privirea.

În fața lor se afla parcat un Jaguar negru din care tocmai ieșea un bărbat cu părul grizonant, urmat de o femeie extrem de blondă, evident mult mai tânără decât el.

Abby își îndreptă din nou atenția spre Ethan. Ochii lui, mai reci ca niciodată, urmăreau cea mai mică mișcare a cuplului. Mâinile îi erau crispate pe volan. Un mușchi îi tresărea nervos pe maxilarul încleștat.

– Îi cunoști pe acești oameni? nu se putu ea abține să-l întrebe.

El se relaxă brusc, ca trezit dintr-un vis. Sau dintr-un coșmar?

– Da, recunoscu el. Îi cunosc.

– Cine sunt? Colegi de-ai tăi?

– Nu chiar. Bărbatul este faimosul profesor Ballistrat. Femeia este soția lui. Cea de a doua soție. Sunt surprins că nu-i recunoști. Acum câțiva ani, erau în paginile tuturor ziarelor. Probabil că erai prea tânără, pe vremea aceea ...

Abby se încruntă, apoi dădu din cap.

– Așa este! Îmi amintesc. El a divorțat pentru a se căsători cu această femeie care era destul de tânără pentru a-i fi fiică. Luni de zile, presa de scandal i-a tocat. Până la urmă s-au căsătorit ...

– Bineînțeles. Afurisita asta i-a cerut probabil să-i pună inelul pe deget.

– O ... o cunoști?

– De fapt ... da. Era infirmieră la spitalul în care mi-am făcut internatul.

Imediat, lui Abby îi trecu prin minte un nume. Ar putea oare fi vorba despre femeia care odinioară, îl respinsese pe Ethan, după spusele Sylviei?

– Cum se numește? întrebă ea pe un ton fals nepăsător.

– Vanessa.

Asta era, deci! Această Vanessa era motivul pentru care Ethan ținuse să vină la congres! Ce avea oare de gând să facă? Doar să se expună cu Abby în fața ei pentru a-i arăta că a uitat-o?

O bruscă neliniște cuprinse inima lui Abby. Poate că acest Dr.Jekyll s-ar mulțumi doar cu atât. Dar mai exista acea față întunecată a lui Ethan, acea față glacială, nemiloasă. Nu, Dr. Hyde nu făcuse tot acest drum doar pentru a-i arăta Vanessei că o uitase ...

Doctorul opri motorul și se întoarse spre ea cu o expresie încremenită, impasibilă.

– Tocmai a sosit și Henry în spatele nostru, spuse el. Vino să ți-l prezint.

Capitolul 5

Abby îl prinse de mânecă în momentul când voia să coboare.

– Cine este Henry?

– Un coleg și un prieten. Încearcă să fii amabilă cu el, dar nu prea mult.

– Ce vrei să spui?

– Nu încerca să-l seduci.

Abby oftă, exasperată. De unde venea acest cinism permanent de care Ethan dădea dovadă? Se datora oare afrontului pe care i-l adusese această Vanessa, cu mai mulți ani în urmă?

De fapt, era de mirare că putuse să abandoneze un bărbat ca Ethan pentru Philip Ballistrat. După cât văzuse Abby, acesta din urmă nu era prea seducător. Poate că poziția lui socială

acționase asupra Vanessei ca un afrodiziac? Așa se întâmplă în general cu bărbații bogați pe care-i vedeai adeseori însoțiți de fete minunate și mult mai tinere ca ei.

Iată ce putea explica disprețul pe care-l arăta Ethan femeilor care făceau orice pentru bani. Și cu siguranță, așa o vedea și pe ea, Abigail Richmond! Ca pe o mercenară rece și calculată ...

Cam la asta se gândea când însoțitorul ei îi deschise portiera. Abby își întinse distrată picioarele lungi, fără să remarce faptul că, prin această mișcare, rochia i se ridicase până la jumătatea coapsei. Nu observă decât urmărind privirea intensă a lui Ethan, și roși violent.

– Trebuie să spun că aproape îl plâng pe patronul barului la care ai lucrat, murmură el. Mărturisesc că ești teribil de ispititoare. Fata se ridică brusc și-l privi sfidător pe doctor.

– Adevărat?

Își netezi cu nervozitate fusta înainte să continue.

– În ceea ce mă privește, cred că nimic nu scuză gesturile deplasate. Ce-ai zice dacă o femeie ți-ar pune mâna pe fund?

Pe buzele lui Ethan apăru un zâmbet malițios.

– Depinde de femeia în chestiune.

– Ah, da? Credeam că disprețuiești femeile prea "amabile".

– În public, da. În particular, este altă situație. Aș spune chiar că niciodată nu ești îndeajuns de "amabilă".

– Mă tem că, pe timpul acestui congres, vei rămâne doar cu visele astea, replică Abby pe un ton profund jignit.

Totuși, chiar și ea se îndoia de seriozitatea vorbelor ei. Măcar dacă doctorul ar fi fost mai urât! Dar nu, avea un farmec pe care nici zâmbetele lui ironice nu reușeau să i-l șteargă.

– Ethan, bătrâne! exclamă o voce în spatele lor. Ai venit, până la urmă!

– Așa am promis, nu? răspunse acesta întorcându-se, cu un zâmbet larg pe buze.

Abby avu tot timpul să-l observe pe nou-venit în timp ce acesta se îmbrățișa cu Ethan. Era un bărbat înalt, bine clădit, în puterea vârstei. Fața rotundă și roșcovană era încadrată de o claie de păr alb și ciufulit. Alături îi stătea o femeie micuță, tăcută și zâmbitoare. Părea să aibă cu vreo zece ani mai puțin decât el.

– Ai promis, așa este, răspunse bărbatul făcându-i complice cu ochiul. Dar știu că te pricepi foarte bine și să te eschivezi, când vrei. Mă gândeam că, și de data asta, vei pretinde că nu găsești pe nimeni care să te însoțească.

Îi aruncă lui Abby un zâmbet radios și reluă:

– Mă bucur să constat că m-am înșelat. Te hotărăști odată să-mi prezinți această fermecătoare făptură, da sau nu?

– Henry! exclamă soția acestuia, pe un ton prefăcut supărat. Astea sunt maniere? Iertați-l, îi spuse ea lui Abby. Nu știe să se abțină. Mai ales în fața unei femei atât de frumoase.

– Abigail, interveni Ethan cu un zâmbet pe buze, dă-mi voie să ți-l prezint pe doctorul Henry Maclean, un gastro-enterolog cu o reputație măgulitoare.

Și ea este Ann, neprețuita lui soție și mama a doi fii, la fel de neprețuiți.

– *Trei* fii, îl corectă Ann ridicând ochii spre cer. Ultimul are doi ani. Nu-ți amintești, Ethan? Doar ești nașul lui!

– Dumnezeule, unde mi-a fost capul! Îmi pare rău, Ann.

– Vezi, Abigail, aceste goluri de memorie sunt consecința surmenajului, explică Ann. Dar dacă ești prietena lui Ethan, nu mai este nevoie să-ți spun că este legat cu lanțuri de masa de operație. Presupun că ai constatat deja singură?

– Din păcate, da, oftă Abby, Dacă n-aș lucra pentru el, poate că n-aș crede niciodată!

– Lucrezi pentru Ethan? Ce faci, mai exact?

– O înlocuiesc pe Sylvia la recepție în fiecare vineri după-amiază. Dar nu pentru mult timp. Vreau să-mi caut o slujbă cu normă întreagă.

– Adevărat? exclamă Henry cu entuziasm. Ești ca și angajată! O să-mi concediez secretara de îndată ce voi ...

– Nu-ți face iluzii, îl întrerupse Ethan, vizibil amuzat. Abigail va lucra pentru mine cu normă întreagă.

Tânăra îi aruncă o privire mirată și ușor iritată. Doar nu vorbea serios, nu-i așa? Toate astea făceau parte din mascarada pe care o jucau amândoi! Dar în ce scop?

– Cred că Sylvia are nevoie de o odihnă binemeritată, continuă el pe un ton detașat. Îi voi oferi o excursie în jurul lumii. Ce zici, Abigail? Crezi că mă vei putea suporta cinci zile pe săptămână în afară de weekenduri?

– Bineînțeles că va putea, răspunse Ann în locul ei. Bărbații pun uneori întrebări stupide, nu-i așa, draga mea?

– Așa este, încuviință Abby pe un ton glumeț. Ethan știe foarte bine că sunt numai a lui, atâta vreme cât plătește bine.

Doctorul păru derutat câteva clipe, dar își reveni repede. Pe buze îi apăru un zâmbet plin de subînțelesuri.

Sosirea unui hamal o împiedică pe Abby să se piardă în niște afirmații care amenințau să devină periculoase.

– Vino cu mine, interveni Ann prinzând-o de braț. Domnii aceștia se pot descurca foarte bine și singuri cu bagajele.

Se îndepărtară încet spre ușa de la intrare a hotelului.

– Știi, Abby ... începu Ann când ajunseră la scări. Hmm ... Sper că nu te deranjează să-ți spun Abby?

– Absolut deloc. Chiar prefer.

– Perfect. Mă bucur că Ethan și cu tine ... În sfârșit ... că sunteți prieteni. De obicei, își alege niște păpuși pe cât de frumoase, pe atât de reci și de proaste. Am fost surprinsă să aflu că lucrați împreună. Henry spune că Ethan nu aruncă nicio privire angajaților săi. Asta din cauza teoriei lui, după care nu trebuie să amesteci plăcerea cu munca. În fine, bine că a venit la congres, asta contează. Și presupun că numai datorită ție.

– Este adevărat, trebuie să recunosc, răspunse Abby zâmbind.

Ann vorbea întruna, dar Abby simțea o simpatie instinctivă față de ea. Îl aprecia de asemenea și pe Henry, în ciuda

manierelor lui de seducător incorigibil. Amândoi formau un cuplu amuzant și era sigură, deosebit de sudat. Măcar Ethan își alegea bine prietenii!

– Așadar, cum ai reușit să-i înfrângi acea rezervă firească de care dă dovadă în relațiile cu angajații? întrebă Ann, curioasă.

– Nu știu. Ca să fiu sinceră, nu prea mi-a plăcut când l-am întâlnit prima oară. Cred de altfel că acest sentiment era reciproc.

– Prostii! Sunt sigură că a fost dragoste la prima vedere, dar că a încercat cu disperare să nu o arate. Cât timp ai lucrat pentru el, până să-și mărturisească sentimentele?

– Păi ... Vreo câteva luni.

– Și de cât timp ieșiți împreună? Trebuie să fie o chestie recentă, pentru că, acum vreo trei săptămâni, a venit la noi la cină cu acea îngrozitoare Evelyn

Bucuroasă că poate ocoli răspunsul, Abby întrebă:

– Îngrozitoare? În ce sens.

Ann ridică din umeri.

– Oh, nu din punct de vedere fizic, firește. Se poate chiar spune că este frumoasă, în ciuda răcelii sale. Dar îl privea pe Ethan la fel cum un avar își privește lada cu aur, de teamă să nu i-o fure cineva. Mă temeam că va veni tot cu ea în weekendul acesta. Nici nu știi cât de ușurată mă simt să-l văd într-o companie atât de fermecătoare.

Abby începu să râdă.

– Încetează, Ann! O să mi se urce la cap!

– Oh, nu, ție nu! Văd bine că ești cu picioarele pe pământ. Știu că-l iubești pe Ethan pentru ceea ce este el, și nu pentru contul lui din bancă!

Abby zâmbi dar nu-i răspunse, pentru că Ethan și Henry tocmai li se alăturaseră. Privirea ironică pe care i-o aruncă Ethan arăta limpede că auzise sfârșitul conversației.

– Dacă ar ști adevărul, Ann ar face infarct, îi șopti la ureche câteva clipe mai târziu, când intrară în holul hotelului.

– Poate că nu se lasă totuși înșelată de aparențe, replică Abby pe același ton, în timp ce familia Maclean se dusese să-și ia cheia de la recepție. Și dacă tot vorbim de minciuni, de ce i-ai spus lui Henry că voi lucra pentru tine? Nu voiai să mă angajeze el, nu-i așa?

– Așa este. Dar n-am mințit. Aș vrea într-adevăr s-o înlocuiesc pe Sylvia cu normă întreagă. Am planuri cu tine, draga mea Abigail.

– Și crezi că voi fi de acord?

– Bineînțeles, răspunse el pe un ton suav. Te voi plăti bine.

Întoarcerea celor doi prieteni o împiedică pe Abby să-i dea replica, dar o cuprinse totuși o oarecare nervozitate. Tocmai își dăduse seama că patronul ei o dorea. Era imposibil să nu-i observe privirea arzătoare, sau aluziile străvezii când îi vorbise despre planurile pe care le avea cu ea.

Înțelese imediat care erau scopurile lui. Nu o voia pentru calitățile ei de asistentă medicală, ci chiar ca amantă. Asta voia el să cumpere!

Cel mai rău lucru i se păru însă faptul că nu se simțea jignită de intențiile patronului său. Un sentiment mai puternic, sau mai degrabă o senzație o făcea să simtă o strângere de inimă când se gândea la asta. Feminitatea îi domina rațiunea ...

Un grom îi conduse la camera lor, apoi dispăru după ce Ethan îi dădu un bacșiș generos.

Pradă unei agitații crescânde, Abby aruncă o privire prin încăpere, în căutarea canapelei promise. Exista una într-un colț, dar se vedea bine că nu era extensibilă. În compensație, un pat imens ocupa o mare parte din încăpere, nelăsând loc decât pentru un birou mic de lemn și o măsuță joasă, pe care se afla o sticlă de șampanie. Podeaua era acoperită cu un covor gros, în nuanțe de verde și cafeniu.

– Parcă am fi în voiaj de nuntă, comentă Ethan pe un ton ironic scoțând sticla de șampanie din frapieră. Hmm, măcar este de bună calitate ...

Puse la loc sticla și se îndreptă spre fereastră, de unde se vedea grădina. Abby îl văzu încruntându-se. O furie surdă păru să-i marcheze dintr-o dată profilul frumos.

– De ce suntem aici, Ethan? îl întrebă ea abia auzit.

El se întoarse încet, și o privi la fel de glacial ca de obicei. Dr. Hyde reapăruse ...

– Mă văd obligat să-ți repet că nu te privește.

Abby oftă. Când se comporta astfel, abia își stăpânea impulsul de a-l pălmui. În decursul lunilor precedente,

constatase însă că mijlocul cel mai bun de a riposta era să pară indiferentă.

– Foarte bine, răspunse ea ridicând din umeri. Dar dacă vrei să lucrez pentru tine cu normă întreagă, va trebui să mă tratezi cu mai puțină aroganță. Pot suporta acest gen de atitudine doar o dată pe săptămână, nu mai mult. Și nicio sumă de bani nu mă va putea face să mă răzgândesc.

Ethan se crispă, și lui Abby i se păru că discerne o licărire de furie în privirea lui. De data aceasta, reușise să-i străpungă platoșa de indiferență și impasibilitatea.

– Te voi trata așa cum meriți să fii tratată, îi replică el sec.

– În cazul acesta, te sfătuiesc să fii ceva mai politicos cu mine. Merit mai mult decât grosolănia de care dai dovadă.

O expresie de intensă surprindere apăru pe chipul lui Ethan apoi spre uimirea lui Abby, izbucni în râs.

– Ai câștigat. Mă dau bătut. De acum încolo, mă voi comporta ca un adevărat gentleman.

Se apropie de ea, îi luă mâna și i-o sărută, oarecum ironic, dar gestul avu asupra ei efectul unei lovituri de bici. Sângele începu să-i fiarbă în vene și o prinse amețeala când îi simți buzele fierbinți pe piele. La naiba! Ce s-ar întâmpla dacă ar săruta-o cu adevărat?

– Nu este pe gustul tău? întrebă Ethan, zeflemitor. Foarte bine. Dar nu poți spune că n-am încercat.

Ea nu-i răspunse, încercând cu mare greutate să-și ascundă tulburarea.

– Apropo, reluă el brusc, despre ce vorbeai cu Ann, adineauri?

– Vorbeam și noi verzi și uscate, răspunse Abby, îndepărtându-se ușor. Îmi împărtășea pur și simplu bucuria de a mă vedea, citez: "în locul îngrozitoarei Evelyn". Se așează pe canapea, își puse picior peste picior și-l privi cu niște ochi absolut inocenți. Ethan o privi îngândurat, apoi dădu din cap.

– Cum faci, Abigail? Cum se face că oamenii te apreciază chiar de la prima vedere? Mai întâi, Sylvia. Apoi, Ann și Henry. Pentru că Henry mi-a spus aproape același lucru în timp ce descărcam mașinile.

– Poate că sunt o vrăjitoare? răspunse ea cu un zâmbet mefistofelic. Asta este. Sunt o vrăjitoare. Îi vrăjesc pe oamenii de care vreau să fiu apreciată. Ai grijă, Ethan, poți fi următoarea mea victimă! Își mușcă buzele, regretând instantaneu ce spusese. Unde naiba găsise o remarcă atât de stupidă?

– Nicio femeie din lume nu mă poate forța s-o iubesc, răspunse doctorul. De multă vreme nu mă mai las fermecat de frumusețea femeilor.

– Atunci, cu Evelyn despre ce este vorba?

– Tu ce crezi?

Abby se simți străbătută de un fior la gândul că putea ieși cu o femeie doar ca să se culce cu ea. Dar ea însăși se gândea neîncetat la astfel de lucruri. Ideea îi provoca dezgust, dar o și atrăgea în același timp. Nu era ciudat?

– Este dezgustător, afirmă ea.

Ethan zâmbi, dezvelind un șirag de dinți albi, perfect aliniați.

– Așa crezi? Te sfătuiesc să te mai gândești. Poate că *eu* voi fi cel care te va fermeca. Am o înclinație pentru femeile frumoase. Închipuie-ți că, până acum, nu mi-a rezistat niciuna!

– Oh, știi, nici eu nu mă mai las fermecată de multă vreme de frumusețea masculină.

– Trebuie s-o iau ca pe un compliment?

– Nu. Doar ca pe un avertisment. Îți vei pierde timpul dacă vei încerca să mă seduci.

– Nu sunt atât de sigur, replică el cu o voce răgușită.

– Atinge-mă doar cu un deget, și plec imediat.

– Pleacă, și vei pierde o slujbă. Ultima pe care o mai ai, dacă nu mă înșel.

Ea îl fulgeră cu privirea, jignită să-l vadă că folosește metode atât de murdare. Cum de uitase cu ce fel de om avea de-a face?

Descurajarea lăsă curând loc furiei. Abby se ridică și spuse pe un ton tăios:

– Drept cine te crezi, ca să mă amenințI astfel? Mă disprețuiești pentru că ți-am acceptat banii, dar uiți că *tu* ai avut această idee. Nu știai nimic despre adevăratele mele motive pentru care i-am acceptat. Aș fi putut să-ți spun, dar știam că nu mă vei crede! Mă crezi doar o vulgară "mercenară" amatoare!

Se întrerupse, fierbând de furie, și puse mâna pe valiză.

– Poți să-ți păstrezi slujba pe care mi-ai promis-o și toate planurile pentru tine! M-am săturat să-ți suport aroganța. Ce am făcut ca să merit asta?

Acum era foarte aproape de el. *Prea* aproape, Parfumul lui viril o făcea să-și piardă capul.

– Plec! spuse ea pe un ton sfidător.

El se mulțumi s-o privească dar, preț de o clipă, Abby crezu că o va îmbrățișa și o va săruta. Secundele însă trecură și el nu se clinti. La rândul ei, încerca să-și recapete controlul trupului și al minții, amândouă înfierbântate de acest ipotetic sărut.

Dar ce avea el de diferit de alți bărbați? De Dillon, de exemplu? Niciodată acesta din urmă n-ar fi trezit în ea o asemenea dorință.

– Nu fi atât de teatrală, bombăni el brusc, îndepărtându-se de ea. Nu te-am considerat niciodată o femeie ușoară, și nici nu-mi pasă de ce mi-ai acceptat banii. Te rog să mă scuzi dacă m-am purtat nepotrivit. Dacă mă detești într-atât, ești liberă să refuzi să lucrezi pentru mine cu normă întreagă. Dar acum, îți vei duce la bun sfârșit misiunea pentru care te-am plătit, adică să joci rolul însoțitoarei mele în acest weekend. M-am făcut bine înțeles?

Abby încuviință, dureros de conștientă că se lăsase pradă furiei. Cum putea să plece când n-avea cum să-i înapoiezi cei trei mii de dolari? Mai rău chiar, nici n-avea destui bani să se întoarcă la Sydney. Avea mâinile legate.

Nu avea decât să se împace cu situația.

– Acum, reluă Ethan, îți sugerez să-ți desfaci bagajele. Este deja ora șaptesprezece și, așa cum cunosc eu femeile, abia îți vor ajunge următoarele două ore ca să te pregătești pentru cină ...

Capitolul 6

Ethan Grant era sub duș când sună telefonul. Abby puse deoparte cartea pe care o citea și ridică receptorul.

– Alo?

Tăcere la celălalt capăt al firului.

– Alo? repetă ea. Este camera doctorului Grant.

– Abby? se auzi o voce stupefiată. Abby, tu ești?

Fata își duse mâna la gură. Sylvia! Asta mai lipsea ... Ce ar trebui să facă?

– Abby, spune ceva. Știu că ești tu. Este inutil să închizi telefonul sau să negi.

Abby oftă. Îi promisese lui Ethan că nu-i va dezvălui nimic surorii lui, dar nu-și imaginase un asemenea caz. Sylvia nu era proastă, și acum era zadarnic s-o mintă.

– Da, eu sunt, mărturisi pe un ton rezervat.

– Dar ... dar ce naiba cauți la Bungarla, în ...în camera lui Ethan?

– Joc rolul funcționarei-model, răspunse ea jalnic.

– Îmi ... îmi pare rău, dar nu înțeleg.

– Numai tu ești vinovată, Sylvia. Dacă mă aflu aici, este pentru că tu i-ai dat ideea lui Ethan.

– Ce idee?

– Aceea de a plăti pe cineva ca să meargă cu el la congres. Exact asta mi-a propus vinerea trecută, după ce ai plecat.

– A făcut el asta? Și tu ai acceptat?

Abby nu-și putu reține un zâmbet. Interlocutoarea ei părea sincer derutată.

– Nu este nimic șocant în asta, Sylvia. Este vorba despre un aranjament strict profesional.

– Dar ești în camera lui!

– Avem două paturi, răspunse Abby aruncând o privire ușurată spre canapeaua, care până la urmă se dovedise a fi extensibilă.

– Înțeleg ... Cel puțin, cred că înțeleg.

– Liniștește-te, Sylvia, nu este nimic între mine și fratele tău, și nu va fi, îți promit.

– Păcat.

Luată total pe nepregătite de această remarcă, lui Abby îi trebuiră câteva secunde ca să-și revină.

– Ce ... ce vrei să spui?

– Ethan este cu tine?

– Nu. Este sub duș. Suntem așteptați la un cocteil, la ora optsprezece.

– În cazul acesta, n-am prea mult timp să vorbesc cu tine. El nu stă niciodată prea mult la duș. M-ar omorî dacă ar ști ce-ți voi spune, dar sunt foarte îngrijorată de când am găsit scrisoarea asta pe biroul său, azi după-amiază.

Sylvia se referea cu siguranță la scrisoarea prin care se anunța participarea excepțională la congres a profesorului Ballistrat. Abby hotărî totuși să-i dea impresia Sylviei că nu știe despre ce este vorba. Dacă interlocutoarea ei era pregătită să-i facă unele confidențe, era mai bine să nu-i taie elanul.

– Dumnezeule, nici nu știu cu ce să încep, continuă sora doctorului. Ascultă, îți voi spune fără ocolișuri. Acum zece ani, pe vremea când Ethan era intern la Sydney, s-a îndrăgostit nebunește de o infirmieră, o oarecare Vanessa. S-au mutat împreună și mai aveau câteva săptămâni până să se căsătorească. Brusc, Vanessa l-a lăsat baltă pentru un alt medic celebru care se numește Ballistrat. Acum este profesor. Poate că ai auzit vorbindu-se despre el? A fost un mic scandal la vremea aceea ...

– Da, îmi reamintesc vag ...

Abby avu un fugar sentiment de compasiune pentru acel tânăr de atunci și pentru ce trebuie să fi simțit acesta. Totuși, nimic nu scuza atitudinea lui actuală, gândi ea. El nu era nici primul nici ultimul care să aibă o decepție sentimentală, și orice om normal ar fi uitat povestea de multă vreme.

– Bineînțeles că nimeni nu s-a gândit atunci prea mult la Ethan, continuă Sylvia. Acesta era pur și simplu nebun după Vanessa, într-atât încât m-am temut să nu facă vreo prostie ... să se sinucidă, sau să încerce s-o omoare ... Știu, poate să ți se pară incredibil din partea unui bărbat pe care îl vezi de obicei atât de dur, atât de rece. Pe vremea aceea însă, era cu totul altul. Dar din fericire, s-a controlat și n-a făcut nimic ce ar fi putut regreta mai târziu. Ballistrat a plecat în Statele Unite, unde a devenit directorul unei mari clinici, în schimbul unui salariu mult mai mare.

Nu s-a mai întors niciodată în Australia. Cel puțin, până acum. Va ține o conferință la Bungarla. Ceea ce înseamnă că va fi și Vanessa acolo. Asta îmi explică de ce fratele meu s-a răzgândit și s-a dus la congres.

– Sylvia, Ethan nu este un om violent ...

– Da, știu.

– Și toate astea s-au petrecut cu ani în urmă.

– Poate, dar el nici n-a uitat, nici n-a iertat. Am avut întotdeauna sentimentul că nu mi-a spus totul în legătură cu despărțirea lor. Ca și cum ea ar fi făcut un lucru pe care el nu putea să-l accepte.

– Cum ar fi?

– Habar n-am. Tot ceea ce știu, este că Ethan pregătește ceva. Oh, nu cred că vrea s-o sugrume pe Vanessa, dar ce se va întâmpla dacă va încerca să-o seducă din nou, să i-o fure le rândul lui profesorului Ballistrat?

– Este puțin probabil. Altfel, de ce mi-ar mai fi cerut să-l însoțesc? Nu, cred doar că vrea s-o revadă și să-i arate că a uitat-o că a înlocuit-o cu ușurință. Este o chestie de mândrie masculină. Poate că este felul lui de a-și alunga vechii demoni.

– Mă rog lui Dumnezeu să ai dreptate. Dar nu reușesc să scap de această presimțire rea. În orice caz, încearcă să-l ții departe de femeia aceea. Cine știe? Poate că Vanessa va vrea să se întoarcă la el, acum că este celebru și bogat. Numai tu poți să împiedici asta.

Cu farmecul tău, ar trebui să poți cu ușurință să-l faci să n-aibă ochi decât pentru tine ...

– La ce te gândești, mai exact? întrebă Abby cu prudență.

– Știi foarte bine, răspunse Sylvia fără ocolișuri. Doar nu ești atât de naivă. Când te-am angajat, speram că poate între Ethan și tine ... Și probabil că el a bănuit asta. Altfel, cum să explic răceala și acel ridicol "domnișoară Richmond"? În ceea ce te privește, știu foarte bine că nu-ți este indiferent. Este inutil să negi. Care femeie nu l-ar găsi atrăgător? Îți sugerez deci că acum că sunteți într-un cadru mai ... intim, să încetezi să-ți mai înfrânezi atracția firească față de el ...

– Lui Ethan nu-i plac femeile prea grăbite, spuse Abby.

– Asta nu te împiedică să-l seduci.

– Să-l seduc?

– Da. Exact asta va face Vanessa, crede-mă. Pot să te asigur că este expertă în materie. Așteaptă numai s-o vezi în acțiune.

Abby simți un nod în stomac.

Nu avea niciun chef s-o întâlnească pe acea Vanessa, și cu atât mai puțin să-l seducă pe Ethan. Doar gândul la așa ceva o îmbolnăvea!

Zgomotul dușului încetă brusc, și fata tresări.

– Iese de la duș, șopti ea în receptor. Dacă vrei ca el să nu știe nimic despre această discuție, trebuie să închid. N-am să-i spun că ai sunat.

– O să faci ceea ce te-am rugat, nu-i așa? o întrebă Sylvia pe un ton îngrijorat.

– O să ... fac tot ce pot.

– Oh, mulțumesc, mulțumesc! Simțeam că mor de îngrijorare.

– În orice caz, n-o să mă culca cu el. Mi-ai cere prea mult ...

– Faci cum vrei tu. Îți mulțumesc din nou.

Abby închise telefonul și nu avu timp decât să-și ia cartea în mână. Ethan ieși din sala de baie, doar cu un prosop înfășurat în jurul lui. Pe pieptul sculptural scânteiau picături de apă, în timp ce la cea mai mică mișcare, mușchii impresionanți îi tresăreau sub pielea bronzată. Cu inima bătându-i nebunește, Abby își desprinse cu greu privirea de la acest spectacol deosebit de tulburător.

– Mi s-a părut că aud telefonul, zise Ethan pe un ton bănuitor. Era aici?

Abby ridică spre el o față a cărei expresie spera să nu trădeze nimic din adevăratele ei sentimente.

– Nu, minți ea pe un ton cât de cât sigur.

– Atunci, înseamnă că era alături.

Ethan își trecu o mână prin părul încă ud și ușor ondulat pe frunte. Apoi se întoarse și intră din nou în sala de baie.

– Nu stau mult, promise el.

Abby oftă ușurată.

– Ai tot timpul, murmură ea. Eu nu mă grăbesc.

El însă probabil se grăbea, pentru că ieși după vreo trei minute îmbrăcat într-un smoching impecabil. Cu un pieptene în mână, încerca să-și aranjeze din mers o șuviță rebelă.

– Ar fi trebuit să mă duc la frizer înainte să vin aici, mormăi el.

Abby nu era de acord. Cu buclele lui negre și tenul mat, dădea impresia unui meridional cu un farmec diabolic, irezistibil de romantic.

Când Ethan ridică ochii și o surprinse privindu-l cu gura căscată, ea luă o expresie îngândurată și spuse:

– Nu, părul tău este foarte bine așa.

– Dacă zici tu ... Bine, mai ai doar vreo jumătate de oră ca să te pregătești. Îți ajunge?

– Îmi pun doar rochia, și gata.

"Și parfumul, și bijuteriile, rujul de buze", adăugă ea în gând.

– Perfect. Grăbește-te, i-am promis lui Henry că trecem să-i luăm și pe ei la ora optsprezece.

Nervozitatea din vocea lui Ethan nu-i scăpă lui Abby. Era fără îndoială din cauza Vanessei.

Spera s-o întâlnească la cocteil. Și numai Dumnezeu știe ce se va întâmpla atunci ...

Își scoase din șifonier ținuta pe care și-o alesese și se încuie la rândul ei în sala de baie. Își puse rochia de un albastru-închis, cu un decolteu îndrăzneț cu umerii dezgoliți. Cu o asemenea croială, îi era imposibil să poarte sutien ... Din fericire, ținuta cuprindea și un bolero care-i ferea contururile sânilor de privirile indiscrete.

La sfârșit, își puse la gât colierul de perle pe care i-l oferise tatăl său când împlinise optsprezece ani. Tocmai își dădea cu o picătură de Chanel Nr.5 la încheietura mâinilor când Ethan bătu nerăbdător în ușă.

– Sunt gata imediat! exclamă Abby ușor iritată.

Ieși și, luând o poză de manechin, întrebă agasată:

– Îți convine așa?

Ethan o privi cu o expresie nedefinită, apoi încuviință încet:

– Da, merge.

Se aplecă și privi mai de aproape colierul.

– S-ar zice că sunt veritabile, remarcă el prinzând între degete o perlă.

– Evident că sunt veritabile, replică Abby nervoasă, tulburată de apropierea lui.

– Sunt impresionat. Poate că cei trei mii de dolari ai mei ți-au ajuns să plătești această rochie și eventual parfumul. Dar presupun că acest colier valorează mult mai mult. Așa că,

spune-mi, Abigail: cum poate o simplă angajată să aibă mijloace de a-și oferi o asemenea bijuterie?

– În orice caz, nu datorită jalnicei tale plăți. Este un cadou.

– De la un bărbat?

– Da.

De altfel, tot ce-și luase cu ea pentru acest congres îi fusese oferit cu diverse ocazii de către tatăl său.

– Și ce vârstă are acest bărbat?

– Ce vârstă? repetă Abby, derutată de întrebare. Nu ... Nu te privește.

Se îndreptă spre fereastră, dar el o prinse fără menajamente de braț, spunându-i sec:

– Răspunde!

Abby simți că o cuprinde un val de furie, și se eliberă brusc.

– Este mult mai în vârstă decât tine, replică ea pe un ton provocator. Și mult mai bogat!

Doctorul o privi aspru, apoi dădu încet din cap.

– Nici nu știi cât de mult mă dezamăgești, murmură el. Tocmai când începeam să mă întreb dacă nu cumva te-am judecat greșit.

– Adevărat? În ceea ce mă privește, nu sunt deloc dezamăgită.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu cred că avem timp să discutăm despre slăbiciunile noastre. Dar află că relația mea cu acel bărbat se baza pe dragoste, și nu pe dorință.

– Vrei să spui că te iubea? o ironiză Ethan.

– Nu. Vreau să spun că *eu* îl iubeam. Dar s-a dovedit că acest sentiment nu era reciproc.

Ethan se încruntă, vizibil nedumerit.

– Dar nu-l mai iubești, nu-i așa?

– Aș vrea să fie atât de ușor.

– Vrei să spui că încă îl mai iubești?

Oare i se părea, sau chiar era furios? Și apoi, de ce-l interesau sentimentele ei? Doar era total vrăjit de acea Vanessa, nu?

– Cred că îl voi iubi întotdeauna, spuse Abby cu tristețe.

– Dar este stupid! Nu-ți dai seama că s-a folosit de tine?

Frumos raționament din partea unui bărbat care nu era cu gândul decât la trecutul lui sentimental!

– Îmi dau seama de mult mai multe lucruri decât îți închipui. Dar am flecărit destul. Probabil că Henry și Ann ne așteaptă deja. Este timpul să mergem.

***

Familia Maclean tocmai terminase să se pregătească pentru cocteil când Ethan și Abby sosiră. Ann purta o încântătoare rochie din mătase crem, în timp ce soțul său optase pentru eleganța relaxată a unui pulover pe gât și o haină de twed.

Se îndreptară cu toții fără să mai întârzie către corpul principal al clădirii, unde trebuia să aibă loc cocteilul. Ethan își trecu brusc brațul după talia lui Abby, care nu se putu abține să nu tresară ușor.

– Nu-ți uita rolul, îi șopti el la ureche pe un ton ironic.

Tânăra se crispă. I se părea că simte căldura mâinii lui prin haine. Doar dacă nu cumva era focul interior care o ardea ... În orice caz, îi era imposibil să rămână de gheață la atingerea degetelor lui, care acum îi apăsau ușor șoldul.

Admirase întotdeauna mâinile lungi și fine ale lui Ethan. Dar nu le bănuise niciodată forța. Faptul că îl văzuse pe jumătate gol în cameră îi dăduse o imagine cu totul diferită de cea a doctorului rece și profesionist cu care lucra. Simpla amintire a acestui trup atletic o făcea să se înfioare și trezea în ea o dorință vinovată.

– Pe aici, spuse Henry, arătând un culoar cu pereții acoperiți de tablouri. Am primit de la recepție un plan al hotelului pentru a evita ca noi, niște bieți doctori, să ne rătăcim. N-ai și tu unul, Ethan?

– S-ar putea să am. Dar n-am avut timp să citesc teancul de hârtii pe care mi l-au dat.

– Aha! Și cu ce ți-ai petrecut ultimele două ore, bătrâne?

Abby îl simți pe Ethan crispându-se ușor.

– Henry! exclamă Ann fulgerându-și soțul cu privirea.

– Bine, bine. N-ai de ce să te enervezi. Uite, sunt sigur că Abby nu s-a simțit deloc ofensată.

– Așa este, încuviință aceasta, deși obrajii îi erau în flăcări.

– Vezi, știam eu. Abigail nu este ca acel bloc de gheață cu care Ethan a venit la noi ...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Henry! îl întrerupse soția lui. Taci odată, altfel vei face până la urmă o gafă de neiertat.

– Ce? Ce am mai spus rău de data asta?

– Poate că Abby n-are chef să te asculte povestind despre fostele prietene ale lui Ethan.

– Nu-i nimic grav, interveni Abby pe un ton conciliant. Cunosc tot trecutul lui Ethan, inclusiv despre relația lui cu Evelyn. Nu avem secrete unul față de altul. Nu-i așa, dragul meu?

Îi scăpase "dragul meu", ceea ce îl făcu pe Ethan să-i arunce o privire glacială. Ea simți în același timp accentuându-se apăsarea mâinii lui pe șoldul ei.

– Așa este, răspunse el cu o voce suavă, periculos de seducătoare. Și eu știu totul despre Abigail. Absolut totul.

– Oh, n-aș merge chiar atât de departe, răspunse aceasta pe un același ton.

O femeie trebuie să aibă câteva mici secrete.

Preț de o clipă, o cuprinse o teamă irațională. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar întâlni aici cu cineva care știe despre șederea ei la închisoare? Vreo colegă de celulă, de exemplu ...

Se liniști însă repede în această privință, pentru că o asemenea probabilitate era practic zero. Nu-și putea imagina alți doctori venind aici cu o fostă deținută!

– Secretul nu este o prerogativă feminină, spuse Henry cu însuflețire. Cunosc mai mulți colegi doctori care duc o viață dublă!

– De ce mă privești astfel, Ann? se apără Ethan. Află că îmi este de-ajuns o femeie o dată. Mai ales o femeie ca Abigail. Nu-i așa că este minunată?

Abby ridică instinctiv capul spre el, așteptându-se să întâlnească o privire ironică. Așa că fu absolut surprinsă când el o sărută.

Oh, nu era decât un sărut ușor, o simplă atingere, dar asupra ei avu efectul unui pumn în stomac. Inima începu să-i bată nebunește și, preț de o clipă, îl privi buimăcită pe Ethan.

Doctorul o privea la rândul lui, ușor încruntat. Intuia oare furtuna pe care o dezlănțuise în ea?

Familia Maclean părea să nu fi remarcat nimic, sau doar se prefăcuseră. Henry se opri pe un palier, consultă planul hotelului și arătă spre o scară maiestuoasă.

– Pe acolo trebuie să fie. Cocteilul se servește la primul etaj.

Intrară într-o încăpere destul de vastă ocupată în centru de un bar din lemn de culoare închisă. Pereții erau acoperiți cu panouri de aceeași culoare. Ici-colo, erau împrăștiate fotolii adânci din piele, puse pe o mochetă albastru-închis, ca niște vapoare pe mare.

În salon plutea un puternic miros de tutun, și Ann strâmbă imediat din nas.

– Este limpede că aici este salonul fumătorilor. Să încercăm să găsim un colț unde aerul este mai curat.

În timp ce traversau încăperea, Abby nu putu să nu remarce felul în care Ethan privea în jurul lui. Ochii lui scrutau cu insistență fiecare chip, se opreau asupra tuturor grupurilor. Oare o căuta pe Vanessa? Tânăra nu se putu abține să simtă o pișcătură de gelozie la acest gând.

Mai mulți bărbați îl salutară pe Ethan, în timp ce soțiile lor îl studiau fie cu un discret interes, fie cu o evidentă poftă. Aproape fără să vrea, Abby își trecu brațul după mijlocul lui, într-un gest posesiv.

– Nu exagera, îi șopti el pe un ton aspru.

– Tu ai început, nu-i așa? N-ar fi trebuit să mă săruți.

– Am remarcat că ai fost surprinsă. Acum, măcar ești prevenită. Data viitoare nu vei mai fi șocată.

– Data viitoare? repetă ea, cu un nod în gât.

– Nu vă mai giugiuliți atâta, voi ăștia doi! exclamă Ann privindu-i peste umăr.

Privirea i se pierdu în spatele lui Ethan, și făcu ochii mari.

– Ea este, Henry! exclamă ea trăgându-și soțul de mânecă. Scorpia!

Tocmai a intrat, singură; nu te întoarce, Ethan. Prefă-te că îmi vorbești în timp ce eu mă uit.

Doctorul se supuse și nu se întoarse, dar Abby simți cum i se crispează toți mușchii. Ea însăși îndrăzni să arunce o privire în spate, și zări o tânără destul de drăguță, extrem de elegantă.

– Presupun că este doamna Ballistrat? întrebă ea pe un ton cât se poate de firesc.

– Nu-mi spune că o cunoști! se miră Ann. Tu trebuie să fi fost foarte tânără când a izbucnit scandalul.

– Așa este. Totuși îmi amintesc destul de bine. Eram pe vremea aceea la internat, și prietenii mei cumpărau toate revistele de scandal.

Abby aruncă o altă privire peste umăr și adăugă:

– Am impresia că nu s-a schimbat deloc.

– Aș zice că este chiar mai frumoasă, completă Ann cu o expresie de dezgust vizibilă. Și se pare că bărbații o găsesc la fel de irezistibilă.

Ethan tot nu se mișcase. Chipul îi era întunecat, mâna înghețată. Abby încercă să simtă o oarecare milă față de el; zadarnic. Nu simțea decât frustrare, pe cât de feroce pe atât de inexplicabilă, precum și o vie curiozitate.

– Voi o cunoașteți personal? o întrebă Abby pe Ann, foarte hotărâtă să afle cât mai multe. Ethan mi-a spus că, în ceea ce-l privește, era intern la spitalul în care lucrau împreună, când ea l-a cunoscut pe Ballistrat.

– Ce mi-ar fi plăcut să am și eu norocul acesta, spuse Henry cu o grimasă comică. Dar eram la Canberra, pe vremea aceea. Ia spune-ne, Ethan, cum era?

– Ți-a spus Ann: era irezistibilă.

– Hmm ... Ai zice că este un amestec între Marylin Monroe și Marlene Dietrich.

Ethan privi atunci în spate, dându-i drumul lui Abby în această mișcare. În loc să se simtă ușurată, dimpotrivă, tânăra simți un ciudat regret. Se simțea abandonată. Respinsă. De ce spulberase el acest strop de intimitate?

Ridică privirea spre el, îndurerată să vadă cu câtă insistență o privea pe cea pe care o iubise. Chipul său dur și indescifrabil nu-i trăda emoțiile. Dar privirea lui, de obicei atât de limpede, părea întunecată de o apă tulbure.

În sfârșit, se întoarse. Părea că își ținea răsuflarea.

– Ai dreptate, Ann, șopti el. Este și mai frumoasă. Dar, în alte privințe, mă îndoiesc că s-a schimbat. Bun ... Ce-ar fi să mergem să bem ceva? Îmi simt gâtul uscat ca deșertul Sahara.

Abby îl privea pe furiș, dar în ochii lui albaștri ca gheața nu mai era nici urmă de emoție.

Oare Ethan o mai dorea pe Vanessa? Faptul că o revăzuse trezise oare în el jarul care mocnise, în toți acești ani, sub cenușă? Odinioară, fuseseră amanți, trăiseră împreună! Probabil că Vanessa făcea dragoste ca o zeiță, cunoștea exact așteptările lui Ethan. Poate că el acum o detesta. Dar încă o dorea, Abby era sigură de asta.

Niciodată în viața ei nu se mai simțise atât de geloasă. Știa că acest sentiment era nepotrivit, dar dureros de revelator. Orice explicație i-ar fi găsit, nimic nu-l justifica. Dar era peste puterile ei să recunoască adevărul.

Intrară într-o încăpere mai intimă, alăturată salonului principal. Printre mese circulau chelneri, propunându-le

invitaților sandvișuri și băuturi. Se așezară toți patru într-un colț de unde se putea vedea foarte bine ce se petrecea în salonul cel mare. Abby bănui că Ethan că alesese acest loc tocmai pentru a o putea spiona discret pe Vanessa.

De îndată ce se așezară, apăru un chelner și le propuse diverse băuturi aduse pe o tavă de bronz. Abby și Ann aleseră câte o cupă de șampanie, Henry o bere și Ethan un scotch.

– Mă întreb unde o fi soțul ei, gândi Henry cu voce tare, vizibil dornic să nu abandoneze acest subiect atât de picant.

– Poate că nu se simte prea bine, remarcă Ethan cuprinzând-o pe Abby de umeri.

Ea ridică ochii spre el și-i zâmbi cât putu de ademenitor. Se simțea dintr-o dată gata de orice pentru a-i atrage lui Ethan privirea de la această blestemată femeie!

– Ce vrei să spui? îl întrebă Ann, încruntându-se.

– Circulă un zvon cum că profesorul Ballistrat n-ar mai putea opera din cauza unei forme de artrită a mâinilor de care suferă. Se spune de asemenea că ar avea probleme financiare și că s-a apucat de băutură. Poate că astă-seară nu va apărea, de teamă că n-ar rezista la tentația tuturor acestor băuturi ...

Abby înregistră informația, pradă unei neliniști crescânde. Probabil că Ethan se străduise mult ca să afle aceste informații. Ar fi putut să jure că, în urmă cu o săptămână, habar n-avea de toate astea, atunci când primise invitația la Bungarla, care-l făcuse să se răzgândească. Cu siguranță, Sylvia intuise bine: fratele său își pregătea probabil răzbunarea.

Poate că se afla aici mai mult pentru Vanessa, decât pentru soțul ei ...

– Dacă tot ce spui este adevărat, presupun că mariajul lor nu va rezista mult timp. zise ironic Henry. Nu cred că Vanessa ar putea trăi cu un bărbat sărac. Ei! Iat-o că apare. Vei putea să ne-o prezinți, Ethan. De ce nu-i faci semn?

Abby își privi rivala intrând în încăpere, înconjurată de admiratori. Vanessa părea că plutește pe norul de muselină de culoare verde-pal din care era făcută rochia ei. Părul, coafat impecabil, încadra un chip palid, cu trăsături fine.

Abby își îndreptă atenția spre cei trei însoțitori ai ei. Ann exprima o curiozitate politicoasă, Henry o admirație nătângă, și Ethan o indiferență prea studiată. Ea însăși spera că nimic nu-i dezvăluia stupida gelozie care-i rodea inima.

Nou-venita părea că nu-i remarcase. Se alinta în mijlocul cercului de admiratori, vizibil încântată că este în centrul atenției. Din când în când, lăsa să-i scape un chicotit cristalin, care suna ca cea mai delicioasă promisiune ...

– Ce actriță! exclamă Ann pe un ton de profund dispreț.

– Și ce dacă? zise Henry râzând pe înfundate. Poate să joace acest mic rol oricând împreună cu mine!

– Va trebui mai întâi să treacă peste cadavrul meu!

– N-aș fi chiar atât de categoric, Ann, interveni Ethan. Vanessa nu este genul de femeie care să dea înapoi în fața morții pentru a obține ceea ce dorește.

– Nu mă îndoiesc nicio clipă!

– Ia tăceți amândoi. Vine spre noi!

Vanessa își abandonase într-adevăr admiratorii, vizibil îndurerați de plecarea ei, și se îndreptă direct spre Ethan. Nu părea surprinsă de prezența lui, dar chipul și mersul ei trădau o oarecare nervozitate.

Părea că se teme de primirea pe care i-o rezerva fostul ei amant. Se opri curând în fața lui și afișă un zâmbet ușor crispat.

– Bună seara, Ethan, zise ea încet. Este mult timp de când... *Prea* mult timp.

– Pari foarte în formă, Vanessa, răspunse doctorul pe un ton deosebit de relaxat. Vrei să bei ceva cu noi?

Ann îl fulgeră cu privirea, dar el se prefăcu a nu observa. În schimb, Henry părea încântat. Sări în picioare și se oferi să caute un scaun.

– Oh, mulțumesc, răspunse Vanessa cu un zâmbet devastator. Sunteți adorabili. Câteva clipe mai târziu, se așeză exact în fața lui Ethan și spuse:

– Am fost surprinsă când ți-am văzut numele în registru. Dar la urma urmei, nu este de mirare că te afli aici. Ai spus întotdeauna că, într-o bună zi, vei fi un mare chirurg. Și presupun că acea zi a sosit.

– Nu eu sunt cel care apreciez asta, răspunse cu modestie Ethan.

– Este cel mai bun dintre toți, interveni Henry. În schimb, manierele lui lasă de dorit.

Dați-mi voie să mă prezint: Henry Maclean, la dispoziția dumneavoastră, doamnă Ballistrat.

Tânăra se aplecă spre el și-și puse ușor mâna peste mâna lui.

– Spuneți-mi Vanessa, fără formalisme între noi.

– Iar eu sunt doamna Maclean, precizează Ann pe un ton glacial. Soția lui Henry.

– Încântată, doamnă.

Abby așteptă câteva clipe ca ochii albaștri să se îndrepte spre ea.

– Presupun că această adorabilă tânără este doamna Grant? susură Vanessa.

– Nu încă, răspunse Ethan fără să-i lase lui Abby timp să răspundă. Dar se va întâmpla curând.

O strânse pe Abby de umeri, prea surprinsă ca să poată să reziste și o privi în ochi.

– Știu că trebuia să păstrăm secretul, draga mea, dar de ce să mai facem atâta mister din asta? Chiar în după-amiaza aceasta am cerut-o pe Abigail de soție, și ea a acceptat cu curaj...

Capitolul 7

Abby se întrebă dacă toți ceilalți îi observaseră surprinderea. Ipoteza era puțin probabilă, pentru că Ethan o ascundea privirilor indiscrete aplecându-se brusc spre ea pentru a o săruta.

Stupoarea tinerei lăsă repede locul unui resentiment aproape instantaneu, care se dovedi a-i fi totuși de prea puțin ajutor față de violența dorinței sale.

Din nou, sărutul lor fu scurt. Scurt și sălbatic ... Abby își reținu cu greutate un geamăt de protest când buzele fierbinți ale lui Ethan se dezlipiră de ale ei.

Ann și Henry îi priveau, cu un zâmbet larg pe buze. Vanessa, în schimb, privea încremenită. Fața îi luase o culoare pământie. Un pic dezorientată, Abby presupuse că această comedie făcea parte din planurile secrete ale lui Ethan.

Rămânea totuși o întrebare. Își planificase cu grijă fiecare acțiune, sau era vorba despre o inspirație de moment? Și credea oare sincer că minciuna că se va căsători cu ea o va îndepărta pe Vanessa? Aceasta dovedise deja că, atunci când își dorea un bărbat, n-o oprea niciun fel de scrupul.

Pentru că de acum era limpede că-l dorea pe Ethan. Dar el? Gândurile lui sincere care erau?

Un gând neplăcut îi trecu prin minte lui Abby. Era oare doar o marionetă destinată să sporească și mai mult dorința Vanessei? Degeaba o fi disprețuind Ethan pe fosta logodnică, probabil că nu uitase talentele ei în pat ...

Abby se strădui să revină la realitate. Acum, primea felicitările familiei Maclean și reproșurile lor amabile că le ascunsese vestea cea bună.

– Voiam să păstrăm secretul până când îi ofeream inelul de logodnă, minți Ethan cu o seninătate dezarmantă. Tu nu ne feliciți, Vanessa?

– Ba da, firește, gânguri aceasta. Sunt doar mirată că ai așteptat atâta timp până să-ți găsești o soție.

– Oh, în ultimii ani nu prea am avut timp să mă gândesc la astfel de lucruri.

– Știi, Vanessa, interveni Henry, și noi suntem la fel de surprinși ca și tine! Nici n-o cunoșteam pe Abby înainte ca Ethan s-o aducă aici. Degeaba lucrez cu el trei zile pe săptămână, habar n-aveam de idila lor. S-a derulat fără știrea noastră.

– Adevărat?

Doi ochi albaștri o priviră îngânduraţi pe Abby. Aceasta reacționă instinctiv, ferm hotărâtă să șteargă orice urmă de îndoială de pe acest chip prea de păpușă.

– Lui Ethan îi place să-și păstreze secretă viața privată, nu-i așa, dragul meu?

Îl privi pe însoțitorul său cu niște ochi plini de adorație, apoi îi ridică încet capul și-l sărută tandru pe colțul gurii.

– Suntem înnebuniți unul după altul, de acum șase luni când ne-am cunoscut, continuă ea pe același ton extaziat. La început, am vrut să ne stăpânim sentimentele, dar până la urmă acestea au izbucnit. Acum, nu putem să ne mai ascundem.

– Ce romantic! exclamă Ann oftând.

Un chelner apăru cu alte băuturi, întrerupând o clipă conversația, lucru foarte binevenit pentru Abby. Veni apoi o tânără care le aduse sandvișuri și fursecuri.

Vanessa nu găsi o băutură pe placul ei, și-l rugă pe Henry să-i aducă un Martini de la bar. Spre furia soției sale, acesta sări de pe scaun cu o "amabilitate" ce friza ridicolul.

Abby își privi disprețuitor rivala. Văzând că Ethan îi scapă, aceasta se năpustea spre o altă pradă, în speță bietul Henry. Dar cu siguranță că această capitulare nu era decât provizorie.

Ann era lividă, vizibil jignită de atitudinea Vanessei. În ceea ce-l privește, Ethan căzuse într-o tăcere enigmatică. Pentru a zecea oară în acest weekend, Abby se întrebă ce căuta aici și în

ce poveste se vârâse. O parte a ei aprecia rolul pe care trebuia să-l joace, pentru că acesta îi permitea să se afle în preajma acestui bărbat atât de misterios și de seducător; dar o altă Abigail Richmond se revolta. Ce naiba găsise la patronul său? Era rece, distant, cinic. Dacă ea și-ar manifesta o oarecare afecțiune, cu siguranță că ar respinge-o imediat. Și acest lucru, orgoliul ei nu l-ar suporta. Doar gândul că ar putea fi respinsă de Ethan îi dădea amețeală. Cu niciun preț nu trebuia să provoace așa ceva.

De altfel, însăși faptul că se gândise că i-ar putea ceda doctorului îi dovedea că mersese prea departe. Disprețuind regulile celei mai elementare prudențe, se abandonase sentimentelor ei de femeie ...

O străbătu un fior.

– Îți este frig, draga mea? murmură însoțitorul ei trăgând-o spre el.

Abby simți un nod în gât. Încă vreo câțiva centimetri și se va trezi pe genunchii lui!

– Nu, minți ea mai întâi, încercând să se degajeze discret din strânsoarea lui de oțel. În fine, un pic, zise când văzu că eforturile ei erau zadarnice.

Zâmbetul lui îi arătă că nu se lăsase înșelat. Știa perfect că ea detesta să se afle atât de aproape de el. Dar se înșela asupra adevăratului motiv. Abby voia să se îndepărteze de el nu pentru că îl detesta, ci pentru că, dimpotrivă, se simțea periculos de atașată de el!

– Bea-ți șampania, asta o să te mai încălzească.

– Mă îndoiesc.

– Spune-mi, Ethan, întrebă Vanessa pe un ton mieros, ce mai face sora ta? Și-a găsit în sfârșit un soț, sau se mulțumește să joace în continuare rolul de mamă față de tine?

Doctorul se crispă imperceptibil, dar răspunse pe un ton detașat.

– Sylvia este minunată. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea la moartea părinților noștri. Dar nu, nu s-a căsătorit. De altfel, nici nu cred că ar avea efect. Viața ei este împlinită, după părerea ei; se duce la teatru, călătorește mult, joacă bridge ...

– Și crezi că va fi de acord cu mariajul tău? insistă Vanessa. Nu va fi geloasă?

Doctorul începu să râdă.

– Geloasă? Sylvia o adoră pe Abigail. Și dacă vrei să știi părerea mea, cred că exact asta avea în cap atunci când a angajat-o.

– Abby lucrează pentru tine? întrebă Vanessa, vizibil descumpănită.

– Nu ți-am spus? Da, Abigail este asistenta mea. Este o adevărată plăcere să sosesc dimineața la cabinet și să dau ochii cu o mutrișoară atât de dulce.

Abby fu cât pe ce să se înece cu șampanie. Cum putea Ethan să mintă cu un asemenea aplomb?

Trebuia însă să recunoască faptul că acest mic joc nu-i displăcea în totalitate.

Cea mai bună dovadă și recompensă era expresia dușmănoasă a Vanessei.

– Oh, dragul meu, murmură ea punându-și mâna peste cea a lui Ethan. Ce lucruri frumoase spui ...

– Chiar așa este? întrebă ironic Henry. Trebuie să fie vorba despre un cu totul alt bărbat decât cel care le terorizează pe infirmiere în sala de operație.

– *Cu mine*, n-a fost niciodată cazul, se sclifosi Vanessa.

– Ce bărbat rațional ar putea să se poarte dezagreabil cu tine? spuse Henry.

Ann îl fulgeră cu privirea, apoi chemă chelnerul și comandă o a treia cupă de șampanie. Abby își mai luă și ea una, presimțind că s-ar putea să aibă nevoie de alcool ca să se apere dacă Vanessa își va continua ofensiva de-a lungul serii.

Frumoasa infirmieră refuză însă invitația pe care i-o făcuse Henry ca să cineze împreună cu ei, și plecă după ce-i aruncă lui Ethan o privire galeșă. Trebuia să se întoarcă la soțul său, aflat la o masă rezervată conferențiarilor și profesorilor. Abby simți un oarecare regret. Ar fi dorit mult s-o pună la punct pe insuportabila doamnă Ballistrat.

– Henry Meclean, să nu te mai prind că inviți o asemenea scorpie la masă! îl amenință Ann după ce Vanessa se îndepărtase.

Henry începu să râdă și se aplecă s-o sărute pe obraz.

– Îmi place când ești geloasă!

– Cum poți să muști dintr-o momeală atât de evidentă?

– Mi se pare că este o plantă foarte frumoasă! chicoti Henry.

– Da, o plantă carnivoră!

Discuția aceasta se prelungi pe tot timpul cinei, și păru un duel destul de distractiv. Singura umbră în acest tablou era că Ethan nu scoase un cuvânt. Dar asta n-o împiedică pe Abby să profite din plin de petrecere. Mâncă tot felul de bunătăți cu o poftă nimicitoare, uitând de toate restricțiile dietetice. Restaurantul era superb, serviciul impecabil, mâncărurile delicioase. Încheiară masa cu o ceașcă de cafea și discutară verzi și uscate până când Ann începu să caște.

– Ești obosită, draga mea? întrebă imediat soțul ei.

– Da, recunoscu ea. Ziua a fost cam lungă.

– Ce-ai zice să mai bem ceva înainte de culcare?

– De acord.

Ethan fu și el de acord cu propunerea lui Henry, și Abby îi urmă cu docilitate. Ridică ochii spre cer când o zări pe Vanessa la bar, cățărată pe un taburet balansându-și în gol picioarele lungi în compania unui alt admirator. Dar unde o fi fost soțul ei? Era oare atât de naiv încât să aibă încredere oarbă în soția lui?

– Oh, nu ... murmură Ann când zări și ea această neplăcută surpriză. Femeia asta este o adevărată pânză de păianjen! Nu mai poți să scapi de ea ...

– Vrei să spui că este "văduva neagră", îi sugeră Abby, incapabilă să reziste acestei comparații.

– Da, interveni Henry, Sunt sigur că atunci când a terminat-o cu un bărbat, nu mai rămâne mare lucru din el. Bun, cred că, în interesul armoniei noastre matrimoniale, eu și cu Ann ne vom duce să bem un pahar în camera noastră.

Abby îi aruncă o privire plină de speranță lui Ethan, dar se părea că ideea de a se retrage nu făcea parte din planurile lui.

– De acord, Henry, spuse el fără să-și ia ochii de la fosta lui logodnică. Noapte bună. Pe mâine.

Cei doi soți schimbară o privire surprinsă, ridicară din umeri și ieșiră din încăpere. În ceea ce o privește pe Abby, aceasta se simți brusc foarte descurajată. Cum putea să-l îndepărteze pe Ethan de fosta lui amantă dacă el însuși căuta cu atâta ardoare apropierea ei?

Deja se apropiase de bar. Mai rău, chiar, bărbatul cu care discutase Vanessa dispăru, lăsând liber taburetul de lângă redutabila femeie ...

– Ai ceva împotrivă dacă stăm și noi să bem un pahar cu tine? întrebă doctorul.

– Nicidecum. Chiar speram să vii.

Abby notă că ea nu fusese inclusă în invitație, ceea ce o miră doar pe jumătate. Reuși totuși să-și domine furia și se prefăcu interesată de conversație.

– Arătați splendid! îi spuse Vanessa lui Ethan. Oh, întotdeauna ai fost un bărbat frumos, dar unii au tendința să se neglijeze, cu vârsta. În ceea ce te privește, la tine nu este cazul.

– Nici tu nu te-ai schimbat. Parcă ai avea tot douăzeci de ani.

– Ești un lingușitor!

– Nicidecum. Știi că eu spun totdeauna adevărul.

– Da ... da, așa este. Îmi face plăcere să te revăd. În ultimii ani, m-am gândit mult la tine.

– Și eu la tine.

Abby se îmbujoră la față, atât de furie cât și de stânjeneală. Cum îndrăznea Ethan să se poarte astfel în prezența ei? Dacă voia să reînnoade relația cu fosta lui amantă, putea foarte bine s-o facă fără ca ea să fie de față!

Vru să se ridice brusc și să plece, dar fu oprită de strânsoarea ca de menghină a mâinii lui Ethan pe brațul său. Parcă îi citea gândurile, îi simțise determinarea, și-i amintea prin acest gest că trebuia să facă tot ce i se ceruse atunci când fusese plătită. Nici mai mult, nici mai puțin.

Abigail nu putea totuși să nu simtă o oarecare frustrare. Era oare vorba despre gelozie sau despre faptul că era manipulată ca o marionetă?

– Aș vrea să mă duc la culcare, dragul meu, declară ea pe un ton cam repezit.

Chiar sunt obosită.

Doctorul îi aruncă o privire rece și dădu din cap.

– Bineînțeles, zise el pe un ton amabil. Cred că ne putem lipsi de acest ultim pahar. Prea mult alcool poate dăuna anumitor funcții ... fizice. Noapte bună, Vanessa. Cu siguranță,

în zilele următoare vom avea și alte ocazii să vorbim despre ... vremurile bune de odinioară.

Cu aceste cuvinte, o luă pe Abby de mână și o conduse fără blândețe afară din salon.

– Credeam că ți-am spus să mă asculți în toate privințele, spuse el glacial când ajunseră la scara care ducea la primul etaj. Pe viitor, *eu* voi hotărî la ce oră ne ducem la culcare. Amintește-ți că eu sunt patronul.

Abby încasă lovitura în tăcere. Totuși, când ajunseră în camera lor, nu se putu abține să trântească ușa în urma ei. O rodea o furie surdă. Nimic nu se schimbase între ea și Ethan. Evident acel sărut nu însemnase nimic pentru el ... Fusese o proastă, și doar ea era de vină crezând altceva. Dar se cam săturase de acest joc, ale cărui reguli nu le cunoștea!

Îl observă pe doctor cum scotea din minibar o sticlă de coniac, și-i spuse pe un ton tăios:

– Îți va dăuna anumitor funcții fizice, dragă doctore!

Acesta se întoarse brusc și își trecu o mână obosită prin păr.

– Oh, taci din gură, Abigail. Am suportat destule astă-seară.

– Și eu am suportat destule! Crezi că mi-a plăcut jocul tău? Ce te-a apucat să spui tuturor că ne vom căsători și să mă săruți? Asta nu făcea parte din contract!

– Adevărat? Credeam că preferi rolul de logodnică oficială celui mai puțin onorabil de amantă. De ce te plângi? Ți-a plăcut acel sărut la fel ca și mie. Doar dacă nu cumva acum vrei și mai mulți bani? Sau sărutări? Sau amândouă?

Era picătura care umplea paharul.

– Ascultă-mă bine, bădăranule! N-am să neg că mi-a plăcut să fiu sărutată. Sunt o femeie normală, și n-ai de ce să te împăunezi. Ceea ce nu mai suport, sunt aberațiile tale despre așa-zisa mea dragoste față de bani! Îți voi spune așadar de ce am acceptat să te însoțesc. S-a întâmplat ca o bătrână doamnă la care țin foarte mult să fie călcată de hoți săptămâna trecută. Hoții i-au furat toți banii pe care și-i adunase ca să-și cumpere un fotoliu rulant electric. Trei mii de dolari! Acum înțelegi? Nu suportam s-o văd atât de descurajată. Așa că te-am sunat, obligată să-ți accept jalnica propunere! Îmi voi respecta cuvântul dat, și îmi voi juca rolul până la capăt. Dar nu mai îndrăzni să-mi vorbești pe acest ton disprețuitor. Cu siguranță, sunt mult mai valoroasă decât tine!

El îi aruncă o privire aspră și, după câteva clipe, întrebă:

– Spui adevărul în legătură cu acea bătrână doamnă?

– Bineînțeles că spun adevărul! De ce aș minți?

Ethan oftă și umerii i se încovoiară ușor. Părea dintr-o dată istovit, ca și cum tot ce-l susținuse până acum nu mai exista. Abby nu se putu abține să se îndrepte spre el. Îi puse mâna pe braț și-l privi drept în ochi, căutând instinctiv cuvintele care ar fi putut să-i ușureze suferința, să-l încurajeze.

– Oh, Ethan, spuse ea. Uită tot ce ți-am spus. Uit-o și pe Vanessa ...

El se crispă instantaneu, în timp ce o expresie rătăcită îi apăru în privire.

– Nu știi despre ce vorbești. Lasă-mă în pace.

Își eliberă brusc brațul de sub mâna ei, și Abby se retrase un pas, clătinându-se ușor.

– Nu mă mai privi așa! strigă Ethan. Foarte bine: te-am judecat greșit, îmi pare rău. Regret multe lucruri. Dar orice altceva nu te interesează. Rămâi în afara acestei povești, Abigail. Acum, du-te la culcare. Poți să te culci în pat.

Capitolul 8

A doua zi dimineață, Abby și Ethan ajunseră târziu la micul dejun. Familia Meaclean tocmai pleca în momentul sosirii lor.

– S-ar zice că n-ai dormit prea mult noaptea trecută, remarcă Henry adresându-i-se prietenului său.

Abby îi aruncă o privire discretă lui Ethan, care într-adevăr părea extenuat. Nici ea n-avea habar cam pe la ce oră se culcase el. Când ea adormise în sfârșit, el încă își mai sorbea coniacul, vizibil cufundat în gânduri negre.

– Salteaua era prea moale după gustul meu, explică Ethan pe un ton degajat.

– Bineînțeles, chicoti Henry. Dacă asta vrei să ne faci să credeam ...

Până una-alta, ai face bine să te grăbești să mănânci. Ar fi păcat să ratezi prima conferință.

– Ce-ai zice să facem o partidă de tenis în timpul ăsta? îi sugeră Ann lui Abby. Henry m-a provocat pentru după-amiază, și aș vrea să mă mai antrenez înainte să-i dau o lecție.

Tânăra acceptă cu plăcere. Un pic de sport o va ajuta fără îndoială să mai elimine din caloriile de la copioasa lor masă din ajun. În plus, faptul că va obosi, o va ajuta poate să nu mai gândească ...

– Ne întâlnim pe teren la ora zece, spuse Ann peste umăr în drum spre ușă. Pe curând.

Abby îi făcu un semn cu mâna, apoi se gândi să-l ajungă pe Ethan care, fără s-o mai aștepte, începuse deja să-și umple farfuria la copiosul bufet pregătit pentru micul dejun. Se ținu după el, încercând să aleagă mâncărurile mai dietetice.

În sală se auzi un murmur, și Abby se întoarse exact la timp pentru a o zări pe Vanessa, care tocmai intrase în sală, alături de soțul ei. Acesta, cu ochii stinși și cu fața buhăită, nu făcea prin simpla lui apariție decât să acrediteze toate zvonurile care circulau pe seama lui, și pe care Ethan le prinsese din zbor aseară. Cât despre Vanessa, aceasta era mai ispititoare ca niciodată, îmbrăcată într-un costum cu pantaloni din mătase violetă. Sânii ei, prea înalți, prea perfecți, se unduiau sub țesătura fină la cea mai mică mișcare, indicând limpede faptul că nu se mai încurcase cu un sutien.

Abby remarcă faptul că și doctorul îi privea pe nou-veniți, îndeosebi pe Vanessa. Ea încerca să nu simtă nimic, nici îngrijorare, nici curiozitate, nici gelozie.

Dar aceste trei sentimente o năpădiseră în același timp.

– S-o fi măritat ea cu un neurochirurg, bombăni Abby, dar cu siguranță, a avut de-a face și cu un chirurg estetician.

Ethan îi aruncă o privire ușor amuzată.

– Iată un lucru de care *tu* n-o să ai niciodată nevoie, draga mea Abigail, spuse el. Așa că fii mai tolerantă cu cei mai puțin favorizați decât tine.

Abby roși de plăcere, foarte surprinsă. Privirile li se întâlniră și ei i se păru din nou că citește o reală dorință în adâncurile albastre ale ochilor lui. Dacă se înșelase cumva noaptea trecută? Poate că sărutul acela nu-l lăsase atât de indiferent pe cât crezuse ea ...

– Încetează să mă mai privești astfel! bombăni Ethan. Știi foarte bine că întotdeauna mi-ai părut atrăgătoare. Sunt în stare să recunosc o femeie frumoasă atunci când văd una. Acum, să ne grăbim să mâncăm.

Abby îl urmă, perplexă și profund tulburată. Așadar, o găsise întotdeauna atrăgătoare. Iată un lucru care schimba toate datele problemei!

Singura masă pe care o găsiră liberă se afla printr-o întâmplare nefericită, nu departe de cea a Vanessei. Abby, teribil de încordată, abia se atinse de bolul de cereale pe care-l alesese.

– Nu mănânci prea mult, observă Ethan după ce își goli farfuria cu ouă cu șuncă.

– Nu-mi este foame.

Ethan își puse coatele pe masă și o studie cu atenție.

– Ești supărată pentru că am fost dezagreabil, sau pentru că nu-ți place ideea că pot fi și dezagreabil?

Ea preferă să nu-i răspundă și el ridică din umeri.

– Ascultă, reluă el sincer afectat, știu că n-am fost prea ușor de suportat în ultima vreme. Aș vrea să pot să-ți explic ...

– Și ce te împiedică? îl întrebă Abby, aproape fără să vrea.

El o privi îndelung, apoi dădu din cap.

– Nu vreau să-mi asum acest risc.

– Și ce anume ai risca?

– Sănătatea mea mentală.

– Nu înțeleg, Ethan.

– Mai bine că nu înțelegi, răspunse el cu o mină sumbră.

– Spune-mi un singur lucru: tot mai ești îndrăgostit de Vanessa Ballistrat?

Doctorul o privi câteva clipe pe fosta lui logodnică aflată la masa alăturată, apoi își îndreptă atenția spre Abby.

– Nu, bineînțeles că nu, spuse el cu o indiferență studiată. Nu, între noi nu mai există dragoste. Pot spune că este chiar contrariul.

"Dar ura nu este chiar atât de departe de dragoste", gândi Abby. Hotărî totuși să nu-i împărtășească îndoielile ei și insistă:

– În cazul acesta, ce este între tine și ea? Ce joc jucați?

– Bea-ți cafeaua, Abigail. Și încetează să-ți mai faci griji pentru ceea ce nu te privește.

– Tocmai că mă privește.

– Ah, da? Și de când, mă rog?

– De când mi-ai cerut să te însoțesc la acest congres! Chiar tu m-ai vârât până în gât în povestea asta. Uită-te numai la Henry și la Ann: ei sunt convinși că suntem pe punctul de a ne căsători! Nu ți-a trecut prin minte că ar putea să comunice cu Sylvia și să-i dea vestea? Ce o să-i spui surorii tale?

Ethan se încruntă.

– Hmm ... Nu m-am gândit la asta.

– Cred că mai sunt o mulțime de lucruri la care nu te-ai gândit.

– Da, murmură el după câteva clipe de tăcere. Da, încep să-mi dau seama de asta.

– Nu ... n-o să fii violent, nu-i așa?

– Cu cine?

O lucire ciudată îi lumină privirea în timp ce buzele lui senzuale schițau un zâmbet ironic. Abby se simți străbătută de un tulburător fior.

– Cu ... cu Vanessa, firește, replică ea cu o voce nesigură. Sau cu soțul ei.

– De ce naiba aș face asta?

– Nu sunt proastă, Ethan. Știu foarte bine să citesc printre rânduri. Ați fost iubiți odinioară, și te-a părăsit brusc pentru a se mărita cu Ballistrat.

Expresia însoțitorului său se înăspri. Abby simți o strângere de inimă, și își puse mâna pe brațul lui Ethan.

– Uit-o, Ethan. Nu te merită.

– Nu este atât de simplu, replică el, pe un ton glacial.

– Poate să fie, totuși.

– Nu, nu se poate. Haide, termină-ți cafeaua și du-te la partida de tenis.

Ei îi venea să urle, să-i spună să nu fie atât de prost, să deschidă ochii. Erau atâtea femei pe lume care meritau să fie iubite! Vanessa nu era una dintre ele. De ce a trebuit s-o aleagă tocmai pe ea?

Era de așteptat ca ea să încerce să-l farmece din nou, sătulă de un Ballistrat alcoolic și în pragul ruinei. Și dacă asta își dorea, probabil își va atinge scopul. Bărbații nu rezistă multă vreme unei asemenea femei.

Își terminară masa într-o liniște apăsătoare. Apoi Abby se duse în camera ei, în timp ce Ethan plecă spre sala de conferințe.

Abby se așeză pe pat, simțind un nod în stomac, fericită că era în sfârșit din nou singură. Ce să facă? Oare cum să-l convingă pe Ethan că această dorință a lui de răzbunare îl va pierde? Cum să-l împiedice să cadă din nou în ghearele Vanessei? Doar gândul că aceasta l-ar fi putut îmbrățișa sau săruta o umplea de furie. La urma urmei, poate că ar trebui să pună în practică sfaturile Sylviei, și să se străduiască să-l seducă pe Ethan ...

Cu fiecare zi, se simțea și mai atrasă de el, ca de ochiul unui vârtej. Dar ultimul lucru pe care și-ar permite să-l facă ar fi să se lase în voia sentimentelor.

Trebuia să-și revină, să păstreze distanța. Nu-i spusese chiar Ethan? Toate astea n-o priveau!

Cea mai bună soluție la problemele sale va fi exercițiul fizic, tenisul. Trebuia să se consume, să se istovească, să nu mai macine fără încetare aceleași probleme insolvabile.

Își puse în grabă o ținută mai potrivită decât blugii pe care-i purta și ieși în parcul hotelului. Apoi se îndreptă spre cele patru terenuri de tenis, vizibile de departe datorită pădurii de conifere care le înconjura, fiind în același timp și un adăpost natural împotriva vântului.

Ann o aștepta deja de câteva minute, și se lansară amândouă într-o partidă înverșunată care se încheie după o oră și jumătate cu un rezultat nul.

– Nu mai pot, spuse Abby, gâfâind. Mă predau. Hai să bem ceva.

Se îndreptară spre un mic bungalou care făcea oficiul de bar, și comandară apă minerală.

– Nu sunt într-un vârf de formă reluă tânăra după ce bău o înghițitură de apă minunat de răcoritoare. Cred că aș face bine dacă aș mai da jos câteva kilograme.

– Glumești! exclamă prietena ei privind-o cu admirație. Arăți superb!

Era exact ce avea nevoie Abby să audă. Știa din experiență că femeile nu-și fac complimente gratuite.

– Ești drăguță, Ann. Dar deja mi-au rămas cam strâmte unele fuste ...

– Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș face prea multe griji. Nu cred că acest lucru le displace domnilor. Mai ales când ai niște forme atât de armonioase ca ale tale!

Ann se aplecă brusc în față și, coborând vocea, întrebă curioasă:

– Iartă-mi indiscreția, dar crezi că între Ethan și Vanessa s-a petrecut ceva, odinioară?

– Poate că da, poate că nu. Sincer vorbind, nici nu-mi pasă. Trecutul este trecut.

– Desigur, dar nu sunt prea sigură că este prudent să subestimezi pericolul atunci când o astfel de femeie se află prin preajmă. Este mai bine să-ți cunoști adversarul. În locul tău, aș fi mai atentă. Am impresia că se ține după Ethan.

Abby păli brusc, și prietena ei clătină din cap, dezolată.

– Oh, ce proastă sunt! N-ar fi trebuit să spun așa ceva. Este evident că-l adori pe Ethan. Felul în care-l privești atunci când te sărută ...

Abby deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc imediat, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

– Uneori, bărbații pot fi proști, continuă Ann. Și femeile asemenea Vanessei nu-au scrupule. Dacă Ballistrat are probleme financiare, ea nu va rămâne cu el. Și dacă Ethan și cu ea au fost amanți, și ea știe că n-a uitat-o, ar putea foarte bine să încerce să-l recucerească.

Abby simți un nod în gât. Nu numai din cauza avertismentului prietenei sale, pentru că identificase de mult

amenințarea pe care o reprezenta Vanessa. Nu, altceva o preocupa ...

Îl iubea pe doctor. Chiar și Ann nu se lăsase înșelată și observase acest lucru! Și crezuse că antipatia instinctivă dintre ea și Vanessa va fi de-ajuns ca s-o îndepărteze pe aceasta.

– Oh, draga mea, nu-ți mai face griji, o liniști prietena ei. Nu voiam să te sperii. Uită tot ce-am spus. Niciun bărbat cu mintea întreagă n-ar prefera-o pe alta în locul tău.

Un bărbat cu mintea întreagă ...

Aceste cuvinte îi rămaseră multă vreme în minte. Ethan nu-i vorbise despre sănătatea lui mentală, chiar azi-dimineață? De ani de zile, Vanessa îi otrăvea viața. În tot acest timp, el se hrănise cu ura față de ea, și acest lucru îi condiționase întreg comportamentul față de alte femei. Doar Sylvia simțise pericolul, ghicise disperarea din spatele cinismului.

– Bună dimineața! Una dintre voi ar putea să vină să joace cu noi? Vrem să facem un dublu, dar nu suntem decât trei.

Abby ridică privirea spre cele trei femei din fața lor și zâmbi, dezolată.

– Îmi pare rău, dar sunt dărâmată. Du-te, Ann.

– De acord, oftă aceasta. Dar numai un set!

Se ridică, lăsând-o pe Abby singură cu gândurile ei.

Cum putuse să meargă atât de departe cu iluziile, fără să-și dea seama?

Cu siguranță, era o vrajă la mijloc.

– Te doare capul?

Abby scrâșni din dinți, recunoscând vocea ascuțită care o interpelase, și așteptă câteva clipe până să deschidă ochii.

– Nu, răspunse ea în sfârșit. Sunt doar obosită, pentru că am jucat tenis.

Vanessa se așeză cu multă grație pe scaunul de pe care tocmai plecase Ann. Rochia ei din mătase purpurie arăta limpede că nu se afla aici pentru a face vreun sport oarecare.

– Tocmai m-am întâlnit cu prietena dumitale, și mă întrebam unde este drăgălașa domnișoară Richmond.

– Sunt aici. Acum că știi, de ce nu te duci să cauți pe altcineva să plictisești?

Vanessa făcu ochii mari.

– Nu este cazul să fii nepoliticoasă!

– Am toate motivele să fiu nepoliticoasă, replică Abby. Nu-mi placi, după cum nici eu nu-ți sunt pe plac. Și știu foarte bine ce pui la cale. Așa că spune ce ai de spus și dispari!

– Ei bine ... spuse interlocutoarea ei. S-ar zice că nu ești atât de fragilă pe cât pari.

– Nu. Și-ți spun de pe acum că ai pierdut.

Vanessa își îngustă pleoapele, lăsând să treacă printre ele doar o săgeată veninoasă.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că dacă ai de gând să bați din nou din genele tale false în fața lui Ethan, ți le smulg cu mâna mea, după cum îți smulg și sânii falși!

Vanessa se ridică repede, roșie de furie, cu răsuflarea tăiată.

– Îi voi ... îi voi spune lui Ethan ce mi-ai spus!

– Du-te și spune-i! O să-ți râdă în nas.

Vanessa flutură un deget amenințător prin fața ei.

– Nu știi cu cine te pui!

– Ba da. Cu o scorpie din care găsești cu grămada.

Vanessa îi aruncă o privire ucigașă, șovăi o clipă, apoi se îndepărtă legănându-se pe tocurile ei înalte.

– Nu-l vei avea, mormăi Abby strângând pumnii. Bărbatul pe care-l iubesc nu va cădea din nou în ghearele tale. Jur!

***

– Mă întorc la hotel! strigă Abby, astfel încât s-o audă Ann.

Aceasta, între două schimburi de mingi, îi făcu semn cu mâna că auzise. Tânra porni încet spre hotel, pierdută în gânduri.

Un sfert de oră mai târziu, stătea în fața oglinzii din sala de baie, privindu-și nemulțumită imaginea. Costumul ei de baie negru era mai provocator ca niciodată.

Oricâte eforturi ar fi făcut să tragă de marginile sutienului sau să-l aranjeze altfel, nu reușea să-și acopere în totalitate sânii generoși ...

Oftă și, deschizând ușa băii, se ridică pe vârful picioarelor și se dădu mai înapoi ca să se poată vedea mai bine în oglindă.

Făcu o grimasă de enervare când văzu ridicolele pete negre pe care le făcea costumul de baie pe pielea ei albă.

– N-aș putea să port niciodată așa ceva în public, bombăni ea, abătută.

Și când se gândea că sperase s-o eclipseze pe Vanessa afișându-se în această ținută la piscină!

– Sunt de acord.

Abby scoase un țipăt scurt, își plimbă repede privirea prin cameră, și-l descoperi pe Ethan. Se afla într-un fotoliu adânc, lângă fereastră, cu picioarele întinse și încrucișate. Soarele se afla în spatele lui, astfel că fața îi era în umbră.

Abby se îmbujoră violent, regretând că nu avea nimic la îndemână să se acopere.

– Nu ... nu te-am auzit venind, bâigui ea. Și ce vrei să spui prin: "Sunt de acord"? adăugă ea cu o tresărire de orgoliu. Arăt foarte bine în ținuta asta. Este acceptabilă ...

– Știi foarte bine că nu arăți "acceptabil" Ești fantastică!

– Oh! ...

Ethan se ridică încet. Silueta lui înaltă, în fața ferestrei, eclipsă o clipă lumina soarelui.

– Dar ai dreptate, reluă el cu o voce gravă, tărăgănată. Nu poți să porți așa ceva în public. Cred că acest gen de spectacol ar trebui să-mi fie rezervat doar mie.

Abigail înghiți cu dificultate. Atmosfera din încăpere se încărcă brusc cu o incredibilă tensiune erotică. Fără măcar să-i vadă ochii lui Ethan, știa că aceștia erau ațintiți asupra

corpului ei, nu cu dezgust, ci cu dorință. O străbătu un fior. În adâncul ei se aprinse un foc mistuitor.

Când el înaintă, nu se clinti din loc și îl aștepta, cu bărbia ridicată într-o atitudine sfidătoare, în timp ce inima începu să-i bată nebunește. Dar când el ieși din umbră, constată că în privirea lui nu era nici urmă de dorință. Doar o licărire rece și îngândurată. Abby fu pe cât de derutată, pe atât de dezamăgită.

– Mai întâi ... ce ... ce cauți aici? întrebă ea când se opri în fața ei. Credeam că prima conferință se termină abia peste o jumătate de oră.

– Mă durea capul, îi explică el cu ochii ațintiți fără jenă pe sânii interlocutoarei sale care se ridicau și coborau într-un ritm accelerat.

– Ah ...

– Dar acum îmi este mai bine, preciză el cu un zâmbet îngrijorător.

Și, foarte calm, chiar rece, trecu în spatele lui Abigail și-i desfăcu șnurul sutienului, pe care-l aruncă pe un scaun.

Abby nu scoase un cuvânt. Fără să vrea se întoarse spre Ethan și-l privi, îngrozită de flăcările care-i cuprindeau trupul. Ca pentru a răspunde întrebării nerostite pe care o citea în ochii ei, el se aplecă și-i atinse ușor buzele, în timp ce mâinile îi învăluiau sânii arzând de dorință.

Abby își reținu un geamăt. Părea că toată feminitatea ei se trezise, făcând ca trupul ei să nu mai fie altceva decât senzații

pure. Știa că doar Ethan putea să-i potolească setea care o copleșise dintr-o dată.

El se purta acum cum Abby se așteptase. Nemilos, asemenea unui automat. Și totuși, în ciuda lipsei lui de tandrețe, mângâierile lui aveau ceva deosebit de excitant.

Printr-o inexplicabilă perversitate, Abby nu putea să se abțină să ceară mai mult. Ethan era atât de diferit de Dillon! Dacă acesta din urmă o copleșea cu vorbe dulci și cu minciuni, doctorul acționa direct, cu gesturi precise, experte. Nu ascundea nimic din scopurile lui; era limpede că pentru el conta doar partea fizică a relației lor.

Chiar dacă ea visa altceva, chiar dacă îl iubea pe Ethan, Abby nu putea să nu aprecieze această formă de onestitate. Și apoi, sincer vorbind, Ethan degaja o senzualitate capabilă să satisfacă și pe cea mai exigentă femeie. Nu avea altă alegere decât să se supună mângâierilor lui fierbinți, buzelor lui devoratoare.

Când îi simți mâna coborând de-a lungul trupului, desfăcându-i peticul de costum negru, Abby gemu, în extaz. În același timp sărutările lui deveniră mai exigente, aproape violente. Abby se crispă sub torentul acestor senzații, apoi începu să tremure, pradă unei pasiuni mistuitoare.

Ethan o ridică în brațe fără blândețe și o întinse pe pat. Cu gesturi meticuloase, își scoase propria cămașă și își lăsă pantalonii să alunece de-a lungul picioarelor puternice. Abby își ținu răsuflarea când avu dovada dorinței lui Ethan. Stropul

de luciditate care-i mai rămăsese se topi ca zăpada la soare când se întinse lângă ea pe pat.

Fără un cuvânt, fără o privire, îi îndepărtă încet picioarele și se așeză între ele. Abby închise ochii, gâfâind, într-o așteptare insuportabilă. Nimic însă n-o pregătise pentru ceea ce simți atunci când o posedă.

Ethan începu să se miște, cu blândețe mai întâi, apoi din ce în ce mai repede. Mișcările lui aveau o precizie mecanică, în timp ce trăsăturile lui superbe nu trădau nimic altceva decât o intensă concentrare.

În mod ciudat, aparenta lui indiferență nu avea egal decât în extazul lui Abby, din ce în ce mai copleșitor. Își mușca buzele ca să nu strige de plăcere.

Și deodată, gândul că el i-ar putea observa cu indiferență chipul deformat de această plăcere, i se păru de nesuportat. *Trebuia* ca și el să împărtășească această clipă fugară cu ea. Voia să citească pe fața lui aceeași pasiune, să-l audă gemând de plăcere. În spatele acestui automat se afla un bărbat, un foc care mocnea sub cenușa rece, și era ferm hotărâtă să-l aprindă.

Instinctiv, începu și ea să se miște, să preia inițiativa. Cu o mână, se agăță de umărul lui Ethan și cu cealaltă îi mângâia buzele. Surprins, acesta îi prinse degetele în gură.

– Ethan ... șopti ea lângă gâtul lui. Oh, Ethan ...

O clipă, el rămase nemișcat, apoi se înfioră violent și mișcările i se accelerară. Timpul păru să se încetinească, apoi să se oprească în loc. Urmă o fracțiune de secundă de liniște

absolută, ca și cum amândoi ar fi șovăit, stupefiați, în pragul extazului. Apoi urmă o explozie sfâșietoare, un foc de artificii, de senzații pure. Abby simți o căldură plăcută revărsându-se în ea, în timp ce toți mușchii i se crispau. I se păru că strigă, și lacrimi fierbinți îi încețoșară vederea.

Se relaxă apoi, fără suflare, pe pat. Ethan lăsă să-i scape o înjurătură și se prăbuși istovit la rândul lui.

– De ce ... de ce naiba ai făcut asta? întrebă el între două respirații gâfâite. Nu voiam să merg atât de departe, fără protecție ... M-aș fi retras ... N-ar fi trebuit să faci asta. Trebuia să mă oprești ...

Să-l oprească? Poate glumea! Chiar dacă ar fi vrut, Abby n-ar fi fost în stare. Oftă adânc. Pasiunea lăsa încet locul crudei realități. Și totuși, știuse de la bun început la ce să se aștepte. El nu-i promisese nimic. Dar chiar fusese pregătită pentru asta, îi venea greu să admită. Oare n-o să învețe niciodată lecția? ...

– Totul este în ordine, Ethan, spuse ea pe un ton relativ calm. Dacă îți este teamă că aș putea rămâne însărcinată, nu-ți face griji. Și dacă îți mai faci griji și în alte privințe ... nu este cazul. N-am avut niciodată relații neprotejate, înainte. De altfel, sper ca și tu să poți spune același lucru.

– Nu fi ridicolă, replică el ridicând ochii spre cer. Evident că pot să spun același lucru! În alte împrejurări, Abby ar fi râs. Da, firește că trebuie să fi fost pentru prima oară când doctorul și-a pierdut faimosul lui control. Resimți o oarecare senzație de mândrie, în această privință.

– Ești absolut sigură că nu riști să rămâi însărcinată? insistă Ethan.

Abby oftă. La ce bun să mai discute despre asta? Pentru ea, o sarcină rezultată dintr-un act sexual nu se rezolva printr-o pilulă sau o operație. Ea voia să se bucure pentru că tocmai trăise o clipă de dragoste. Cel puțin, din punctul ei de vedere...

Făcu totuși un calcul rapid. Riscul de a rămâne însărcinată era minim în acest weekend. Doar în perioada de stres ciclul ei devenea neregulat, în rest era ceas. Se gândi cu oarecare îngrijorare la evenimentele din ultimele zile, și făcu în gând o rugăciune.

– Nu există niciun risc pentru o pilulă "de a doua zi", dacă vrei.

– Oh, taci odată, Ethan, nu vrei? Strici totul.

El o privi surprins.

– Totul? Ce anume?

– Tu și cu mine, sfârșitul ostilităților dintre noi ...

El ezită o clipă, apoi începu să râdă.

– Ar fi trebuit să știu că a face dragoste cu tine va fi cu totul altfel decât cu alte femei.

– Trebuie să iau asta ca pe un compliment?

– Da. Este adevărat că, la pat, ești redutabilă.

– Nu sunt "la pat", sunt pe jumătate peste tine.

– Hmm ... Iată un lucru pe care va trebui să-l explorăm într-un viitor apropiat.

– Cât de apropiat?

Abby își mușcă buzele. Îi scăpaseră aceste cuvinre, dar acum era prea târziu. Deja îi lipseau îmbrățișările lui Ethan, mângâierile lui, buzele-i fierbinți pe pielea ei caldă ... O viață întreagă nu i se părea de-ajuns ca să-și potolească această sete. Și fiecare clipă petrecută cu Ethan era o victorie asupra Vanessei ...

– După prânz? propuse el trecându-și un deget peste sânul ei tare.

– Trebuie ... trebuie să ne întâlnim cu Henry și cu Ann, nu-i așa?

– Mă ocup eu de asta.

Se aplecă peste ea și o sărută, dovedindu-i încă o dată, dacă mai era nevoie, că ea i se abandona în totalitate. Nu avea nici forța, nici voința de a i se opune. La cea mai mică dorință a lui, îi răspundea necondiționat afirmativ.

Da, da. De o mie de ori da.

– Îți place să faci dragoste după-amiaza? șopti el lângă buzele ei.

– Mmm ... Dar la miezul nopții?

Același mormăit de încuviințare.

– Dar dimineața?

– Da.

– Dar înainte de prânz?

Abby închise ochii gemând de plăcere, în timp ce mâna lui Ethan urca încet de-a lungul coapsei ei.

Capitolul 9

Abby își mai turnă un pahar de vin, sorbi o gură și se îndreptă spre fereastră ca să admire apusul.

– Închide draperiile, se auzi vocea gravă a doctorului în spatele ei. Vreau să te pot privi.

El era întins pe pat, cu un cearșaf tras peste trupul gol. Capul și umerii i se odihneau pe un munte de perne. Din când în când, o licărire lacomă îi lumina ochii albaștri.

Abby era încă uimită de rapiditatea cu care Ethan o eliberase de orice inhibiție. Niciodată goliciunea nu i se păruse atât de firească. Și de excitantă ...

Făcuseră dragoste imediat ce se întorseseră de la masă. O posedase de îndată ce intraseră în cameră, în picioare cu spatele la ușă, ceea ce însă nu-l mulțumise. Așa că îi ceruse să se dezbrace și apoi o dusese la duș. Aici, începuse s-o spele în

modul cel mai erotic cu putință, aprinzându-i iarăși flacăra dorinței.

– Nu, spusese el după aceea, când văzuse că voia să-și ia un prosop. Vreau să te văd goală. Și cu părul desfăcut.

Și exact așa își petrecuse toată după-amiaza. Goală și cu părul desfăcut.

În sfârșit, o dusese în al nouălea cer, dar numai după o oră lungă de jocuri delicioase. Era incapabilă să reziste la o asemenea abilitate a erotismului. Nu iertase nicio părticică a trupului ei înfierbântat ...

Abby se hotărî atunci să folosească aceeași armă împotriva lui, un lucru pe care, în mod ciudat, Dillon nu i-l ceruse niciodată. În schimb, Ethan părea să aprecieze acest tratament. Când, pentru câteva clipe, se întrerupsese, să-și îndepărteze părul de pe față, el o îndemnase cu o voce răgușită să continue.

Abby fusese cuprinsă de beția victoriei când, pentru a doua oară în acea zi, el își pierduse controlul.

– Henry n-a crezut o iotă din povestea ta cu migrena, să știi, spuse ea revenind spre pat.

– Nici din scuza ta că ești obosită și vrei să citești.

– Nu.

– Până la urmă, tot ce i-ai spus lui Henry în prima seară s-a dovedit adevărat, remarcă Ethan.

Abby se încruntă, nedumerită.

– Ce am spus apropo de ce?

– Despre sentimentele noastre prea mult timp înăbușite, care au sfârșit prin a exploda. Cel puțin, acesta este cazul pentru mine. Te-am dorit din ziua în care am dat cu ochii de tine.

– A ... adevărat? bâigui ea, uluită.

– Nu-mi spune că nu știai! Am crezut că ți-ai dat seama imediat! M-ai privit foarte ciudat când Sylvia ne-a făcut prezentările. Păreai șocată.

– Eram pur și simplu surprinsă să descopăr că ești foarte tânăr. Și foarte seducător.

– În ceea ce mă privește, tocmai că mă așteptam ca sora mea să aducă o femeie frumoasă. Știam că avea întotdeauna această idee în minte.

– Și a mers.

– Ei, da! Chiar un pic prea mult. Începusem să mă tem de ziua de vineri, dar în același timp te așteptam cu nerăbdare. Nici n-ai idee câte gânduri îmi treceau prin minte.

Ethan se întrerupse ca să bea o gură de vin, apoi o privi întrebător pe Abby.

– Dar tu, ce sentimente aveai față de mine?

– Te detestam, mărturisi ea.

El râse amar.

– În cazul acesta, continuă să mă detești. N-ai niciun viitor cu mine, Abigail. Sunt o otravă pentru orice femeie care se apropie de mine. De altfel, nici eu nu mai am încredere în vreo femeie. Mai ales dacă este frumoasă.

Ea îi sondă profund privirea rece, și știu că spune adevărul. Fusese o proastă să spere mai mult din partea lui decât câteva momente de extaz fizic.

– Nu-ți face probleme, spuse ea în sfârșit pe un ton sec. Nu mă voi îndrăgosti de tine.

"Pentru că sunt deja", adăugă în gând.

– Știu, răspunse el îngândurat. Noi doi, suntem la fel. Tu ai suferit, și ai inima împietrită. Evident, nu-ți cer să mă detești, mai ales atunci când facem dragoste ... Și, în acest domeniu, mai am planuri cu tine.

– Vrei să spui că, odată întorși la Sydney, vom rămâne amanți?

– Da, bineînțeles.

– Și serviciul meu?

– Nu l-am mințit pe Henry. O voi trimite pe Sylvia în vacanță. Am nevoie s-o înlocuiești cu normă întreagă. Știu că oricum n-ai accepta să fii o femeie întreținută. Vei avea deci un salariu bun, total independent de relația noastră.

Abby simți un nod în stomac. Încerca să dea frazei lui un înțeles respectabil, dar știa foarte bine ce-i cerea. Munca ei ca asistentă nu va servi decât să salveze aparențele. Și nu era sigură dacă voia să se lase cumpărată. Problema era dacă va avea puterea să spună nu ...

– O să mai vedem asta, răspunse ea în sfârșit.

Sorbi o gură de vin și-l privi pe Ethan peste marginea paharului. Nu era omul care să accepte un refuz.

De fapt, în ochii lui apăru o licărire amenințătoare.

– Vino aici, îi ordonă el.

Ea se supuse, aproape fără să vrea.

– Ce vrei? îl întrebă Abby oprindu-se lângă pat.

El întinse brațul și o trase brusc. Un pic de vin se răspândi pe pieptul lui gol când Abby încercă disperată să nu verse paharul.

– Știi foarte bine ce vreau, zise el cu voce răgușită.

– Aș vrea să porți rochia aceasta, astă-seară, spuse Ethan scoțând din dulap rochia de culoarea cafelei.

– Spune"te rog s-o porți".

– Te rog.

Abby începu să râdă.

Ești singurul bărbat pe care-l cunosc în stare să facă aceste cuvinte să sune ca un ordin.

Când încercă să se ridice, el o prinse de încheietura mâinii și o trase spre el.

– Pot să știu și eu câți bărbați ai cunoscut? În sensul biblic al termenului, firește.

Acest brusc acces de gelozie o surprinse. Căută în privirea lui o explicație.

– M-ai crede dacă ți-aș spune că, înaintea ta, am cunoscut doar un singur bărbat?

El ezită vizibil, și nu-i răspunse.

– N-are importanță, reluă ea ridicând din umeri. La urma urmei, de ce ar conta?

O expresie preocupată umbri chipul lui Ethan.

– În teorie, n-are nicio importanță, răspunse el în sfârșit, dar în practică, este cu totul altceva.

– În cazul acesta, ai încredere în mine! Crede-mă ...

– Aș vrea să pot ...

– Ce te împiedică?

– Logica. Ești frumoasă, ești seducătoare ... Presupun că zeci de bărbați ți-au căzut la picioare!

Se aplecă și o sărută cu un fel de furie care trezi imediat dorința lui Abby. Își scoase rochia și își trecu brațele după gâtul lui. Erau goi amândoi, și ea putea să-i simtă mușchii încordați ai torsului.

– Și ești mult prea bună la acest gen de jocuri, încheie el dintr-o răsuflare.

– Taci și profită, în acest caz. Eu nu te-am întrebat câte amante ai mai avut, nu-i așa?

– Nu, dar asta pentru că tu ...

Se întrerupse și făcu o grimasă jenată.

– Pentru că eu ...? murmură ea.

– N-are importanță.

O ridică de talie și o duse pe pat. Curând, liniștea nu mai fu tulburată decât de gemetele lor.

Ești o excelentă dansatoare, îi șopti Ethan la ureche lui Abby. Cinaseră în compania lui Ann și Henry, apoi toți patru se duseseră în salonul unde se aflau acum. Într-un colț al încăperii, o orchestră cânta o muzică melancolică.

La drept vorbind, lui Abby îi era foarte greu să se concentreze asupra pașilor de dans acum că era lipită de trupul amantului ei.

– Și tu te descurci foarte bine, răspunse ea zâmbind.

– Ai un parfum minunat, reluă Ethan. Ce este?

– Chanel Nr.5

– Un alt cadou, presupun. Haide, nu te supăra, se grăbi el să adauge simțind că se crispează în brațele sale. Cred că sunt atins de o formă acută de gelozie. Crede-mă, îmi pare sincer rău. Cu atât mai mult cu cât propriul meu trecut, nu este prea strălucit.

Faptul că Ethan pomenise despre trecut îi aminti lui Abby de lungul ei sejur în închisoare. O parte din ea ar fi vrut să-i mărturisească doctorului adevărul, în timp ce alta știa că o asemenea dezvăluire n-ar duce decât la dezastru.

– Ți-am ales bine rochia pentru dans, nu-i așa? întrebă Ethan cu un zâmbet enigmatic.

Abby simți mâna însoțitorului său coborând de-a lungul spatelui gol. Rochia fluidă se mula pe curbele ei generoase ca o a doua piele, și se lărgea din talie doar atât cât să-i permită să danseze.

– Ești isteț, șopti ea. Știi asta?

– În cazul acesta, suntem doi. Nu mai spune nimic. Să ne bucurăm de acest moment.

Supunându-se fericită, Abby închise ochii și își puse capul pe umărul lui Ethan. Din nou îi trecu prin minte gândul să-i

spună adevărul. Și din nou și-l alungă repede. Asta n-ar face decât să pună punct prea repede relației lor, și de asemenea să-și piardă slujba.

Îl simți brusc pe Ethan crispându-se și-l auzi scăpând o înjurătură.

– Ce se întâmplă?

– Nimic de care să-ți faci griji.

Curiozitatea fu însă mai puternică. Abby întoarse capul și își plimbă privirea prin sală. Nu trebui să caute prea mult, și descoperi obiectul emoției doctorului în persoana Vanessei. Aceasta tocmai intrase, îmbrăcată într-o rochie de satin roșu, cea mai provocatoare rochie pe care Abby o văzuse vreodată. Decolteul făcea mai mult decât să sugereze sânii foarte rotunzi, un pic prea sus pentru a fi absolut naturali. Rochia era atât de mulată, încât trebuie să fi fost imposibil să mai poarte ceva pe dedesubt.

Nici de data aceasta, Philip Ballistrat nu era prin preajmă. Un admirator veni deja să-i ceară Vanessei un dans. Aceasta acceptă cu un zâmbet cuceritor.

– Rar am mai văzut pe cineva atât de vulgar, zise Abby pe un ton acru.

– Sunt perfect de acord cu tine.

Răspunsul lui Ethan o surprinse tot atât de mult pe cât o tulbură. Poate că reușise în sfârșit să-și uite fosta amantă?

– Nu ... n-o mai iubești, nu-i așa? întrebă ea pe un ton evaziv. Vreau să spun că ...

Este cu siguranță foarte sexy, dar în spatele aparențelor, nu mai este nimic. Pustiu.

– Știu.

– Știi că este sexy sau că este superficială?

– Amândouă.

Gelozia o făcu să se retragă o fracțiune de secundă, dar Ethan și-o apropie din nou.

– Nu fi prostuță, bombăni el. În materie de seducție, Vanessa nu-ți ajunge nici la degetul mic.

– Și din punct de vedere al superficialității? întrebă Abby provocator. Sper că nu mă pui în aceeași categorie cu ea!

– Aș vrea s-o pot face. Dar știu că în tine sunt profunzimi încă neexplorate.

Își puse buzele pe părul ei și continuă:

– Ești misterioasă, enigmatică. Nu știu dacă vreau să descopăr ce este în adâncul tău. Poate că n-o să-mi placă tot ce voi găsi. Mă mulțumesc deci să profit de clipa prezentă.

Abby își mușcă buzele ca să nu izbucnească în plâns. Era limpede. Chiar cu Vanessa ieșită din joc, Ethan n-avea intenția să se implice cu ea într-o relație adevărată, care să depășească simpla plăcere fizică.

Își plimbă din nou privirea prin sală, peste umerii partenerului său, căutând să-și alunge aceste gânduri triste, privind cu oarecare invidie perechile înlănțuite.

Apoi, brusc, din mulțime se detașă un chip asemenea unui far de noapte. Abby încremeni.

– Ce este? întrebă Ethan, privind-o îngrijorat.

– Păi ... Nimic ... O ușoară ... amețeală.

– Ești palidă ca varul. Vrei să te așezi?

– Poftim? Oh, nu, mai degrabă m-aș duce să mă răcoresc un pic. De altfel, deja îmi este mai bine.

– Cum vrei. Eu mă duc să-i caut pe Henry și pe Ann. Ne întâlnim la masa noastră.

Abby se strădui să meargă liniștit spre toaletă, unde se încuie până își mai recăpătă calmul. Când ieși, văzu chipul atât de temut în oglinda imensă de pe pereții încăperii.

– Abby! exclamă femeia.

Tânăra oftă. Iată că trecutul o ajungea din urmă.

– Bună ziua, doamnă doctor Seymour, reuși ea totuși să răspundă. Ce faceți aici?

– Mă odihnesc puțin. Îl însoțesc de fapt pe soțul meu, care este chirurg.

– Oh ...

– Dar tu, Abby, ce faci aici?

Ea respiră adânc, sperând că expresia nu-i trăda tumultul interior. Nu s-ar fi gândit niciodată că o va întâlni pe psihiatra închisorii la acest congres!

– Am venit cu logodnicul meu, spuse ea. Este doctor.

Își regretă cuvintele de îndată ce le rosti. De ce nu putuse să mintă?

– Adevărat? Cine este? Poate că-l cunosc ...

Abby nu mai avea de ales decât să spună adevărul.

– Este doctorul Grant. Ethan Grant.

– Chirurgul ortoped?

– Da.

– Nu-l cunosc personal, dar am auzit vorbindu-se despre el. Se spune că este un medic excelent. Și foarte seducător. Cum l-ai cunoscut?

– Lucrând pentru el ca recepționeră.

– Minunat! Mă bucur sincer pentru tine. Nu credeam că o să-ți revii atât de repede după afacerea aia sordidă. Dar se vede treaba că te-ai descurcat. Aceasta este una din virtuțile dragostei, nu-i așa? Aceea de a-ți reda încrederea în viață.

– Da, răspunse slab Abby.

– Îți doresc multă fericire. Eu am crezut întotdeauna în nevinovăția ta, și mă bucur că mai există cel puțin o persoană care îmi împărtășește punctul de vedere. Asta te consolează probabil un pic pentru atitudinea familiei tale ... Tatăl tău tot n-a revenit la sentimente mai bune?

– Nu ... Nu s-a schimbat.

– Îmi pare rău. Dar mama ta?

– La fel.

Doctorița Seymour oftă.

– Păcat. Nu poți forța pe nimeni să te creadă. Tot ce contează acum este faptul că există un om care te iubește și care are încredere în tine. Să fii cinstită cu el și sunt sigură că totul va fi bine.

Abby simți un nod în gât.

– Sper ... Acum, trebuie să plec. Ethan se întreabă probabil unde sunt.

– Bineînțeles. Ai grijă de tine. Mă bucur că te-am revăzut. M-am gândit adeseori la tine.

Abby fugi literalmente spre sala de bal. De altfel, ar fi continuat să fugă, dacă ar fi putut, cât mai departe de doctoruița Seymour și de teribilele amintiri pe care aceasta i le răscolea, departe de Ethan și de suferințele pe care i le provoca. Dar îi era imposibil să facă asta. Îl iubea pe acest bărbat mai mult decât orice pe lume. Deja privirea ei cerceta cu aviditate mulțimea în căutarea lui.

Inima i se frânse când îl zări. Dansa cu Vanessa. Erau înlănțuiți și se vedea bine că uitaseră de lumea din jur. Abby simți o suferință cumplită.

Era evident că între cei doi mai exista dragoste. Degeaba nega Ethan, o iubise nebunește pe această femeie. Ea singură era probabil în stare să-i satisfacă dorințele cele mai secrete.

Abby nu mai putu suporta. Se întoarse brusc, alergă în camera ei și se prăbuși în hohote de plâns pe pat.

Încă mai plângea când, un sfert de oră mai târziu, auzi cheia răsucindu-se în broască.

– De ce nu te-ai întors în salon? întrebă Ethan pe un ton destul de aspru. Și de ce plângi?

– Așa!

– Așa, ce?

– Pentru că ești abject! Te detest!

El oftă, exasperat.

– M-ai văzut dansând cu Vanessa, așa este?

– Dansând? replică Abby între două suspine. Nu, n-aș numi astfel ceea ce făceați. M-ai mințit, Ethan, pretinzând că nu mai simți nimic pentru femeia aceasta. Te-ai folosit de mine! Ai făcut dragoste cu mine fără să încetezi să te gândești la ea! Și ca să pui capac la toate, astă-seară m-ai umilit. Amintește-ți că mă aflu aici ca logodnică a ta! Te detest.

– Știu deja asta.

– De acum încolo, nu mai conta pe mine pentru nimic altceva.

– Nu spune asta!

Abby observă expresia întunecată de pe chipul lui Ethan și se simți total descumpănită. Ce să facă oare cu acest bărbat?

– Ceea ce ai văzut nu înseamnă nimic, îi explică el pe un ton furios. Dar trebuia s-o fac. Era o probă la care trebuia să mă supun. Aveai dreptate să presupui că între mine și Vanessa există ceva. Dar am fost mai mult decât niște simpli amanți. Am fost logodiți. Și ne-am fi căsătorit, dacă nu ar fi plecat cu Ballistrat. Am crezut că n-o să-mi revin niciodată. De asta am venit aici, ca să mă asigur că am putut să-mi revin după această trădare. Când Vanessa a venit să-mi ceară să dansez cu ea, mi-am zis că ar fi un excelent mijloc de a avea confirmarea.

– Și?

– Și, nimic. Este patetică, pur și simplu. Și mai mult decât atât, putredă până în măduva oaselor.

Nu-mi vine să cred că este femeia pe care am putut s-o iubesc.

– Dar așa s-a întâmplat.

– Nu mai știu. Cu siguranță, am crezut că o iubesc. Aveam doar douăzeci și cinci de ani și Vanessa era deja foarte sofisticată și ... expertă. Nu, nu era dragoste. Un fel de obsesie pur sexuală, cel mult.

– Și n-o mai dorești?

– Mă dezgustă. Pe tine te vreau, adăugă el așezându-se pe pat. Își plimbă degetul peste obrazul lui Abby, care își simți tot corpul răspunzând imediat la această atingere, dar se retrase ușor.

– Nu, lasă-mă ...

– Nu fi stupidă, îți dorești la fel de mult ca și mine.

O răsturnă pe pat și, întinzându-se lângă ea, făcu să-i alunece rochia de pe umeri. Buzele lui se aventurară cu lăcomie pe gâtul ei, pe obraji, apoi pe sâni. Când în sfârșit se contopiră unul cu altul, Abby deja nu mai era în stare să gândească limpede. Se arcuia sub insistența plăcerii, agățându-se pe rând când de cearșafuri, când de umerii partenerului ei, gemând de plăcere la fiecare nou asalt al lui.

Îi strigă numele când Ethan o duse pe culmea extazului, apoi începu să plângă, foarte încet. Încercă să-i reziste când vru s-o cuprindă în brațe, dar nu mai avea suficientă forță pentru asta. Abby plânse până în clipa când adormi. Nu, între ei nu va fi niciodată nimic altceva decât plăcere fizică. Niciodată.

Capitolul 10

– Nu sunt eu! striga Abby în somn. Eu n-am făcut nimic! Ar trebui să mă credeți, pentru numele lui Dumnezeu!

– Abby!

Ethan o scutură, ca s-o trezească.

– Trezește-te, Abby, ai un coșmar.

Tânăra se ridică brusc în capul oaselor, cu inima bătându-i nebunește.

Acest vis blestemat îi revenea de fiecare dată când era neliniștită.

Se vedea în fața unui juriu format din bărbați fără chip, pe care încerca zadarnic să-i convingă de nevinovăția ei. Ei păreau că nici n-o ascultă, vorbeau între ei, râdeau, apoi judecătorul bătea cu ciocanul în masă și o declara vinovată. Hărmălaia reîncepea, și nimeni n-o mai băga în seamă.

Ethan își trecu brațul după umerii ei și Abby se lipi de el. Nu-și putu reține lacrimile.

– A fost doar un vis, gemu ea. A fost doar un vis ...

Ethan îi mângâie cu tandrețe obrazul și-i îndepărtă câteva șuvițe care i se lipiseră de frunte.

– Povestește-mi și mie visul acesta, murmură el.

Ea ridică privirea dar nu reuși să discearnă trăsăturile lui Ethan.

– Cred că este ... mai bine să tac.

– N-ai de ce să te temi, dragostea mea.

Abby se ridică pe jumătate, stupefiată.

– Mi-ai spus "dragostea mea"?

– Mmm ...mmm.

O sărută pe frunte și reluă:

– Se pare că ai un dar să-mi dărâmi toate zidurile de apărare pe care le-am ridicat cu timpul. În ritmul acesta, aș putea ajunge chiar să-ți spun că te iubesc ...

– Să ... să nu spui asta!

– Și de ce nu?

Tot mă detești?

– Știi bine că nu, mărturisi Abby.

Partenerul ei oftă adânc.

– Mă tem că nu înțeleg nimic. De fapt, abia te cunosc, n-am cum să știu prea multe despre tine.

– Și ... ai vrea să mă cunoști mai bine? întrebă ea, cuprinsă de o bruscă speranță.

– Da. Da, aș vrea foarte mult. Și ai putea începe prin a-mi povesti acest vis.

– Nu ... nu sunt prea sigură că ...

– Nu-ți fie teamă, nu mă sperii prea ușor.

– Tocmai, acesta te-ar șoca mai mult decât poți să-ți imaginezi. Dar ... dar dacă insiști, sunt de acord. Îți voi povesti de ce acest vis revine atât de des.

– Este mereu același?

– Întotdeauna.

– S-ar zice că este un fel de traumatism mai vechi ... Vrei să aprind lumina? Să-ți aduc ceva de băut?

– Nu. Strânge-mă doar la pieptul tău și ascultă-mă.

– Cum vrei.

– Nu știu cum să încep ...

– De ce nu cu începutul?

Unde naiba o fi fost începutul?

Dintr-un motiv ciudat, se gândi imediat la acea zi de miercuri când, întorcându-se de la cursul de dans, aflase că mama ei plecase.

– A plecat cu un iubit de moment, îi spusese tatăl său, pe tonul rece de care nu se despărțea niciodată.

– Dar ... unde a plecat?

Fetița care era atunci, nu știa că Stephanie Richmond era departe de a fi cea mai bună mamă.

– Nu știu și nu mă interesează, îi răspunsese tatăl său. Întotdeauna am considerat-o o târfă. Dacă m-am căsătorit cu

ea, am făcut-o doar pentru că era însărcinată. Și văd că tu începi din ce în ce mai mult să-i semeni, adăugase el. Numai Dumnezeu știe prin ce voi mai avea de trecut și cu tine peste câțiva ani! În orice caz, acuma știi. Fă doar un singur lucru de care să-mi fie rușine și te alung din această casă fără să clipesc. Am suportat destule cu mama ta!

Discuția se sfârșise. Tatăl ei nu avusese niciun cuvânt de încurajare pentru copila părăsită și derutată care era atunci. Două zile mai târziu, o trimisese la internat.

Da, acesta era începutul poveștii. În ziua aceea, Abby fusese sortită să devina victima perfectă pentru un bărbat ca Dillon.

În întuneric, ridică privirea spre Ethan.

– Îmi promiți că n-o să mă judeci pripit? îl întrebă ea dintr-o răsuflare.

– Îți promit.

Abby oftă și își începu povestea.

Amenințările tatălui său, ca o consecință a plecării mamei sale, o făcuseră să fie timidă și rezervată față de bărbați. Până în momentul intrării la universitate, nu cunoscuse niciunul. Acest fapt, mai mult decât rezultatele ei școlare strălucite, îl făcuse pe tatăl său s-o recompenseze, oferindu-i o croazieră în jurul lumii. Când își luase licența în științe, tatăl ei îi oferise o mașină sport roșie. Ca o ironie a sorții, tocmai această mașină atrăsese atenția lui Dillon în parcarea universității. Când o văzuse pe acea fată la volan, asemenea unui animal răpitor, venise spre ea și trecuse la atac.

Dillon ...

Un nume seducător pentru un bărbat nu mai puțin seducător ... Blond, fermecător, inteligent, amuzant, vrăjise inimile multor fete de la universitate, unde încerca pentru a nu se știe câta oară să-și dea o licență dar pe care o rata cu obstinație.

Lui Dillon îi trebuise ceva timp s-o seducă, dar până la urmă reușise. Abby începuse încetul cu încetul să înflorească, să poarte ținute mai sexy, să-și lase părul liber. Dintr-o dată, feminitatea ei nu i se mai păruse condamnabilă. Își asumase dorințele de femeie, pe care le crezuse multă vreme un semn că urma calea pe care mersese mama sa.

Când prietenul ei începuse să-i ceară bani, îi împrumutase fără să clipească. Bineînțeles, nu-i înapoia niciodată. Dar ce importanță avea? El îi conducea mașina sport, a lui fiind foarte des la garaj pentru diverse reparații. De mai multe ori, Abby se întorsese acasă cu autobuzul – ceea ce ar fi pus probleme dacă tatăl său ar fi observat. Dar domnul Richmond nu era niciodată acasă. Viața continuase astfel timp de mai multe luni. Fata nu-și imaginase nicio clipă că ar fi putut să fie doar un instrument în mâinile lui Dillon. Acesta însă nu se mulțumea niciodată cu ceea ce avea. Îi trebuia întotdeauna mai mult. Mai mulți bani. Mai mult sex. Mașini mai frumoase.

Și mai multe droguri ...

Cum de fusese atât de naivă încât să nu bănuiască nimic? Modul de a conduce, uneori ... Capacitatea de a dansa o

noapte întreagă aparent fără să obosească ... Incapacitatea de a face dragoste, în unele seri ...

Această ultimă problemă, este adevărat, se explicase prin faptul că în ziua aceea mai făcuse dragoste cu o altă femeie. Pentru că Abby își dădea seama acum că nu fusese singura lui victimă.

Numai că doar cu ea lucrurile merseseră mai departe.

Se întorceau într-o seară de la o petrecere la universitate. Era ora patru dimineața. Ca de obicei, Dillon, la volanul mașinii ei sport, rula ca un nebun. Ea îl rugase să meargă mai încet, dar el se mulțumise să-i râdă în nas. Atunci ea începuse să-și privească cu disperare picioarele pentru a nu se mai gândi la drum și pentru a-și potoli frica.

Apoi, Dillon trecuse de un stop pe roșu. Totul se petrecuse foarte repede. Frânele scrâșniră, se auzi o lovitură îngrozitoare, un zgomot de tablă strivită. Abby se lovise de tabloul de bord și-și pierduse conștiința.

– Când m-am trezit, încheie ea, mă aflam pe locul șoferului, cu mâinile pe volan. Dillon nu mai era acolo și șoferița celeilalte mașini era moartă.

Ethan aprinse lumina și Abby ridică o privire îngrijorată spre el. Dar contrar a ceea ce se aștepta, în privirea lui nu se citea nici urmă de îndoială. Doar furie.

– Când am ieșit din spital, continuă ea, m-au arestat.

Ethan se încruntă.

– Cu ce cap de acuzare?

– *Capete* de acuzare. Conducere periculoasă, ucidere involuntară, posesie de narcotice. Dillon își "uitase" cu generozitate stocul personal de cocaină pe scaunul meu.

– Dumnezeule ...

– Nu existau martori. În plină noapte, Dillon trebuie să se fi întors la părinții lui pe jos. După care le-a spus polițiștilor că l-am lăsat acasă după petrecere.

Ethan își strânse pumnii, expresie evidentă de furie. O licărire ucigașă îi lumină o clipă privirea.

– Ce gunoi! Sper, cel puțin, că ai avut un avocat bun?

– Mă ... mă crezi?

– Bineînțeles că te cred! Nimeni n-ar putea născoci o poveste atât de oribilă! În plus, tu ești persoana cea mai cinstită pe care o cunosc. Chiar și un cinic bătrân ca mine poate vedea asta!

Abby nu-și putu reține lacrimile. Ethan le culese pe fiecare cu buzele.

– Am ... Am fost condamnată la ... opt ani de închisoare, continuă ea suspinând. M-au eliberat după patru ani, pentru bună purtare.

– Și ce s-a întâmplat cu Dillon? Sper că ticălosul a murit de vreo supradoză!

– Nu cred. Și nu-mi pasă.

– Nu-ți pasă? Când ai plătit pentru crimele *lui!* Dacă pun mâna pe el, îl expediez direct în iad.

– Viața acestor oameni este deja un iad, Ethan.

Iată, Vanessa, de exemplu. Caută cu disperare să-și mențină frumusețea, tinerețea, dar se ofilește inexorabil. Curând, nimeni n-o va mai plăcea.

– Hmm, poate. Dar să revenim la povestea ta. Cred că ai fost îngrozită când te-au arestat.

– Da. Tatăl meu a refuzat chiar să-mi caute un avocat, și a trebuit să apelez la cel din oficiu. Toată lumea m-a acuzat pentru asta. Eu, o fiică de milionar, refuzam să-mi plătesc un avocat ca să mă apere? Asta n-a făcut decât să acrediteze imaginea copilului răsfățat și putred până în măduva oaselor, care a luat calea delincvenței pentru a scăpa de plictiseală.

– Draga mea ... Mă simt într-adevăr ridicol. Și eu care credeam că nimeni n-a suferit mai mult ca mine ...

Se întrerupse, apoi se lovi peste frunte.

– Ia stai puțin ... Toată povestea aceea că un bărbat ți-a oferit bijuteriile, hainele ... Era vorba despre tatăl tău, nu-i așa?

– Ești ... ești supărat pe mine că te-am mințit?

– Nu, pe mine sunt supărat. Dar trebuie să-ți spun că uneori ești o adevărată pacoste, domnișoară Richmond.

– Asta pentru că voiam să mă detești. Mă temeam de propriile mele sentimente și voiam să te țin la distanță. Dar se pare că eu am cedat prima.

– Nu m-ai ținut prea mult timp la distanță, crede-mă, murmură Ethan cu o voce răgușită. Eu însumi ajunsesem la limita rezistenței.

Tânăra își trecu mâna peste pieptul bărbatului.

– Sunt atât de fericită că m-ai crezut ...

– Eu sunt fericit că, în sfârșit, ai vorbit despre tine. Nu mai ai de ce să te temi. Sunt gata să ascult tot ce mai ai să-mi spui, dragostea mea.

Un val de fericire o copleși pe Abby. O iubea, acum era sigură de asta. Numai că nu era încă pregătit să recunoască.

– Și eu, sunt gata să ascult tot ce ai mai avea să-mi spui.

Adormi aproape imediat, ceea ce o împiedică să remarce faptul că mâna care-i mângâia părul se oprise brusc, și că Ethan nu-i răspunsese.

***

Fericirea pe care o simți Abby pe tot parcursul dimineții de a doua zi avea ceva ireal. Era însă sortită să fie de scurtă durată.

Se întorcea împreună cu Ann din oraș, unde fuseseră la cumpărături și porniseră repede înapoi din cauza unei ploi apărute din senin. Se îndreptă spre scara care ducea la primul etaj când se lovi de o femeie care cobora în fugă.

– Scuzați-mă, murmură ea reflex.

Abia atunci o recunoscu pe Vanessa și-i remarcă ținuta ușor dezordonată, părul ciufulit. Cu siguranță, venea de la cine știe ce întâlnire adulterină, din moment ce soțul său se afla acum în sala de conferințe.

– Te-ai întors mai repede decât prevăzusem, draga mea, spuse fosta infirmieră cu un zâmbet răutăcios pe buze. Niciodată nu trebuie să te întorci mai devreme, ca să n-ai surprize cu prietenul tău. La urma urmei, i-ai spus lui Ethan că vei lipsi toată dimineața, nu? Dar nu-ți face griji. Nu se va mai întâmpla. Nu cu mine, în orice caz. M-am plictisit de bărbați ca el. În fine, cum bietul de el voia cu disperare să guste pentru ultima oară din plăcerile de odinioară, nu l-am putut refuza.

Abby încercă să ignore aceste cuvinte dureroase. "Ethan mă iubește, își repetă ea fără încetare, el n-ar face asta. Vanessa minte."

Râsul cu subînțeles al Vanessei îi zdruncină însă încrederea.

– Dacă aș fi în locul tău, nu i-aș spune nimic lui Ethan. La urma urmei, eu nu mă voi mai întoarce la el. Împreună cu soțul meu, vom pleca într-o croazieră în jurul lumii. Și ce importanță are faptul că se gândește la mine în timp ce faceți dragoste? Esențialul este că vei deveni doamna Grant, nu-i așa?

Cu prețul unui efort supraomenesc, Abby reuși să nu lase să se vadă nimic din tulburarea ei și afișă un zâmbet disprețuitor.

– Ești jalnică, îmi este milă de tine, spuse ea pe un ton compătimitor. Ethan n-ar face niciodată dragoste cu tine. Chiar dacă nu m-ar iubi, nu cred că pe tine te-ar căuta ca să-l consolezi. Îi este prea scârbă de tine. Așa că fă câte croaziere vrei împreună cu bietul tău soț, și mai profită de răgazul pe care ți-l dă chirurgia plastică.

Oricum, vei sfârși singură, ramolită și abandonată de toți.

Vanessa păli vizibil. Abby avu o oarecare satisfacție și, întorcându-i spatele, se îndepărtă fără să mai privească în urmă. Nu trebuia să se lase intimidată de scorpia asta. Fiecare cuvânt care-i ieșea din gură era o minciună ... și o picătură de venin.

Când ajunse însă în fața ușii camerei lor, simți că siguranța i se clatină. Întinse mâna spre clanță, cu teamă. Și dacă Ethan, în loc să asiste la conferință, se afla în cameră?

Ușa era închisă. Abby oftă ușurată. Așadar, Ethan nu era aici. Vanessa mințise!

Răsuci cheia în broască și intră, constatând că încăperea era într-adevăr goală. Dar un miros îi zgândări imediat simțurile, un miros pe care-l recunoscu imediat. Era parfumul grețos al Vanessei ...

Totul i se încețoșă în minte. Cu palma peste gură, merse clătinându-se până la pat și se așeză, pentru a se ridica în secunda următoare, îngrozită. Tocmai de aici venea mirosul. Cearșafurile erau împregnate cu parfumul acelei târfe!

Și pentru a confirma această probă copleșitoare, ușa de la baie se deschise larg și Ethan apăru în prag cu un prosop în jurul taliei, evident ieșind evident de la duș.

– Parcă nu trebuia să te întorci înainte de prânz! exclamă el.

Lui Abby îi trebuiră câteva minute ca să-și recapete stăpânirea de sine. Așadar, se culcase cu ea!

– Îi voi întreba pe Henry și pe Ann dacă mă pot întoarce împreună cu ei, spuse ea cu o voce tremurată. Nu vreau să te mai văd niciodată după asta.

– După ce?

– Nu te osteni să mă minți! Tocmai m-am despărțit de draga ta Vanessa, care mi-a povestit totul. Proastă cum sunt, n-am crezut-o. Dar mirosul parfumului ei a împregnat totul aici. De aceea ai făcut duș? Ca să-l îndepărtezi?

– N-am atins-o, declară el, cu o expresie întunecată pe față. Trebuie să mă crezi, Abby.

Făcu un pas înainte dar ea se retrase.

– N-am niciun motiv să te cred, țipă ea. Nu mă voi lăsa folosită și trădată a doua oară de un bărbat! Te-aș ucide mai întâi, auzi?

Se repezi brusc spre el, lovindu-i puternic pieptul cu pumnii. El o lăsă să se dezlănțuie câteva clipe, fără să scoată un cuvânt, apoi o prinse de încheietura mâinilor și o imobiliză. Atunci, Abby izbucni în lacrimi, și lăsându-se să cadă pe podea, murmură între două hohote de plâns:

– Cum ai putut? Cum?

– N-am atins-o, Abby, repetă el cu o voce răgușită. Îți jur pe dragostea noastră, pe onoarea mea. Cum poți să-ți imaginezi măcar o clipă așa ceva? Aș prefera să mor decât să te trădez, să pierd dragostea ta.

Te rog, draga mea, spune-mi că mă crezi, că mă iubești. N-aș suporta să te pierd ...

Abby ridică privirea, surprinsă de disperarea pe care o percepu în glasul lui, de tulburarea care-i răvășea chipul. Înțelese atunci că spunea adevărul.

Propria-i suferință lăsă brusc locul unui sentiment de vină. El o crezuse când îi spusese povestea ei, și iată că ea refuza să-l creadă!

– Oh, Ethan, îmi ... îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine. Iartă-mă, dragostea mea, iartă-mă.

– Tu trebuie să mă ierți, răspunse el zâmbind slab. N-ar fi trebuit niciodată s-o las pe Vanessa să intre în această cameră.

Tânăra se ridică și-și șterse ultimele lacrimi cu mâneca bluzei.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

El nu-și putu reține un fior.

– Nu-mi vine să cred că a putut face asta, murmură el. Femeia asta este bolnavă, crede-mă. Bolnavă.

– Cum a intrat aici? De unde știa că eu nu sunt?

– Presupun că te-a văzut plecând împreună cu Ann azi-dimineață, și că și-a stabilit strategia în consecință. Cu puțin înainte de a începe conferința, mi-a trimis un bilețel în care îmi cerea să ne vedem. Spunea că este ceva urgent și mă implora să ne întâlnim în fața ușii camerei mele. Știu că nu trebuia să-i iau în seamă cererea, dar mă gândeam că, altfel, răzbunarea mea n-ar fi completă. Evident că, atunci când m-a văzut venind, idioata asta a crezut că a câștigat partida. Ajunși în cameră, a încercat să mă impresioneze cu lacrimi. Mi-a spus

că a făcut o greșeală îngrozitoare părăsindu-mă, că Ballistrat este un bețiv, că o bate. Când și-a dat seama că asta nu merge – eu nu scoteam un cuvânt – a trecut la faza a doua a planului ei. Și-a desfăcut rochia neagră și a rămas goală. Apoi a început să-și plimbe mâinile pe corp, amintindu-mi că odinioară apreciam asta. Ceea ce este adevărat, trebuie să recunosc. Dar pe vremea aceea nu știam că este gata să facă acest lucru față de oricine! Pe scurt, când s-a întins pe pat și a trecut la mângâieri mai ... intime, m-am dus și m-am încuiat în sala de baie, unde am început să vomit. Când am ieșit, nu mai era aici. Presupun că reacția mea era mai limpede decât orice explicație. Am fost într-adevăr stupid. N-ar fi trebuit să mă întâlnesc cu ea. Dar trebuia să mă răzbun. Pentru ceea ce mi-a făcut cu ani în urmă ...

– Vorbește-mi, Ethan, murmură Abby. Spune-mi ce nu mi-ai spus niciodată. Este evident că mai există și altceva decât o simplă ruptură.

Atunci, cu o voce încărcată de emoție, el i se confesă. Când îl părăsise pentru Ballistrat, Vanessa era însărcinată. Și a scăpat de copil ...

Abby își duse mâna la gură, îngrozită.

– Este ... este monstruos! N-aș putea face niciodată așa ceva!

– Știu, șopti Ethan, strângând-o la piept. Știu ...

– Hmm ... Apropo ... s-ar putea să fiu însărcinată.

– Există deci un risc? întrebă el încruntându-se.

– Sinceră să fiu, nu știu ... Ești furios? N-ai vrea să avem un copil?

Ethan scutură din cap, și mai surprins.

– Dacă n-aș ... ? Bineînțeles că aș vrea! exclamă el sărutând-o cu înflăcărare. Vreau să fii mama copiilor mei. Vreau să fii soția mea. Spune da, Abby, te rog ...

Ea îl privi fără să scoată un cuvânt, surprinsă că s-ar fi putut îndoi de răspunsul ei.

– Nu vrei, nu-i așa? reluă el aproape imediat, întunecându-se. Înțeleg că n-ai încredere în mine. Am stricat totul cu prostia mea, de teama a ceea ce simțeam pentru tine.

Abby începu să râdă și-l sărută pe bărbie.

– Taci, prostule. Evident că vreau să fiu soția ta!

– Ești ... ești sigură?

– Firește!

Ea începu să râdă din nou și Ethan se prefăcu ofensat.

– Este un moment foarte serios, draga mea.

– Îmi pare rău. Mă gândeam ce mutră o să facă Sylvia când va afla vestea. Fără să mai vorbesc de domnișoara Blanchford.

– Cine este?

– Vei afla curând. Ai o casă suficient de mare?

– Am o casă *foarte* mare.

– Cu atât mai bine. Ai cumva și o cameră liberă la parter pentru o bătrână doamnă care folosește un fotoliu rulant?

Ethan zâmbi.

– Așadar, chiar există o bătrână doamnă în fotoliu rulant?

– Bineînțeles. Te-ai îndoit de asta?

– Nu chiar, nu. În orice caz, are tot locul pe care și-l va dori. Și mai rămâne destul și pentru copii. Câți ai spus că vrei?

– Câte camere ai?

– Păi, mai multe decât câți copii aș vrea, mărturisi Ethan.

– Câte? insistă Abby.

– Douăsprezece.

– Într-adevăr, sunt multe. Nu cred că aș vrea să am doisprezece copii.

– Slavă Domnului! exclamă doctorul izbucnind în râs.

– Vreau doar zece.

– Zece!

– Tot sunt mulți?

– După părerea mea, da.

– Opt, atunci?

– Opt?

– Bine, să zicem șase. Este ultima mea ofertă.

– Fie șase! oftă Ethan cu o grimasă comică.

Râseră amândoi, apoi se îmbrățișară îndelung.

– Dragule? zise Abby după vreo două minute.

– Hmm?

– O problemă tot nu-mi dă pace. Ce era în mintea ta când m-ai invitat să te însoțesc la acest congres?

– Răzbunarea. Știam că Ballistrat este aproape ruinat, că este o epavă. Voiam s-o seduc pe Vanessa, apoi s-o abandonez după ce ar fi rupt orice relație cu soțul ei. Mi-am spus că va fi

mult mai tentată să revină la mine dacă mă vede la brațul unei alte femei. Apoi, pe măsură ce zilele treceau, proiectul meu s-a transformat în cu totul altceva. Nu mai contai decât tu, Abby. Mi-am dat seama că te iubesc. Nebunește, pătimaș.

– Și eu te iubesc, Ethan. Numai că ...

– Numai că?

– N-ai putea să te îmbraci? Ești foarte tulburător așa, știai?

– Bine, draga mea. O să mă îmbrac. Mai târziu ...

Sfârșit